

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Syngespil for den Danske Skueplads.

Vol. 1

Kbh. : Gyldendal, 1776-1790

8 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Engel

1818

Danke Strophida

1818

1818

1818

1818

1818

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
1907

Syngespil

for den

Danske Skueplads.

Første Bind.

Kjøbenhavn.

Trykt paa Gyldendals Forlag

1776.

B.U.H.

Michael

157

Donne Christoph

Fortegnelse
paa
de Syngespil,
som findes i dette Bind.

Soliman den Anden. af C. S. Favart.

Skoubyggeren. af Marmontel

Bondepigen ved Hoffer. af C. S. Favart.

Deukalion og Pyrrha. af Saint-Foix

Risbmanden i Smyrna. af Chénier

Drakket. af Saint-Foix

Verzeichniß

der

de Causen

des menschlichen Körpers

Verzeichniß der Ursachen

der Krankheiten

des menschlichen Körpers

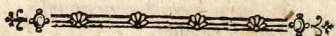
Verzeichniß der Ursachen

der Krankheiten

des menschlichen Körpers

Soliman
den Anden.

Comoedie i tre Acter,

efter

Hr. Favarts Soliman Second.

Med nye Arier forøget,

hvortil Musiken er sat.

af

Hr. Secretaire Thomas Christian Walter.

Personerne :

Soliman den Anden, med Tilnavn den prægtige Tyrkiske Keiser.

Osmin, Kislar Aga, eller Oberst over Gildingerne.

Elmire, en Spansk Slavinde.

Delia, en Circassisk Slavinde.

Roxelane, en Fransk Slavinde.

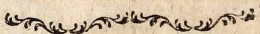
Muphti.

Dostangis.

Sorte Gildninger. } Stumme Personer.

Andre Stumme og adskillige Slaver i Seraillet.

Skuepladsen er i Constantinopel i Keiserens Serail.

Første Act.

Theatret forestiller en Sal i det Inderste af Seraillet, ziret med Tæper, Sophaer, og Røgelse Kar. Paa den høire Side staaer en Sopha belagt med Hynder.

Første Scene.

Soliman, Osmin.

Soliman kommer ind med et bedrøvet Bæsen, og gaaer med lange Skridt over Theatret. Osmin følger noget bag efter ham.

Osmin.

Ullernaadigste Sultan! Deres troe Slave venter efter Deres Befaling! — ikke et Ord — Herre — han lader mig snakke — Herre?

Soliman.

Siig mig, min kiære Osmin, om du fra den Tid af, da jeg betroede mine Fruentimmer, og mit Serail til din Omsorg og Nidkierhed —

Osmin.

Ja det er min Troe og en hesselig Berstillig.

A 2

Soliman.

Soliman.

Har iblant tusende Skionheder, som er
Siemens Fornøielse, fundet en eeneste, hvis Un-
digheder lignede Elmires?

Dæmin.

Nei aldrig Herre! og siden De elsker
Hende —

Soliman.

Al! sig at jeg tilbeder hende. Al!
hvad er jeg dog ulukkelig!

Dæmin.

Det saa. Nei, nei Herre, der er dog
nogen, som er værre faren end De, og det
er mig.

Soliman.

Elmire reiser! Denne indtagende Elmire,
der rører Hjertet endog ved hendes Stoltthed.
Elmire, som er min Plage, og mit heieste Gode,
hun forlader mig. Jeg forestiller mig ideligen
det første Dieblif, jeg saae hende. Betaget af
en dødelig Skræk, faldt hun iiskold, ja næsten
halv død i vore Arme. Hun besvimede! —
al! Gud, hvor var hun deilig! Da hun kom
lidet til sig selv, løftede hun disse store blaa,
rørende og søde Dine op til os. Al! de bleve
endnu deiligere ved hendes Taarer! Jeg var alle-
rede betaget af den søde Fornøielse, at see hendes
Bedrøvelse vige for Kierlighed, og smigrede mig
i det

i det Haab, lettelig at blive Mester af et Hierte, der sølede sin Ulykke saa stærkt. Men jeg bedrog mig Osmin; fortryllet af hendes Yndighed, erindrede jeg ei mere at jeg var hendes Herre. Fra dette Dieblif af forglemte jeg mit Herredømme, jeg blev hendes Elsker — end mere, jeg blev hendes Slave. Lad af, Deilige, (sagde jeg til hende) at beklage Eder — ansee mig ikke som en forhadet Tyran, der vil tvinge Eder til at leve efter mine Befalinger, men bliv alene en Maaned paa dette Sted, og jeg forsikrer Dem, deilige Elmire, at De, naar Tiden er omme, skal blive overleveret til Deres Venner. Jeg gjorde Eden, Tiden er forløben — hvad vil der blive af mig?

Osmin.

Hun bliver nok længere, Herre, seer jeg ret, saa frygter hun i sit Hierte ligesaa meget for denne Bortreise, som De.

Soliman.

Hvoraf slutter Du det?

Osmin.

Alf det, at hun er et Fruentimmer, og at det ikke alletider er en let Sag, at faae en Tyrkisk Keiser iblant sine Tilbedere. Elmire er fød i Spanien, selgeligen stolt, men tillige forliebt, og ønsker altsaa hemmeligen intet hellere end at overgive sit Hierte. —

Soliman.

Du gier hende Uret. —

Dsmin.

Nei vist gier jeg ikke. Tager ikke Elmire
hver Morgen imod Dem ved sit Natbord?

Soliman.

Ja, men hun er saa koldfsindig.

Dsmin.

Just for at giøre Dem des hidfigere. Det
er Coquetternes Greb. Jeg grunder min Mee-
ning paa visse med Konst udførte Henrykkelser, en
ordentlig Skiedesløshed, en forud bereedt og vel
anbragt Hændelse, og smaa Ubehændigheder, der
fkee paa den behændigste Maade. Snart samles
Flætningerne af hendes Haar tilsammen, for at
smykke hendes Pande med nye Prydelser. Dette
vil hun giøre selv. Jeg, som er ligegyldig ved
alt dette, jeg seer nok Kneebet, at hendes Hen-
sigt er, at Speilet skal vise Dem Skabningen af
to deilige runde Arme. Snart skal der noget
rettes paa et Faldela; ved den Leilighed sees den
nydeligste God i Verden; men som Elmire er
nødt til at bukke sig, saa gaaer Pudder-Kaaben
fra hinanden, hun merker det, og trækker den saa
hurtig sammen, at hun blotter paa den eene Side
det, hun skuler paa den anden. Ved denne
Uorden rødmes Elmire, hun kaster et par Bine
til Dem, hvis forvirrede Bluesfærdighed synes
at

at bede om Forladelse, og dog vise de mindre Forvirring end List. En anden gang vil hun fæste sin Kiøle sammen, men gjør det saa ubehe- dig, at hun stikker sig i Fingeren, hun kaster Naalen bort, med et *Au! Au!* dette lille Skrig, gjør Sultan blødhieret, men, imidlertid der søges efter en bedre Knappenaal, staaer Kiølen aaben, og giver Dem Tid til, igiennem et aabent Floer, at fæste Deres Nive paa et deiligt Bryst, og et Liv, som viser at det ikke har laant noget af Konsten. —

Soliman.

Hold op, Osmin, og lær bedre at kende en Person, der fortjener Verbødighed, og som tilbedes af din Herre. —

Osmin.

Ja! ja! jeg har Uret, og jeg tilstaaer min Bilsfarelse. De er ikke elsket, Herre! siden De ikke vil være det.

Soliman.

Jeg? Jeg vil ikke være det?

Osmin.

Men nei Herre; det maae være en Ulykke, som altid hænger ved Dem, at De alletider demer om Værdien af en Ting efter det, den koster. Saasnart en ung Skønhed opfylder Deres Ønsker, saa forlader De hende; saa længe hun er

haard, saa Klager, sukker og fortvivler De. Paa hvad Maade skal man da gjøre Dem lykkelig?

Soliman.

Det er sandt, jeg fortjener at beklages.

Oßmin.

Det seer jeg. Men Herre, for at stifte Fred iblant fem hundrede Rivaler, er det Tid at gjøre et Valg. De tragte alle efter at blive Sultanens Favorit. De spinde paa Sammenrottelser, med eet Ord, de sladdre, de skrige og skraale, og der er saadan en Fandens Støi.

Soliman.

Elmire er allene værdig til at behage mig.

Oßmin.

Behold hende da, Herre, siden De har hende saa kær og send heller al den øvrige Hob af de unyttige Qvindfolk bort i hendes Sted; De blive dog ideligen ilde beegnede af hundrede af mine Eigemænd, som ere til mindre Nytte end Fruentimmer, og det enten efter Pligt, eller som oftest, af bare Egenfindighed. Thi det, at vi omgaaes dem med ganske andre Absigter end Sultanen og denne Mißmaß af Villier, denne unyttige Trætte om Intet, og en Tilstand, i hvilken den ene en kan være den anden til Nytte, er naturlig Aarsag nok til, at vi bær Had og Afsky for hverandre. Thi det er just Grundvolden til

Eenig

Enighed , at det eene Menneske har det andet
nødig —

Soliman.

Min Billie er , at de skal være enige , og
det er din Sag , at gøre det saa.

Dsmin.

Saa vil jeg min Troe heller legge mit Em-
bede ned. Jeg kan ikke længer holde det ud i
Seraillet. Ibland andre har vi den unge Fran-
coise, som er munter, flygtig, overgiven og stolt,
og som leer af alle Ting; hun vil ikke vide af
nogen Evang, og hun er aldrig mere fornøied, end
naar hun kan gjøre mig Hovedet galt.

Soliman.

Paa Beskrivelsen kan jeg kiende hende.
Er det ikke Kovelane?

Dsmin.

Jo.

Soliman.

Jeg har allerede i nogen Tid stræbt efter at
saae at vide , hvad der stal i hende , thi det er et
snurrigt Ansigt.

Dsmin.

Hendes stumpede Næse synes at foragte
Amor selv.

Soliman.

Hun maae holdes inden visse Grændser.

Dömin.

Taalmodigheden forgaaer mig med hende ;
naar jeg skiender , saa synger og danser hun , hun
esteraber mig , og Sultanen med ; og hun er den
 eneste , som er uden Belymring ; ja hun bryder
sig ikke engang om , at behage Dem.

Soliman.

Du skulde snart see hende forandre sin Me-
ning , dersom jeg gav hende et venligt Diekast.
Men lad os nu ikke tale mere om hende. Siig
mig, ere de Gaver færdige , som Elmire skal
have ?

Dömin.

Ja Herre, skal jeg hente Dem?

Soliman.

Ja.

Anden Scene.

Soliman. (alene.)

Hvilket Dieblis ! hvilken ulukkelig Bortrei-
se ! Jeg havde endnu ikke prøvet denne Marter.
Ak ! skal jeg da sukke for en Person , der berøves
mig for evig ! Men der kommer hun.

Tredie

Tredie Scene.

Soliman, Elmire, Osmin, og adskillige
Slaver med Foræring, som blive
staaende paa det Jnderste af Theatret.

Soliman.

Al! jeg veed hvad I vil sige. Reis bort!
Hør hverken efter mine Sukke, eller min Kierlig-
hed. Jeg har holdt Eder en Maaned paa dette
Sted, for at vænne Eder til at herske. Jeg har
deelt min Magt og mit Herredomme med Eder;
langt fra at paalegge Eders Frihed den mindste
Tvang, har jeg tvertimod indseet Misbrugen af
saa tyrannisk en Lov. Og dersom dødelige Men-
nesker kan have Rettighed til en uindskrænket
Magt, saa bør Deilighed alene have den.

Elmire.

Herre! Deres ædelmodige Siel forskaffer
mig en langt sødere Fornøielse, nemlig, at agte og
beundre den store Godhed og Mildhed, som De
besidder. Og jeg var lykkelig — En Sultans
Dyder, som gjør ham elsket af enhver, overveier
i alle Maader den Rettighed, hans Krone giver
ham; og han er vissere paa, at blive adlydet ved
de Indtryk, samme gjør i Hjerterne, end ved hans
Befalinger.

Solt:

Soliman.

Og imidlertid forlader Elmire mig dog ;
Denne Dag adskiller os.

Elmire.

Hvorledes ! er Maaneden allerede forløben ?

Soliman.

Kunde det vel være, Elmire ?

Elmire.

Herre ! jeg kan opsætte min Reise , dersom
den forvolder Dem saa heftig en Smerte ; og af
Høiagtelse bør jeg —

Soliman.

Dersom det skeer allene af Høiagtelse , saa
reis : Jeg vil selv berøve mig min Lyksalighed ,
Eders er mig langt dyrebarere , min egen bør staae
tilbage. — Havde det været af Kierlighed —
Men alt Haab er ude. — Gaae hen til Eders
Fædreland , kast Jer i Eders Venners Arme ,
det kan ikke være andet , de maae elske Eder.

Elmire.

Undertiden er vores Skiebne dem meget
ligegyldig ; det Venskab , de bør for os , svæk-
kes ved Tiden. De derimod har baaret en ædel
Omhu for mig , og man hører altid dem nærmest
til , der tragter efter at giøre os lykkelige.

Soliman.

Mit Exempel kan tiene dem til en Regel.
Siig dem , hvor kier jeg havde Eder , viis dem
disse

disse Gaver, som en Skat, mit oprigtige Hjerter
skyldede Eder.

(Pegende paa Slaverne med Foræringerne.)

Elmire.

Herre! jeg kan ikke tage imod dem.

Soliman.

Hvad! I kan tilføie mig sliq en Forhaa-
nelse! I kan ydmynge mig saa dybt, indtil at for-
agte mine Gaver!

Elmire.

Jeg vil ikke føre andet med mig end Erin-
dringen af Eders Godhed. Deres Billede er
(om ikke af Kierlighed, saa dog af Erkiendelighed)
saa dybt indgravet i mit Hjerter, at det aldrig kan
udslettes; mig synes, nu jeg skal forlade dette
Sted, at jeg forlader mit Fædreneland, og alting.
(Med en forstilt Ømhed) Soliman, lev vel!

Soliman.

Elmire. — Gaaer I bort! Elmire —

Elmire. (sagte.)

Griff Mod, han er allerede vært.

Soliman.

Og mine Gaver skal forkastes! Antag dem
i det mindste som et Pandt paa den reene og
æmme Kierlighed.

Elmire.

Nei jeg kan aldrig modtage saa kostbare
Gaver, uden til at pryde mig med for Deres Øine.

Syls

Soliman.

Nu vel — alle mine Ønsker ere forgiets
ves, I er felesløs ved alt det Onde, jeg lider.

Elmire. (Med en tvungen Uroelighed.)

Mens —

Soliman.

Bliv ved — Nu — reiser I bort Elmire?

Elmire.

Herre — jeg tager imod Deres Forsøring.

Soliman.

Hvordan! min Lykke —

Elmire.

Jeg har tvunget mig længe nok. Den, der kan forstille sig, elsker kun maadelig, og al den Tid, man spilder ved slig en Forstillelse, den stæler man fra sin Elsker. Ja! mit Hierte hører Dem til, det har været Deres fra det første Dieblif, jeg saae Dem, og dersom De har seet mig fælde Taarer, da er det allene skeet af Frygt for, at Deres Hierte ikke skulde svare til mine Ønsker.

Soliman.

(Med en Tone, der viser mindre Fornøielse, end Forundring over at see Elmire saa hastig give efter.)

Al! jeg ventede ikke, at være saa nær ved min Lykke. (sagte) Osmin har nok sagt mig det.

Elmi-

Elmire. (med Heflighed.)

De elsker mig, og jeg elsker Dem, mit Hierte seler de heftigste Bevægelser. Jeg vil selv gaae hen, for at ophæve Foranstaltningen til en Reise, der havde kostet mit Liv, om den var gaaet for sig. (sagte.) Endelig har jeg vundet Seier.

Fjerde Scene.

Soliman, Osmin.

Osmin.

Herre, jeg onsker Dem til Lykke. Jeg seer Dem i en glad Henrykkelse —

Soliman.

Nei, jeg kunde aldrig troe, at hun havde overgivet sig saa hastig.

Osmin.

Hvorledes! hun har jo forsvaret sig i en heel Maaned! og hun er min Troe den eneste, som i slig Tilfælde har forhalet saa lang Tid, inden hun har overgivet sit Hierte.

Soliman.

Osmin! Skulle hun vel ikke være mere ærgerrig end forliebt? Jeg veed ikke; men jeg blev slet ikke den rørende Uroelighed, og den naturlige

og

og undseelige Forvirring vaer, som er Beviis paa en oprigtig Kierlighed.

Osmin.

Det er jo at foruroelige sig selv over intet.

Soliman.

Jeg vilde have fornøiet mig inderligen over den søde Forvirring, som jeg efter Haanden vilde have opvagt hos hende; Jeg vilde selv have berøst det mig min Lykke; oppebiet den; kiendt den; bestridit hendes Indvendinger og lidet efter lidet vundet Seier. Men nu Elmire elsker mig, saa er al Forhindring ophævet. Al! hvi blev hendes Hierte ikke ved at forstille sig? Hendes Kierlighed, enten den nu er virkelig eller forstilt, gier mig min Triumph let; og er slet ikke rørende for min Empfindelighed.

Osmin.

Nu er det klart igjen. Men hvem kunde vel stride længere imod Dem? og har en Monark nogensinde fundet uovervindelige Hierte? I sær er her ingen Gruesomme i dette Land, thi de kiende alle Tidens Kostbarhed; og jeg har jo allerede sagt Dem, at Fruentimmer ere og blive Fruentimmer. Troe dog Mahomed, vores store Lovgiver, han siger, at den forsigtige Natur har indprentet Artighed og Føielighed i deres Sieler. Hvorfor ville vi da være saa ubillige og kræve en Modstand af dem, der overgaaer deres Kræfter?

Alle

Alle disse Bøfener ere ſkabte til Mandfolkenes
Lykſalighed; deres Tilſtand fører med ſig, at de
ſkal være forliebte, og det er deres Pligt at være
ſvage. En uafſadelig Modſtand vilde bryde al
god Forſtaaelfe i det menneſkelige Samfund, hvor
alting er indrettet til det almindelige Beſte. Altsaa
er Elmire i denne Poſt ligesom alle andre,
hendes Skiebne er at give efter, og Deres er at
overvinde.

Soliman.

Mit Hierte var indtaget af hendes Yndig-
heder. Men hvad, ſkal jeg da aldrig ſee andet
end ſøielige Fruentimmere? Blotte careſſerende
Maſſiner! Jeg maae beløve mig paa at høre diſſe
Kiedſommelige og elendige Berømmelfer, hvorved
Sielen vanſmægter. Ak! derſom Du ſeer mig
igien i den grufomme Tilſtand, at Kierligheden
bliver kold, ſaa kom mig til Hielp.

Dſmin.

Det ſkal ſkee. Jeg vil bruge alle mine
Konſter: Muſik, Dands, Taffelets Forlyſtelfer
ſkal nok i ſlige Tilfælde opmuntre Deres Sind.

Femte Scene.

Elmire, Soliman, Osmin.

Elmire. (prægtig klæd.)

Herre, jeg har udvalgt denne Klædning, dersom den Couleur behager Dem, saa er det den som vil klæde mig bedst. Hvad synes Dem om mig saaledes.

Soliman.

Ah! I fortjener altid at tilbedes.

Elmire.

Min Hensigt er ene og alene at behage Dem.

Soliman.

Med saa store Yndigheder kan I alle Tider være forvissat om den Birkning, Eders Prædelse gjør. Men imidlertid synes mig, at Eders forrige Klædedragt — uden at skiule noget af de Skønheder, jeg tilbeder — var mere ligesom — mere naturlig — og — tør jeg sige det? lignede Eders Skønhed mere —

Elmire.

At jeg gav denne Fortrinet, var alene fordi dens Farve lignede den Ild, mit Hierte brænder af —

Osmin. (sagte.)

Jo, jo, det er den rette Maade at tale paa.

Elmi-

Elmire.

Man bør endog i de allermindste Ting stræbe efter at vise den Omhu, man bør for at takkes den, man elsker; og da alle mine Sandser ere indtagne af den overmaade Lykke —

Soliman.

Elmire! —

Elmire.

Al! tillad mig at glædes ved mit Valg. Ja Herre, Sandheden selv taler ved min Mund. Hvem kan være værdigere til at elskes, end De? De utallige Dyder, som omringe Dem, hvis Glæds —

Osmin. (sagte)

Bliv kun saa ved.

Soliman. (lidet utaalmodig.)

Elmire! hav den Godhed ikke at smigre for mig.

Elmire.

Den, som frygter for, og rødmes ved Berømmelser, fortiener dem, og det forøger min Kierlighed.

Soliman.

Hvad! I bliver dog ved!

Osmin.

(som seer at Tiden begynder at falde Sultan lang.)

Herre, vil De, at jeg skal gjøre Anstalt til en liden Forlystelse —

Soliman.

Ja, og det strax, for at fornøie min Sultane.

Elmire.

Herre, spar denne Umage, flige Forlystelser ere ganske unødvendige, Kierlighed er Fornøielse nok i sig selv, den bør alene beskæftige os. Midt i disse unyttige Forlystelser seer og hører man dog kun sin Elskende. Sind og Sands ere hestede hos ham, og følelseløse ved alt andet — Skuespil, Musik, og Dands ere alene opfundne for at holde følelseløse Hjerter skadesløse.

Soliman.

Nei, de foregne elskende Personers Ulykkelig-
hed, Forlystelserne ere skabte for dem og ikke for
ligegyldige Sieler.

Osmin.

Det er vel talt. Herre, dersom De finder
det saa for godt, saa vil jeg kalde Slaverne ind
for at synge.

Elmire.

Nei, nei.

Osmin.

Det er mig, der underviser Dem —

Soliman.

Osmin, lad den nye Sangerinde kaldes
ind, som nyelig er kommen i Seraillet. Hun be-
reames meget.

Osmin.

Osmin.

Hun skal være her paa Diebliffet.

Siette Scene.

Soliman, Elmire.

Soliman.

Elmire, er I en Elsker af Musikken?

Elmire.

Men — Ja — naar De har Lyft dertil, og spørg i øvrigt ikke om, hvad der behager mig. Al min Fornøielse er, at elske Dem, og have Dem inderlig kjer: Al! dersom De elskede mig ligesaa —

Soliman.

Ha! I fornærmer mig —

Elmire.

Saa tragtede De ikke efter andet, Herre!

Soliman.

Der kommer hun — dersom man har sagt sandt for mig, saa vil hendes Sang fornøie os. Sid ned.

(Elmire sætter sig hos ham paa den Sopha, hvor Hønderne ligge; naar Delia kommer, siger Soliman :)
Hvorledes! Hun er temmelig kion.

Elmire.

Men — Ja — Hendes sværtede Dienbryne forvolde, at hun falder i Dinene; men, hun taber strax, naar man seer hende nær ved.

Syvende Scene.

Delia , Soliman , Elmire.

(Soliman og Elmire sidde paa en Sopha. Delia nærmer sig meget frygtsom til dem; naar hun er kommet midt paa Theatret, falder hun paa det ene Knæ for Soliman.)

Delia.

Herre ! Delia indstiller sig her efter Din Befaling, Osmin har sagt, at Du vilde høre mig, jeg var mig ikke saa stor en Værentende —

Soliman. (Koldsindig til Delia.)

Staa op , og syng !

Delia.

Forlad , at jeg skielver; Ønnen har allene Rettighed til at betragte Solen , derfor lad Din Siel være naadig.

E h o r

af Slavinder, som komme ind med Delia.

Din Magt, som hersker i vor Siel,
Har kunnet alle Hierter vinde;
Du kjober ved at gjøre vel
Et Navn , som aldrig kan forsvinde ;

Blant

Blant de Farer, som os trykte,
 Bandt Du Seier, Vælde, Rygte
 Med et frygtet Helte-Mod;
 Da vi elskende Dig lyder
 Saa opreiser Fredens Dyrer
 Vre-Minde for Dit Mod.

Delia. (allene.)

A r i a.

Snart Du sees blant Baaben ille
 Bort til Grændsen af Dit Land;
 Fængslet snart i Belysts Baand,
 For Du med en og samme Haand
 Lordens Brag og Elskovs Piile;
 Ved Din skræksomme Ild
 Hans Fakkell tænder sig.
 Han selv, den Lov Du gir
 For vore Hierter tyder;
 Dit eget Folk, Dit Folk med Fryd Dig lyder
 Og andre ville lyde Dig.

Snart Du sees ic.

Soliman.

Hvad er det, som rører mit Hjerte saa hestigen? Hendes Stemme indtager og fortryller mig.

Elmire.

Det, der behager mig best, er at Ordene komme overeens med Sandheden. (sagte, ved at see paa Delia.) Mig synes, hun begynder at giøre sig til.

Soliman.

Der er noget behageligt ved hende, som jeg ikke selv veed, hvad er. (til Elmire, som han tager ved Haanden.) Jeg vil, at hun skal besitte sig paa, at giøre Eder sin Opvartning. (han seer paa Delia.) Hvad maae saa deilig en Mund ikke vel kunde udtrykke forliebte Følelser.

Delia.

Dersom De vil have det, saa vil jeg synge noget til Roes for Ubestandighed —

Elmire.

Det er alt nok —

Soliman.

Elmire vær saa artig — Hun fortjener at opmuntres.

Elmire. (med Tvang.)

Som De vil.

Soliman.

Syng! I giør mig Eder derved forbunden —

Elmi-

Elmire. (sagte.)

Det gaaer for vidt, Naalmodigheden for-
gaaer mig.

Delia. (singer.)

A r i a.

Vær Elskere som Vestenvinden er,
Fra Roser, Lillier den til Jasminer iiler,
Udi sin Fart den aldrig hviler,
Nyt Dientreed et nyt Begier.
De Skionnes Magt, som sig imod den
Frihed sætter,
Med Flygtighed du forekom;
Lettsindig deel din Tid med Blonder og
Brunetter
Og flys som en Zephyr blant Amors
Blomster om.

Vær Elskere som ic.

(Imedens Delia synger, slaaer Sultan Takten i Elmires
Haand. Da Elmire merker, at Sultan viser saa
megen Agtsomhed for Delia, trækker hun sin Haand
tilbage af Jaloufie.)

Soliman. (reiser sig.)

Intet kan være mere fuldkommen; hun
indtager Hjertet og Ørene tillige. (til Elmire.) Hvad
tykkes Eder derom?

Elmire. (fortrydelig.)

Hendes Sang er alt for konstlet —

Soliman.

J har ret. Hun synger usorlignelig.

Elmire.

Det Svar passer got. Men jeg vil ikke længere forstyrre Dem i den Fornøielse, at høre paa hende. (sagte.) Jeg vil skjule min Forbittrelse for dem.

Ottende Scene.

Soliman, Delia.

Soliman,

(Som hører og seer intet uden Delia, bliver ikke vaer, at Elmire gaar bort.)

O Du deilige Delia! Du kan efter eget Behag forandre Hierterne; Der er en fortryllende Kraft i alt det, Du siger, man bliver ubeständig i det samme Dieblis, man hører Dig synge om Ubestandighed. Men, jeg tænker ikke paa, at Elmire —

Delia. (Med en hemmelig Glæde.)

Hun gif fortrydelig bort.

Soli-

Soliman.

Hvad! Jeg er ikke bleven vaer — Det er en Virkning af den Fornøielse, man nyder ved at høre Eders deilige Stemme.

Niende Scene.

Soliman, Osmin, Delia.

Osmin.

Herre! det er umueligt at holde det læn-
gere ud med den lille Slavindes Haardnakkenhed.
Tillad mig at straffe hende, hun spotter og trodser
mig, og gier mig tusende Historier; Hun er sam-
mensat af bare Gøglerier, og hendes Spøg gaaer
altid ud over mig. Hun siger mig de utaaaleligste
Ting med Latter, er munter midt i sin Ondskab,
og gjør Nar af min Brede — Hun vil hverken
vide af Tvang eller Myndighed at sige. Jeg er
den første og fornemmeste Officier i Seraillet, jeg
forestiller Deres egen høie og hellige Majestæt, og
at handle mod mine Befalinger, er at forbrønde sig
imod Dem selv —

Soliman.

Det er et besynderligt Gemyt —

Osmin.

Hun er usorsskammert næsevtis.

Soli-

Soliman.

Jeg vil tale med hende.

Ozmin.

Jeg var hos hende, og forbed hende udrækskelig og ved stor Straf, ikke at sætte en Fod ud af hendes Kammerv. Men hun tog mig smukt ved Armen og satte mig uden for Døren, og gav sig hiertelig til at lee over min Brede. Derpaa fulgte hun bag efter mig, saavel for at have den Fornøielse, at besøge sig over mig til Dem, som for at giøre det, jeg forbyder. Men der seer jeg hende, Herre!

Tiende Scene.

Roxelane, Soliman, Ozmin, Delia.

Roxelane.

Ha! Himlen skee Tak! saa faaer jeg dog engang en menneskelig Skabning at see. I er da denne mægtige Sultan, hvis Slavinde Jeg er? Nu vel da min kiære Herre! vær saa god og jag denne Ulykkens Fugl (pegende paa Ozmin) bort paa Diebliffet —

Ozmin.

Hem! denne Begyndelse er artig nok.

Roxe-

Korelane.

Saa hurtig! gaae Din Bei, skil os af
med Dit fortrædelige Udsyn. Afsted! —

Soliman.

Korelane, bær Erbedighed for en Mini-
ster, der fuldbyrder en Herres Billie, hvis Bes-
falingen enhver uden Modsigelse bør adlyde —

Korelane.

Ei! Ei!

Soliman.

J er ikke i Frankrig for nærværende Tid,
beslit Jer derfor paa, at være from, og sæelig.
Tro mig, vær hørig og lydlig; Thi Egensindig-
hed, og Forbovenhed affraffes i Serraillet.

Korelane.

Det er en behagelig Tale! hvad er dog en
Tyrkisk Keiser ikke artig! — Vær J Jer saa-
ledes ad, for at blive elsket af Fruentimmer?
Nu! det kalder jeg at have store Gaver, med dem
kan J vel fortrylle baade Sind og Sands; Jeg
finder Jer i Sandhed ogsaa ret fortreffelig. Dette
er Ministeren, der fuldbyrder Eders Billie? Den-
ne græsselige Knekt-Kuppert skal vi bære Erbedig-
hed for og blinde væk adlyde? Han besidder i
Sandhed ogsaa glimrende Fortjenester, og, dersom
J betaler ham, for at giøre Jer forhadet, saa stic-
ker han min Troe ikke sin Løn — Det er en ved-
derstyggelig Vanskabning, en levendes Fugle-
Kæ,

Næ , mistænkelig som bare Fanden , ikke i Hens
seende til ham selv , der idelig gaaer og brummer
og knurrer , og , for at gjøre os Livet suurt , holder
Visitation baade Nat og Dag. Ja , han slutter
os inde , som i en Faarestie. Jeg tænkte , han var
bleven rasende i Gaar , fordi han fandt mig allene
i Haven ; Har I ogsaa befalet ham det ? Hvad
ondt kan vi gjøre dermed ? og maae vi ikke engang
have Lov til at tage frisk Lust. Frygter I , at der
skal regne Mandfolk ? og om saa var , saa skeedte
Jer vel en stor Ulykke ! Himlen burde viise dette
Mirakel af Medynk over den Tilstand , vi be-
finde os udi.

Dömin.

Nu vel Herre , hvad tykkes Dem ?

Soliman.

(til Dömin , betragtede Korelane.)

Hvilket artigt Ansigt ! Hvilke syrige Dies-
kast !

Korelane.

Hvad ! hvisker I ? Det kan jeg lade Eder
vilde som en Ven , at intet er uheftigere. I
gjorde meget bedre , at høre paa mig , der vil tage
sig den Umage paa , at gjøre Eder til en fuldkom-
men artig Sultan. I maae , om I saa behager ,
gjøre Begyndelsen med at afskaffe den vrang Mee-
ning , I er udi , at have Rettrighed til at tyrannisere
over os. Det er just tværtimod , Mandfolkene

ere

ere just skabte til vor Fornoielse. Det denne Feil!
sæg at behage, man er færdig at dee af Længsel
hos Eder. Istedet for at bruge denne foregionne
Herre, som er saa utaalelig for mig, til et Gen-
debud — saa tag en ung, velskabt og elskværdig
Officier til den Bestilling, lad ham hver Morgen
indsfinde sig for at spørge, hvad vores Forlangende
er, og giøre et behageligt Udkast til allehaande
Forhystelser. Hvad skal dette Jern-Tralværk i
vore Vinduer? Bedæk dem med de kostbareste
Blomster. Lad Serraillets Port staae aaben, og
den Fornoielse og Lyksalighed, man finder derinde,
bør være den eeneste Forhindring til at forlade det.
J skal begegne Eders Slavinder som Damer, være
artig imod dem alle, men kun forliebt i en. Og
seer man da, at J er værd, at bære Gudhed for,
saa giver man det tilkiende. Nu gaaer Jeg bort.
Jeg har sagt Jer, at J bør føre Jer artigere op
imod os. Det er min første Lærdom, benyt Jer
af den, det beste J kan, saa vil jeg see, om det løn-
ner Umagen, at bære Eder med flere.

Deſmin.

Got. (til Soliman.) Hun taler Dem temmelig myndig til.

Ellepte

Ellevte Scene.

Soliman, Dsmin, Delia.

Delia.

Stormægtigste Sultan ! finder De Behag
i at høre en forliebt Aria ?

Soliman.

Nei ! det er Tid, at begive mig i Divanet.
J skal blive kaldet , naar jeg faaer Lyst at høre
Eder.

Delia. (for sig selv , i det hun gaar.)

Hans Tone er temmelig bydende, Han kun-
de nok have flere Underviisninger nødvendig.

Dsmin.

Herre , hvad befaler De , at der skal skee
ved den oprørske Slavinde ? Paa hvad Maade
skal jeg affstraffe hendes fornærmende Foragt ? —

Soliman. (efter at han har betænkt sig lidt.)

Det er et Barn , en liden Galning , som
der bør sees igiennem Fingere med. (han gaar.)

Dsmin.

Men det kan hende sig , at Sultan kommer
til at gaae i Skole hos dette Barn.

Anden

Anden Act.

Første Scene.

(Soliman kommer ind, efterfulgt af adskillige Slaver. En af dem bær et lidet firkantet Bord af støbt Guld, der er en 6 til 8 Tommer i Høiden og halvanden Fod i Bredden. Den anden bær en meget prægtig Porcelains Skaal, som han sætter paa Bordet. Den 3die har en guld Præsenteer-Tallerken, besat med Diamanter, 2 par Porcelains Kopper og en Skee, gjort af et Indiansk Fugle-Næb. Dette Næb er saa rødt som en Coral, og meget kostbar. Slaven bær det altsammen paa Bordet. Naar Soliman har sat sig, overleverer den fjerde Slave ham knælende en lang tændt Pibe. Soliman gjør et Tegn med Haanden, og Slaverne gaar bort.)

Soliman. (røger og snakker.)

Jeg kan ikke komme af min Forundring igien. At høre en Slavinde tale saa overmodig. (han røger.) Elmire, Elmire, hvad ere J ikke hverandre ulige — og hvor vel fortjener J ikke min Kierlighed. Men Osmin bliver borte — jeg deer af Utaalmodighed. (han røger.) Mildhed, Agt, Erbødighed og Sømmelighed ere Eders Egenskaber, og denne Koresane — (han røger.) Ja, jeg gad gierne vidst, hvad hun ret tænker — Det er den allerførste gang, man har seet Egenfindighed og Selvraadighed paa dette Sted. Det skal forlange mig, hvorledes hun vil tale til Soliman den Anden. E mig.

mig. (han røger.) Man maae more sig med hendes Galskab. Men Osmin bliver borte. (han røger.) Endelig seer jeg ham komme — Nu vel?

Anden Scene.

Soliman, Osmin.

Osmin.

Herre jeg har forrettet Deres Vrende.

Soliman.

Hvad fik Du til Svar?

Osmin.

Herre, Roxelane laae og sov paa en Sopha.

Soliman.

Gior ingen Omsvøb — Sophaen siger slet intet.

Osmin.

Saa snart hun vaagnede, blev hun mig vaer.

Soliman.

Og hvad da?

Osmin.

Er Davianen med Turbanen der? sagde hun, og gneed sine Dine, hvad vil den gamle Abekat? Paa denne saa naadige Tiltale svarede jeg:

jeg : Lysets Slat ! Sultan sender mig , for at
kysse Støvet af Deres Fødder , og jeg skal tillige
sige , at Han venter efter Dem , for at drikke Sor-
bet med Ham.

Soliman. (med Hefstighed.)

Kommer Hun ?

Nsmin.

Gage og siig til Din Sultan, svarede denne
Smukke , at jeg drikker ingen Sorbet , og at der
er intet Støv paa mine Fødder.

Soliman.

Virkelig — du bær dig ogsaa alletider
galt ad , du kunde jo gierne bie , man er hende
Algt skyldig Nsmin.

Nsmin.

Jo , hun viser megen mod os.

Soliman.

Ja , uagtet hun sommetider forløber sig , er
man dog hendes Kien en vis Erbedighed skyldig.
Og der er meget , som undskylder hende.

Nsmin.

Ja , i Deres Dine.

Soliman.

Hendes Munterhed , og unge Aar.

Nsmin.

De tager saa stor Deel i Hende , at De
selv forsvare Hende. Men skal jeg ikke sige

Slavinden med den deilige Stemme , noget fra Sultan.

Soliman.

Delia ? Nei slet intet —

Osmin.

Og Deres forliebte Elmire ?

Soliman.

Elmire ? Al ! jeg elsker Hende uafslædig — Men gaae hen til Korelane , løb , skynd dig — — Hvem tør løfte Gardinet op (*) ?

(*) Der er ingen Dør i det Jnderste af Seraillet. Nabningen er alleneſte lukket med et prægtigt Teppe. De sorte Gildinger holde ſtedſe Vagt ved Indgangen , og ingen af Fruentimrene maae komme nannielde for Keiſeren.

Tredie Scene.

Soliman , Korelane , Osmin.

Korelane.

Det er mig.

Soliman.

J er den førſte. (ſagte) Men Hun veed maaskee ikke den givne Befaling , vi vil overſee det. Forlad Korelane , at de har begaaet den Forſeelfe , at forſtyrre Eder i Eders Roelighed. Jeg er fortrødelig derover.

Kore-

Roxelane.

Jeg er mig daglig slige Stræger vekkende,
disse Tyrker ere saa meget artige.

Osmin. (affides.)

Hvilken Uforsømmenhed?

Roxelane. (til Soliman som bliver ved
at røge Tobak.)

Vil I vel bevise mig den Artighed —

Soliman. (som bilder sig ind, at Roxelane begierer
Piben for at røge, flyr hende den.)

Hiertelig gierne, der er den.

(Roxelane tager Piben, og kaster den hen ad Gulvet.)

Osmin.

Hvilken Formastelse!

Soliman. (reisende sig i Brede.)

Hvorledes! efter sig en Forgribelse —

Osmin. (indtaget af Misforstaaelse, gaaer
hen til Sultan.)

Hvad befaler De, Herre?

Soliman. (med en vred Stemme.)

Hold Munden.

(Osmin gaaer forvirret bort.)

Fjerde Scene.

Soliman, Roxelane.

Soliman.

Roxelane —

Korelane. (roeligen.)

Si, si, det er slet ikke smukt, at røge Tobak hos Fruentimmer, og endnu mindre for Jer, der søger at behage dem, i Sandhed —

Soliman.

Alt dette kommer mig fremmed for —
Hun er jo gal — Hør Engang Korelane!

Korelane.

Jeg hører ret got.

Soliman.

Uden Tvivl er Dngangen saa frie i Frankrige.

Korelane.

Saa ongesar.

Soliman.

Jeg vil endnu have den Godhed, at undskyldes Eders Munterhed, og dersom J vil blive mere forsigtig i Fremtiden, saa vil jeg forglemme alt, hvad J har sagt til mig.

Korelane.

J vil forglemme det? saa meget desværre.

Soliman.

J bør bære Verbødighed for mig.

Korelane.

Det er endnu tusende gange værre.

Soliman.

Hvorledes?

Kore-

Roxelane.

J taber, J taber selv derved, siger jeg, det er uimodsigeligt. Thi hvorledes skal man da bære sig ad, min Herre! med at forbedre Jer?

Soliman.

Med at forbedre mig, og hvori om jeg maae spørge?

Roxelane.

Hvori? Hvori? Disse Sultaner kommer mig til at lee; De bilder sig ind, at der er slet intet at sætte ud paa Dem. Troe mig, lad dette tvungne Bæsen fare, mig synes, jeg begynder at tage Deel i Eders Udsærd. Det er af Benskab til Dem, at jeg foretager mig dette; det var til større Fordeel for Jer, om det var Had, thi den er oprigtig, og meget Guld værd, naar man vil høre efter den. En Ben har Medynk med os, og lemper sig efter os. Men vore Fiender see endog de mindste Feil. De kiende det falske af en misbrugt Høihed. Naar Benskab sover, saa vaager Had, raadser Eder derfor med den, J, som vilde føre Regieringen. Hovmod forfører os, men skal vi skaane den Forræder? Nei —

Soliman. (sagte.)

Det er et forunderligt Fruentimmer. (høit.)
Hold nu op.

Korelane. (med Erbsdighed.)

Gierne, dersom I fortørnes derover; thi det er ingenlunde min Hensigt.

Soliman.

Saa brug meer Forsigtighed.

Korelane.

Det er sandt. I har ret, naar I forsørdes for Sandheden; thi Eders Ørene ere ikke vante til at høre den.

Soliman.

End da! I forglemmer ganske, hvem Jeg er, og hvad I er?

Korelane.

Hvem I er — og hvad jeg er — I er en stor Herre — og jeg er en smuk Pige, det kan gierne gaae lige op —

Soliman.

Ja. I Eders Fædreneland.

Korelane.

Al! gid jeg var der! alting er her saa afskyeligt, saa kiedsommeligt, at I tilfulde lærer mig at kiende Forskiellen imellem dette forbandede Land og Mit. Der er ingen Slaver hos os. Man smager ikke andet i Frankrige end Fornøielse, og Frihed uden Evang, ved hvert et Aandedræt. Enhver Indbygger synes at være Konge, under en Konge, der elsker sine Indbyggere.

Soli-

Soliman.

Saa vidt jeg kan see, vilde I blive meget fornøiet ved at forlade mig.

Korelane.

Tilforladelig. Jeg er meget oprigtig.

Soliman.

Men dersom Fornøielsen holdt Jer tilbage, og man søgte, at giøre Eder lykkelig?

Korelane.

Hvorved?

Soliman.

Har I da slet ingen Lyst til at behage Soliman, og erhverve Jer hans Gunst? —

Korelane.

Nei.

Soliman.

Mener I det ogsaa af Hjertet.

Korelane.

Jeg siger det, som jeg mener det.

Soliman.

Imidlertid gjorde jeg mig dog Haab —

Korelane.

Som jeg siger, I tager visselig feil.

Soliman.

I lader mig ikke vederfares Ret — Hvad, I vil aldrig —

Roxelane.

Na! aldrig Jeg forsvær aldrig nogen Ting. En liden Egensindighed, et Indfald, kan give Udslaget paa det altsammen.

Soliman.

Nu vel, Jeg vil da vente alle Ting af denne lille Egensindighed, og dette Indfald. Imidlertid spiser I med mig til Aften.

Roxelane.

Det har jeg slet ingen lyst til.

Soliman.

Jeg troede det var en Ære. Og I burde

Roxelane.

Jeg burde! Ei Herre! I burde meget før skille Jer af med disse ydmygende Talemaader om Skyldighed og Ære; de vise kun Eders Magt, og give Eder ingenlunde den Fortieneste, at behage.

Soliman.

Kom, det vil jeg ogsaa gjøre.

Roxelane.

Det kalder jeg at føre sig fornuftig op. Naar I kun vil lade Eder sige, og lover Forbedring, saa skal jeg nok undervise Eder. Men lad os nu see om vi træffe et Forlig. Et Aftens-Maaltid trekker Følger efter sig, I er ikke min Kiereste, vi ere langt fra ikke komne saa vidt endnu

endnu , men for at giøre Bekiendtskab , saa kan
 I spise hos mig til Middag.

Soliman.

Hiertelig. gierne. Osmin !

Femte Scene.

Soliman , Koxelane , Osmin.

Koxelane.

Det er mig, der skal giøre Anordningen;
 Osmin ! sig til Kiekkemesteren (*), at Sultan
 spiser hos mig til Middag , Anretningen maae
 være kostbar , og paa det lækkerste tillavet. Om
 et Dieblik skal der rettes an, skynd dig.

(Osmin vender sig meget forundret til Soliman for
 at faae hans Mening at vide.)

Soliman.

Gier hvad Koxelane befaler.

(Osmin gaaer.)

(*) Mont:par:Emine er Stor:Sultanens Kiekkemester, han har et tusende og tre hundrede Personer at
 hyde over.

Stette

Siette Scene.

Roxelane, Soliman.

Roxelane.

Har I ingen elskværdig Sultane, hvis Nærværelse kunde forege vores Glæde? Her! jeg vil bede Elmire, man har dog sagt mig, at I er temmelig forelsket i hende.

Soliman.

Ja — men —

Roxelane.

Eller Delia, denne Circaserinde, hvis Stemme foraarsager Eder saadanne søde Henrykkelser. Hvad, om jeg bad hende?

Soliman.

Det er unødvendigt. Lad os være alene.

Roxelane.

Ja, ja.

Soliman.

Jeg forlader mig derpaa.

Roxelane.

Lad mig kun raade, jeg skal giøre Indretningen paa det smukkeste —

Syvende Scene.

Soliman, Roxelane, Osmin.

Osmin.

Deres Befaling er efterlevet.

Soliman. (tager Osmin til en Side.)

Osmin! gaar hen til Elmire, stil hendes
Hierte tilfreds ved den Forsikring, at jeg i
Aften —

Roxelane.

Hvad siger I?

Soliman.

Intet — Intet — (til Osmin.) vist kommer
til hende.

Roxelane.

Hvad har I for Hemmeligheder at sige
ham?

Soliman.

Gaar!

Roxelane.

Sæd ham ikke bort, om jeg maa bede,
jeg har ham nødig —

Soliman.

Bliv!

Roxelane.

Og følg lige efter Bogstaven, alt hvad jeg
siger dig. (til Soliman.) Gaar I hen og anvend
disse

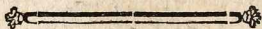

disse faa Dieblisk til Eders Riges Belskærd. Jeg skal lade Eder kalde, naar alting er færdigt.

Soliman. (sagte.)

Jeg har aldrig i min Livstid hørt eller seet noget saa morsomt, jeg vil forneie mig selv med at giøre alleting, som hun finder det for got.

(Han gaaer bort og giør en meget dyb Hilsen for Koxelane, som tager imod den med en latterlig Værdighed.)

Ottende Scene.

Koxelane, Osmin.

Osmin. (imodens Koxelane følger Soliman bort.)

Soliman vil forneie sig, det er en Lyst, der er kommet over ham i dette Dieblisk. Men jeg maae smigre lidet for hende, siden hun begynder at komme i Naade, hendes Magt kunde maaeskee blive mig skadelig, og saa gaaer det jo siden lige op, om jeg, naar jeg finder Leilighed dertil, taler ilde om hende. (til Koxelane.) Endelig har De vundet Seier.

Koxelane.

Naar da! og det forundrer Du Dig over —

Osmin.

O! aldeles ikke, De fortriener i alle Maader, det Fortrin, der gives Dem; enhver maae til-

tilstaae, at naar man har Deres Forstand, og er
saa deilig —

Korelane.

Het alvorlig?

Dømin.

Forlad Dem paa en underdanig og troe
Slave, som er Dem ganske hengiven. De kan
være forvissat om, at der er ingen større Sand-
hed — ingen større —

Korelane.

Ja, jeg er fuldkommen overbevist om, hvor-
vidt jeg bør forlade mig paa Din Nidkierhed. Jeg
kiender Hofmændene. Gaae derfor hen og syng
dine Lovsange paa et andet Sted; Thi jeg kan
imod Din Villie læse Dit Hierte af Dit Ansigt. Du
vil kun ofre til denne Dags Afgud. Imidlertid
ere dog disse Hof-Beierglas til den Nytte, at de
ganske sikkert vise Tidernes Forandring. Kulde,
Hede, Stille-Beir, og Stormvinde, de stige og
falde, ligesom Leiligheden fører det med sig. Og
det er ogsaa alt, hvad de due til.

Dømin. (sagte.)

Hun kiender mig for nøie, at jeg jo før
styrte hende. (til Korelane.) Nei, jeg kan slet ikke
forstille mig, og jeg er i Sandhed meer end nogen
anden —

Kore-

Korelane.

Hør nu kun hvad jeg har at befale Dig, og følg det uden mindste Overlæg. Gaae hen til Elmire og Delia, siig dem, at Soliman beder dem spise med sig til Middag, og understaaer Du Dig at siige, at jeg har sendt Dig, saa skal det koste Dit Hoved. Ja Soliman selv, maae ikke engang vide det.

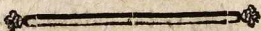
Nömin. (sagte.)

Bed Ali Skiæg! Dette gjør mig ganske forvirret —

Korelane.

Hvordan! staaer Du der endnu? Skynd Dig noget, og for alting tag Dig vel i agt, at Du ikke forraader mig.

(Her komme otte sorte Slaver ind, brede et Teppe paa Gulvet og oven paa Teppe et rundt Strykke Corduan, som de bedække med blommet Indiansk Lærret. Derpaa sætte de et rundt Bord af massiv Elov, halvanden Fod i Hviden, og fire Fod i Diameter med en Rand af 2 Fingers Brede. Rund om Bordet lægges fire Hynder, besatte med Guld-Fryndser og Quaster. Alt dette skeer i største Hast, og med den dybe Taushed, som hersker i Scenillet.

Niende

Niende Scene.

Roxelane, og Slaverne.

Roxelane.

Jeg taaler ingenlunde, at man staaer og betænker sig en Time, naar jeg har befalet noget. Jeg vil føre Skik og Orden ind i Serraillet — (bliver Slaverne vaer.) Hvad er det for noget? Hynder og Tapeter! Gsvinde tag mig al det Krammerie bort. (Hun sparker til Hynderne.) At spise paa Tyrkisk! Hvilken pudseerlig Levemaade — Jeg veed nok, at I sidder paa Haserne ligesom Abekattene, men bring mig et Bord og Stole paa den Franske Maade. (Slaverne vise sig meget forundrede.) Nu vel? De ere meget forundrede! Lad Kuller-Gardinerne ned for Vinduerne, at Dagen ikke kan trænge sig ind, thi jeg vil spise ved Lys. Deres Skin er nok for os, og de udbrede i det øvrige af Salen en sød Tudsmerke, der passer ret til Kierlighed. Jeg havde nær glemt det beste, drag Omsorg for, at vi faae en meget god Vin. (Slaverne forarges ved den Begiering, og give tilkænde ved Gebærder, at der er ingen Vin i Serraillet.) Hvordan, tør I vise Afstke for det jeg begieter — Hem! Hvoledes? Hvad vil I sige? Er her ingen Vin? Na! saa send Bud til Muphti, der veed jeg vist den er, thi han er en fornustig Mand, som af et oprigtig Hierte, og som en Rettroende Soliman den Anden.

D

bemæg-

bemægtiger sig al Viinen, for at være vis paa, at ingen sand Muselman skal nyde samme. Han flyer Jer baade Madera og Champagne, og alt hvad I forlanger. (*)

(*) Muphti er den øverste Geistlige over de Mahomedanske Love; han stiller sig meget uskyldig an; fører et udvortes strængt og helligt Levnet; han forbyder Viinen paa det haardeste, men drikker den selv i Smug.

Tiende Scene.

Osmin, Koxelane.

Osmin.

Seraillers Stierne! Jeg har efterlevet Deres Befaling, Elmire fulgte med mig —

Koxelane.

Meget godt — (sagte) Jeg maae gaae selv, for at seie de Anstalter. (høir) Jeg kommer strax igjen.

Elleve

Ellevte Scene.

Elmire, Osmin.

Elmire.

Al! Osmin, hvad er jeg inderlig fornøiet!
men er det ogsaa sandt, at Soliman har sendt Dig
til mig? Jeg troede at Delia —

Osmin.

Got. Frygt kun intet! Disse Sanggerin-
der kan vel undertiden foretrekkes i et Serail, men
det er ligesaa hastigt forbi, som en Cadence eller
Entrechat. Men efter det jeg har ladet mig sige,
skal det gaae anderledes til i Europa.

Elmire.

Na, Ja. Deres Magt er saa stor, at
det som oftest ligner et Kaserie. Deres letsindige
Opførsel gjør deres Elskeres Blindhed uundskyld-
lig, og ikke desmindre sætte disse dog Ære, Pligt
og Belskær i Bøve for deres Skyld. Men da
de besidde den Gave, at være morsomme, saa
høvede jeg Marsag at være bange.

Osmin.

O nei, nei; Sultan lader sig ikke fange,
ved saa svage Baaben.

Løbte Scene.

Elmire, Korelane, Osmin.

(Da Korelane bliver vaer at Elmire og Osmin taler saa fortroelig tilsammen, lister hun sig saa sagte bag ved den forreste Sopha, hvor hun sætter sig ned, for at høre, hvad der tales.)

Osmin.

Men maaskee har De noget at befrygte fra en anden Kant.

Elmire.

Al Osmin! sig frem.

Osmin.

Det er Korelane.

Elmire.

Den lumpne Slavinde? Ha! Det kan jeg aldrig troe. Et smukt Stykke til at blive Sultane!

Osmin.

Hun er ganske ikke efter mit Sind.

Elmire.

Et vildt, fremfusende, og myndigt Bæsen.

Osmin.

Deri bestaaer det ogsaa altsammen; og So-
liman lader Dem vist vedersfares Ret. Men jeg
frygter Virkningen af en Overilelse.

Elmire.

Hvorledes skal jeg forebygge det? Osmin,
tag mod dette lidet Skrin, og hielp mig.

Osmin.

Osmin. (putter Skrinet i Varmen.)

Al mit ganske Hierte, og uden at lade mig merke med det ringeste.

Elmire.

Du som er Opsigts-Mand over Din Herres Forlystelser, Du hersker over ham; han seer allene ved Dine Dine, og hører igiennem Dine Dreene, Du fører og leder ham, Du bestemmer hans Valg, og formaaer alle Ting i Seraillet. Jeg maatte blues, om nogen blev sat i Rang med mig. Osmin! min kiere Osmin, min Skiebne beroer allene paa Dig. Spar intet Middel for at finde Leilighed til at sværte mine Rivaler, og til at berømme mig.

Korelane. (ganske høit.)

Meget godt.

Osmin. (for sig selv, i det han bliver Korelane vaer.)

Jeg er forloren. (sagte til Korelane.) De troer nok. at jeg er en Forræder, jeg er det ogsaa virkelig for at tiene Dem.

Korelane.

(Reiser sig, giver Osmin en Ring, og siger efterabende Elmire.)

Osmin! annam dette Smykke af min Haand. Og Du, som hersker over din Herre, Osmin, min kiere Osmin, min Skiebne beroer allene paa Dig. Jeg maatte blues ved at have Rivaler, derfor berøm ved alle Leiligheder dem, som ere i Rang med mig. Forstaaen mig ikke, men tal lutter Dnt om mig.

Elmire.

Jeg kan lade jer vide, at dette Giekkerie
klæder Eder meget ilde. Jeg tilstaaer, at Soliman
er mig kiere end Livet. Jeg vil vinde hans
Hierte, i hvad det endog skal koste —

Osmin.

Det er et meget priisværdigt Foretagende,
og jeg vil lade Dem giøre det af imellem sig selv,
hvem af Dem, der skal beholde Vren. (sagte til Elmire)
Forlad Dem kun paa mig. (til Roxelane) Jeg er
Dem bevaagen.

Roxelane. (med en spottf Latter.)

Jeg har ikke Din Bevaagenhed fornøden, Du
kan gierne beskierme Elmire. Jeg tillader det.

Elmire.

Denne spottf Latter giver en Hovmod til-
kiende, som man let kan dempe.

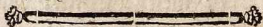
Roxelane.

Foruroeliger den Jer, saa tvivler J om
Udfaldet.

Osmin. (sagte)

Frisk! det gaaer got, jeg holder meget af
Klammerie, det er en vis Fordeel for mig. Thi
alle mine Accidentier bestaae i Fruentimmernes
Uenighed.

(Imidlertid Osmin siger dette for sig selv, staaer Elmire
og betragter Roxelane fra Top til Taae, med et for-
agteligt Afsyn.)

Tret-

Trettende Scene.

Roxelane, Elmire.

Roxelane.

Nu, hvordan forekommer jeg Eder?

Elmire.

Som en Person, der er mig ganske forhadet, og jeg følger det ikke heller.

Roxelane. (fortroelig.)

Kom hid og omfavn mig, min kære Beninde, behold kun Eders Sultan, I troer vel, at jeg er meget forlegen for ham, men det er langt fra. Dersom I kan skille mig af med ham, saa vil jeg takke Eder, af mit inderste Hjerte. Hvad har I nu mere at være bange for?

Elmire.

Roxelane, vi ere Fruentimmer, vi bør ikke forstille os for hinanden, vi kiende hverandre, og jeg merker Eders List meget got.

Roxelane.

I dommer meget vrangelig om mig. Dersom Skiebne har besluttet det saa, saaer jeg at blive en Slavinde. Men min Herre bliver aldrig min Elsker. Jeg vil ikke elske nogen uden min Eigemand. Dersom I har mindre Emsindlighed, saa brug alle de Konster, I veed, for at blive lykkelig i Eders Forliebelse.

Elmire.

Jeg vil ikke betiene mig af andet end min
Kierlighed.

Korelane.

Og smaa Skrine. Men det vil vi nu
ikke tale om, for at vise Eder, hvorledes jeg tæn-
ker, saa viid, at det er mig, som har bedet Eder
spise med Sultan. Vær deraf hvor feielig jeg er,
og betien Eder saaledes af de Midler, jeg giver
Eder, at I ikke allene gjør ham forliebt, men
endog bestandig. (Hun raaber ind i Coulissen.) Heida!
beed Sultan komme ind.

Elmire. (sagte.)

Mon hun ikke bedrager mig? jeg skal nok
holde Die med hende. (høit) Dersom I ingen
Hinder vil giøre i min Lykke, saa kan I være vis
paa at mit Benskab og min Erkiendtlighed —

Korelane.

Lie stille! — Der kommer Delia — som
jeg ogsaa har indbudet —

Elmire.

Hvilken Usorgtighed! —

Korelane.

Got! got! Frygter I for hende? Hun er
jo kun til Lidsfordriv.

Gior:

Fiortende Scene.

Roxelane, Elmire, Delia.

Roxelane.

Oprind paa Himmel-Volen Circassiske Stier-
ne! Soliman, som er Afiens Sol, vil snart
indfinde sig; lad alle Dine glimrende Tillokkelser
finne for hans Dine. Elmire? jeg beder Jer;
vær munter under Maaltider; viis nu ingen Spansk
Alvorlighed; Frisk! Vivat Flygtighed. Heie
Tanker ere meget smukke, men de more ikke.
Hvad mener I Delia?

Delia.

At man i sin Herres Nærværelse stedse maae
vise sig ærbødig, og være taus. Naturen har sat
os inden visse Grændser og vi ere allene skabte til
en Elfers Fornøielse, enten han er Herre eller
Tjener, saa er hans Rettighed den samme; og vi
ere af Skiebuen bestemte til at være Slavinder —

Elmire.

Beninder.

Roxelane.

Herstjerinder.

Delia.

Herredømmet hører Mandfolkene til.

Roxelane.

Ja, men vi bør befale over dem.

Elmire.

Hvad Rettigheder har vi dertil?

Korelane.

Deres Svagheder.

Delia.

Men vi ere endnu svagere end de, og altsaa
bør vi vige for dem —

Elmire.

Vi kan ikke gjøre dem det mindste stridigt.
Er ikke Styrke, Tapperhed, Videnskaber og Kon-
ster faldne i deres Lod?

Korelane.

Er det noget at foruroeliges over? Vi vide
med alt dette, dog tusende gange mere end de.

Delia.

Hvad vide vi da?

Korelane.

Alt indtage dem.

Elmire.

Det er at troe for meget om sig selv.

Korelane.

Lad mig allene i nogle Dage regiere Asiens
Overvinder efter mine egne lystige Indfald. Si-
den skal jeg overlevere ham i Eders Hænder lige-
saa søielig som en Franskmænd og bringe ham hen
for Eders Fodder, ja for Eders Fodder, det er
jeg ganske vis paa og det uden synderlig Meie.

Jeg

Jeg vil være den, der skal høvne heele Kion-
ners Tre.

Elmire. (sagte.)

Hendes Ubeskedenhed betager mig min An-
gest, hun vil vist blive straffet derfor, og jeg har
intet at befrygte.

Korelane.

Nu maae denne Samtale være forbie, thi
jeg seer Sultan komme. (Hun raaber ind i Coulissen.)
Slaver, lad der blive anrettet.

(Tolv Gildinger af Has-Ode, det fornemmeste Kam-
mer, bringer en Lehnestool, tre andre Stole,
og et anrettet Bord med brændende Lys paa.
Maden er paa Mertabaniske Fade, en egen Sort
Chinesisk Porcelain. Det er kostbarere end
Guldet, formedelst den Mening, de orientalske
Folk er udi, at det springer ved den mindste
Gist. Kilargi Bachi sætter en Guld Spøls-
Kiedel paa Gulvet, hvorudi staaer en Chrystal-
Flaske med Viin. Glassene staae paa Bordet,
og en stor Lysekrone lades ned fra Loftet, bes-
hængt med allehaande Chrystal-Zirater, og
Struds-Væg.)

Femtende Scene.

Soliman, Korelane, Elmire, Delia,
Osmin.

Soliman. (sagte.)

O Himmel! Jeg seer Elmire — (til Korelane)
Jeg ventede at finde Eder ene, Delia er ogsaa her!
No:

Roxelane.

Ja, det er de to, Eders Hierte ønsker sig.
Saa buk smukt for Dem, (Soliman bukker) dybere!
(Soliman bukker dybere) Meget got, saa skal det være.
Mine Damer, De seer her en elskværdig Gæst,
han er lidet uersfaren endnu, men han kommer
sig nok.

Elmire.

Denne Skiemt gaaer for vidt, Roxelane!
Betænk —

Soliman. (sagte til Elmire.)

Lad hende snakke, det morer mig —

Roxelane. (til Soliman.)

Sæt Dem her (til Elmire og Delia) og sæt
3 Jer, een ved hver Side af ham. Jeg vil sidde
her, thi jeg er Bertinde.

(Soliman er forundret over at see et Bord anrettet
saaledes.)

Soliman.

Hvad er dette? Jeg har aldrig seet sligt
forhen.

Roxelane.

Saaledes spiser man i Frankerige.

(Soliman sidder i Behnestoelen, Elmire ved hans høire,
og Delia ved hans venstre Side, Roxelane ved
Siden af Delia, lidt paa Kraas, alle Serai-
lets Officiers staae rundt om Bordet; Forskie-
reren kommer frem med en Kniv i Haanden,
der er næsten saa stor som en Sabel.

No:

Korelane.

Hvad vil denne Staldkarl ?

Soliman.

Det er Forskiereren.

(Forskiereren forretter sit Embede i Røffenet ; der kommer hverken Kniv eller Gaffel paa Tyrkernes Borde, al Maden indtil Frugterne bliver skaaren i smaa Stykker, som de spiser med Fingrene. Men da Korelane har befalet, at der skal rættes an paa den Franske Brug, og Maden bæres heel paa Bordet, saa kommer Forskiereren ind, i den Tanke at han var nødvendig. Det er altsaa ikke at forbynde sig mod deres Skikke, naar han indføres her ved Tasselet.

Korelane.

Det er Damernes Forretning, saaledes som Brugen er nu omstunder, det er vel lidet morsommeligt, men man vinder alle derved. En deilig Haand viser ved de nette Fingres Bevægelse tusende skjulte Skønheder, og sætter en usorlignelig Smag paa alt det, den byder. Skier den Høne i tu Elmire ?

Soliman.

Det er en behagelig Skik. (til Forskiereren)
Du kan gaae !

Korelane. (til Delia)

Og I maae paa det allerbehageligste skienke for Soliman. Osmin ? giv Wiin hid ?

Soliman. (med Forundring)

Wiin ?

Osmin.

Osmin. (med større Forundring)

Viin?

Korelane.

Ja Viin — Den er Kilden til al Glæde, og Sielen i Fornoielserne.

(Osmin tager sin Kiol om Glasken og vender Ansigtet bort, i det han sætter den paa Bordet.)

Hvorfor viser Du saadan en Afsky! (sagte) Vi vil giøre Begyndelsen med Slaven. (hoit) Nu skal Du til Straf drikke det første Glas af denne Glaske. (Hun stienker et Glas og siger Osmin.) Der?

Osmin.

Jeg skulde smage denne affhyelige Drif?

Korelane.

Herre? han er uldydig?

Soliman.

Drif?

Osmin.

O Himmel! jeg skielver. Herre? en Musesmand . . .

Soliman.

Gior det dig befales.

Osmin.

(Tager Glasset, lofter Vinene op til Himmelen, og giør en Mine som viser at det er ham modbydeligt. I det han vil drikke siger han:)

O Mahomed? Luk dine Dine. (sagte efter at han har drukket) Det smager godt.

Soli-

Soliman.

Jeg maae lee af Osmin —

Osmin. (holder Glasset frem.)

Herre? jeg lystrer Ordre.

Roxelane.

Nei, nei, det er nok for denne gang. Yndige Delia? skienk Druens glædende Saft for Soliman. Ræk hans Glas hid, Elmire.

Elmire. (holdende Glasset.)

Der er det.

(Delia stienker.)

Soliman.

Undskyld mig —

Roxelane.

Jeg forstaaer det. Jeres Betientere ere nærværende. Gaae bort?

(Hun giver dem et Tegn med Hænderne, hvorpaa de alle gaae bort, undtagen Osmin.)

Det er billigt at tage Belanstandigheden i Agt.

Elmire.

Men man siger, at det skeer aldrig i Frankes rige, men at I i Eders Tieners Nærværelse, som ere fiobte Spioner, tale og handle uden mindste Overlæg. Alt de under hele Maaltidet, medens de staae omkring Bordet, fornøie sig hemmelig over deres Herskabers Galsskab; og at Jeres nægt-somme Talemaader og Uordentligheder gjøre dem berettigede til at være uforssammede.

Soli-

Soliman.

Men indseer De ikke de onde Følger af sig en Uorden? Man bør stedse for sine Betienters Dine lade sig see i al Høihed, og den Ærbødighed, de vise os, bør komme af de Tanker, de har om os og ikke af deres Pligt.

Morelane.

Herre? Jeg begynder at vinde min Høiagtelse. Men man maae ikke heller altid være alvorlig. Troe mig, naar jeg er hos os saa vær ligesom vi. For hvem ere Vellysternes Skabte, dersom man vil berøve store Herrer dem? Denne besværlige Høihed, der forbyder Eder at være munter, fordriver hundrede Fornøielser, som en Regent aldrig kan smage. Al! den kan kaldes uløbselig, der aldrig har smagt den Fornøielse, der er i Ligheden; (Hun gjør forliebte Minder til Soliman) og den som oftest er endnu sødere, nemlig at adlyde. Kom? det skal være Eders Sundhed.

Elmire.

De maae ogsaa drikke vores.

Soliman.

Jeg faaer at gjøre som jeg forlanger.

(Soliman drikker tillige med Elmire, Delia og Morelane. Osmin tager Leiligheden i Agt og stæler sig til at drikke af Flasken.

More-

Korelane.

See, det er Maaden til at behage os.
(til Soliman, efter at han har druffet) Er det ikke sandt,
at det er en sød Drik? Delia! I falder i Stave.
Griff, vær munter, I taler jo ikke et Ord.

Delia. (mener ærbar.)

Jeg har slet intet at sige.

Korelane.

Det kan være ligemeget, lad Munden løbe,
naar man er opremt saa kan et Intet give Ma-
terie til hundrede fornøielige Samtaler.

Elmire.

Ja, og dersom man kan fæste Troe til det,
der fortælles, saa er Tungen saa overmaade hurtig
i Frankrig, at den aldrig tager den fortrædelige
Eftertanke i Selskab med sig. Men Ordene væl-
te saa hurtig ud af Munden, at Tankerne ikke kan
følge dem; og den, der gjør meest Støi, siges at
tale best.

Korelane.

Ja, ved de Parisiske Aftensmaaltider, der
tales og dømmes saa leseligen om alle Ting; og
den viser alletider, at have meest Forstand, der
ikke veed, hvad han siger. Ja, Franskmændene
ere indtagende.

Soliman.

Og i sær de Franske Fruentimmer.

Soliman den Anden.

E

Ko-

Roxelane. (pegende paa Elmire.)

J maage dog tilstaae mig at de Spanske Damer ogsaa ere det.

Soliman.

Tilforladelig.

Roxelane.

Kom ? her bør enhver have Frihed til at giøre og lade som han lyster. Tael derfor uden mindste Tvang om Jeres Kierlighed med hende, som J elsker saa høit. (pegende paa Elmire.)

Soliman. (sagte)

Hun vil drille mig, men nu falder det mig til. (til Elmire) Elmire fortjener tilforladelig min Kierlighed. Hendes Indigheder —

Elmire.

Al ! Herre, det er kun et ringe Fortrin, men lad min brændende Kierlighed vedersæres Ret —

Roxelane.

Naa ? nu falder vi jo atter til Kiedsommelighed. Hvad tænker J med at tale saaledes ? J gior ham vist nok til en Sultan igien, og for-dærver mig Soliman i Bund og Grund.

Elmire.

Det er uden Tvang og uden Konst at min Kierlighed forklarer sig.

Roxelane.

Ozmin, lad Musikanterne komme ind.

(Ozmin)

(Osmin giver et Tegn med Haanden, hvorpaa alle Musikanterne og Sangerinderne i Seraillet komme ind, og stille sig paa begge Siderne af Salen.)

C h o r

af Slavinder under Maaltidet.

Dig Myrter og Laurbær med rette tilhør,
 Dig Kierlighed giver det, Tapperhed bør;
 Blant Baaben og Glæde blant Elfskov
 og Striid

Lad Seier og Bellyster dele din Tid.

Dig Myrter og Laurbær ic.

Korelane.

Imedens denne deilige Samtale varer, saa
 syng mig en Aria, elskværdige Delia.

Delia.

(Synger efter Tyrkiske Instrumenter.)

A r i a.

Alt hvad vi see af Elfskovs Attraae drives,
 I hele Verden dens Bellyst viser sig:
 En Sommerfugl med Fryd og Lethed svim-
 ger sig

Og til den anden Hand henrives;

En Rose bøier sig, naar Vinden farer frem;
 De spæde Ranker groe og Linden skjgger dem;
 Til Fuglestørens Lof maae deres Mager svare;
 Den søde Suusning, Vandet gier,
 Af flere Bækkes Bølger blier,
 Som søge sig at sammenparre.

Alt hvad vi see ic.

Morelane. (til Delia.)

De ere ganske henrykte i deres sunkne Kier-
 lighed. (til en af Musikanterne, som holder en Harpe.)
 Giv mig den, jeg vil og synge —

(Hun faaer Harpen og præluderer. Sultanen staar
 op, gaaer hen og lehner sig paa Rygstykket af
 Morelanes Stol. Elmire og Delia reise sig
 ihigemaade og tale sagte med hinanden. Imid-
 lertid bære Betienterne Bordet bort; More-
 lane synger og accompagnerer sig paa Harpen.)

A r i a.

Du, som foragted' Krigens Fare,
 Da Jorden blev Dig underlagt,
 Om mueligt er, da tag Dig vare
 For smukke Dines Overmagt;
 Din Vre faer med Nøgtets Vinger,
 Men Elfsøds Gud Din Styrke tvinger

Dg

Og Du, som Helte Love skrev,
Tgien ved Elskov Slave blev.

Du som foragter ic.

Soliman.

Jeg forundrer mig alt mere og mere over
Eder.

Roxelane.

Hvordan! har I hørt paa mig.

Soliman.

Med stor Fornoielse.

Roxelane. (flyr Harpen bort.)

Da vilde det fornøie Eder langt mere at
see Elmire dandse. Fornoielserne maae være af-
vexlende. (til Elmire.) Dands.

Elmire. (til Soliman.)

Dersom De befaler det.

Soliman. (samtlykker det ved et Nis.)

Roxelane. (til Musikanterne.)

Lad os høre Fløiternes og Veffernes Klang.
(NB. Veffener, som Tyrkerne kalder Zils, ere de
samt bruges ved Janitschar-Musiken.)

Soliman. (sagte)

Jeg kan ikke see, hvad Fordeel hun kan
have af at vise sine Rivalers Fortienester. Der
kan intet være mere forunderligt.

(Elmire danser et lystigt Stykke, som bliver spillet af Tyrkiske Musikantere, og derefter et behageligere Stykke, som Delia og Roxelane synge tillige paa samme Tid.)

D u e t t o.

Løn dog med et Vink den Glæde,
 Unge } Hierter ofre dig,
 Bore }

Vil du { Deres } Lyst tilstøde,
 Bores }

Er { Der' } Lykke Guders lig;
 Bor }

Ewig Elskov { De } Dig byde
 Bi }

De } paa en fortryllet viis
 Bi }

Med de kielne Houris (*) nyde

Deres } Elskovs rette Priis.
 Bores }

Forenede Skare

Til Solimans Fryd

Lad

(*) Houris ere de Fruentimmere, Mahomed har bestemt til Muselmændene i sit Paladiis. Efter Alcoranens Løfte, skal de efter Døden nyde en evigvarende Lyksalighed i disse himmelske Skønheders Arme, og stedse finde dem Somfruer.

Lad Hjertet forklare
 Jer } Elskov og Dyd;
 Vor }
 Til Secler til ende!
 Med Røgtet han gaaer:
 Begynder at } tænde
 Saa kom lad os }
 Det Offer han faaer.

Løn dog med 1c.

Som Solens varme Straaler
 Paa Vintrens lange Nat
 Den glade Stund afmaaler,
 Som bringer Flora Skat;
 Saa naar Dit Syn sig strækker
 Til { Deres } Tidsfordriv,
 Bores }
 Dit Afsyn Glæden vækker
 Og giver Skionhed Liv.

Løn dog med et Bink 1c.

(Soliman giver allene agt paa Koresane, han er ind-
 taget af at høre hende, og da han merker at
 Elmire ikke giver agt paa ham, tager han et
 Silke-Tørklæde af sin Barm og giver det hem-
 melig til Koresane.)

Soliman.

Jeg er mig ikke selv mere mægtig, mit Hierte er indtaget af den sødeste Bølløst — (til Koresane i det han giver hende Tørklædet) Tag imod —

Koresane. (tager imod Tørklædet og flyr det til Delia.)

Delia! annam denne Gave, thi det er uden Tvivl til Eder den er bestemt som en Belønning for det store Pund, I er begavet med.

Soliman.

Hvilken Foragt!

Delia. (bukkende for Soliman.)

Hvilken Lykke!

Elmire. (falder om paa en Sopha.)

Jeg døer!

Soliman.

(river Tørklædet af Delia Haand og bringer det til Elmire.)

Elmire! det hører Jer til — Ja, jeg tilstaaer, Elmire —

Elmire.

Jeg kommer til Live igien.

Soliman.

Viig bort fra mine Dine, det er alt for utaaleligt; Utaalemmelige! Du trodser mig. Lad hende kastes iblant de allernedrigste Slaver.

(Koresane føres ud af fire sorte Gildinger, hun seer paa Soliman med en ædel Stolthed, der viser at hendes Sind er ganske roeligt. Delia gaaer skamfuld bort; alle de andre blive borte untagen Osmin, som Soliman holder tilbage, og Elmire som gaaer hen paa det bageste af Skuepladsen.)

Sexten.

Sextende Scene.

Soliman, Osmin, Elmire.

Soliman.

Kom Osmin! Jeg er rasende!

(Han vil gaae, men Osmin giver ham Tegn, at Elmire
hier efter ham.)

Osmin.

Min Herre! Elmire —

Soliman.

Jeg maae søge at undgaae hende.

Osmin.

Men De elsker hende jo?

Soliman.

Ja! jeg elsker hende — jeg vil — Ja!
jeg tilbeder hende — Osmin! hvad er jeg ikke
ulykkelig! Kom, følg med mig, at jeg kan adspre-
de den Uroelighed, jeg befinder mig udi.

(Han gaar ikke ud ved den Side Elmire staaer, som
gaar bedrøvet bort, naar hun seer at Soli-
man ikke følger med hende.)

Tredie Act.

Første Scene.

Elmire. (allene.)

Soliman kommer ikke, jeg skielver i Henseende til min Skiebne, jeg seer alt for tydelig at han elsker Roxelane, og at det allene er hans Forbittrelse, jeg har at takke for den Ære at være Sultane; Men jeg skal have Soliman — Soliman eller Døden — Min Vergierrighed er lige saa stærk som min Kierlighed — Hvad! Jeg skulde see — Jeg skulde see min Medbeiler skende — Jeg skal styrte hende — Al! kan jeg styrte hende — (hun bliver Soliman vaer) Men der kommer han; han seer meget uroelig ud — det lader som han vilde undgaae at tale med mig — han standser — han sukker — (til Soliman) Herre —

Anden Scene.

Soliman, Elmire, Osmin.

Soliman.

(bliver Elmire vaer og vender sig om til Osmin.)

Osmin?

Elmi-

Elmire.

Hvilken Bedrøvet Velkomst!

Soliman.

Giv Jer tilfreds Elmire, I har vundet
Seier — (til Osmin) Endnu i dette Dieblis af
hendes Fald forkyndede hendes stolte Væsen og
foragtelige Diekast hendes Forvovenhed. Gav du
agt paa denne hendes Hovmod! — Elmire, der
var opstegen en Begierlighed i mit Hierte, som
fornærmede Eder. Tilgiv mig et Dieblis Bild-
farelse. Korelane nyder sin velfortiente Straf,
og I er fuldkommen hævnnet.

Elmire.

Nei! jeg er ikke, dersom De ei elsker
mig —

Soliman.

Al! I fortienet det, og det skal endelig
sees i Dag. Mit Hierte hører Eder til, uden
at det nogensinde kan kaldes tilbage af en Uer-
kiendelig —

Elmire.

Al en Uerkiendelig?

Soliman.

Hun hører mig ikke mere til. Hun er Eders
Slavinde, jeg overgiver hende til Jer.

Elmire.

De overgiver hende til mig? —

Soli-

Soliman.

Ja! hun er Eders — mine Ord ere Love.

Elmire.

Det er nok — og jeg tager imod hende.

Ozmin. (sagte.)

Jeg veed paa min Troe ikke selv, hvem jeg skal tage i Beskyttelse, saa forvirret gjør hans Egenfindighed mig —

Soliman.

Fortiener hun mindste Agt? —

Elmire.

Nei. Og siden hun har fortørnet Dem, saa vil jeg ikke heller fornede mig selv ved at see hende, jeg kunde ikke giøre det, uden at opirres til Brede — Jeg vil

Soliman.

(Med en Hestighed, der viser, at han endnu tager stor Deel i Mordelane.)

Hvad vil J?

Elmire.

Foranstalte hendes Bortreise og forjage hende af Serraillet. —

Ozmin.

Jeg gaar hen med stor Fornøielse at forkynde hende sin Uffæd.

Soliman.

Bie! bie! den Hævn er for liden, hun maa straffes haardere. Gaae, hent hende.

Elmi-

Elmire.

Bliv Osmin! Herre, hvad er Deres Forsæt?

Soliman.

Jeg maae i hendes egne Dine oprette den Uret, jeg begif imod Eder. Jeg vil i hendes Paaahyn erklære, at vi ere forenede ved de sødeste Baand. Lad hende, som et vensynligt Vidne til vor Lyksalighed, føle det Tab, hun leed ved et Hierte, der elskede hende, men nu hører Eder til. Hver Dag vil opvække Fortrydelse og Misundelse hos hende, og for at gjøre hendes Plage fuldkommen, skal vores brændende Kiærlighed søde en nagende Jalousie hos hende.

Elmire.

Al! forglem Roxelane.

Soliman.

Det er sandt, jeg gaaer for vidt, men vi vil forglemmæ hende. (Efter en liden Taushed) Lad hende gjøre en Sammenligning imellem Eders Heihed og den dybe Fornedrelse, hendes Forførelse har styrket hende udi. Vi vil forsøge vore Bælgelser — Hun skal kunde kiende dem; — man røres ikke nær saa meget ved det Onde, man føler, som ved det Gode, man har tabt. (til Osmin) Hent hende.

(Osmin vil gaae, men Elmire holder ham tilbage.)

Elmi-

Elmire.

Vie et Dieblif.

Soliman.

(Med en Tone som viser at han vil adlydes.)

Gaae, naar jeg siger det.

Tredie Scene.

Soliman, Elmire.

Soliman.

Lad hende skamme sig! Elmire, jeg fordrer det.

Elmire.

Hvad fordrer De?

Soliman.

At I skal hævne Jer, at I skal hævne mig, over en uforskammet Slavinde.

Elmire.

Troe mig Herre! og tænk ikke mere paa hende. Det er et uforsigtigt Fransk Fruentimmer, hvis Letsindighed er skyld i at hun ingen god Tænkemaade har; og som troer, at alle Ting ere skabte til hendes Fornøielse. Hun bilder sig ind at blive elskværdig ved Egensindighed, og hendes Hjerte er ikke i Stand til at fatte en oprigtig Tilbøielighed. Jeg veed vel, at heftig Munterhed og letsindig Lystighed kan giøre En behagelig, men
det

det er ikke nok, man maae tillige opvække Hviag-
telse, ferend man kan vinde en Elskers Hjerte,
og Forstanden gjør allene agtbar.

Soliman.

Al! det er Koxelane endog i hendes Bild-
skab. Fornuften trænger igiennem og viser sig
midt i hendes Munterhed. Den er som Enuiden,
der bryder igiennem en liden Skye, og hvis Glæde
forsærder os.

Elmire.

Herre, De forsvarer hende meget heftigen.

Soliman.

Nei, jeg forsvarer i ingen Maade Koxelane. Men hvad har J at frygte for? Er J ikke Sultane?

Elmire.

Urgierrigheden er stillet tilfreds, men Hjertet er det ikke.

Soliman.

Det skal blive det — Forlad Eder paa Eders Undigbeder. (han bliver Roxelane vaer; hun er klædt som en gemeen Slavinde, og kommer gaaendes meget langsom med Haanden for Dinene.) Men der seer jeg hende. Hun er meget bedrøvet, og hun skjuler sit skamfulde Ansigt med sin Haand. (sagte) Lad os undertrykke en liden Rest af Medlidenhed.

Fjerde Scene.

Soliman, Roxelane, Elmire.

Soliman.

Kom hid! Kom hid! Dette er Eders Hefterinde. (til Elmire) Bestem hendes Skiebne!

Elmire.

Da jeg seer hendes Fortrydelse, saa er hun nok straffet ved at miste Deres Velgierninger.

Soliman.

Al! Denne ædle Tænkemaade søger min Kierlighed. Jeg kommer ud af en haanlig Fortrydelse. (han seer paa Roxelane) Jeg kan ikke begribe, ved hvad for Kunstgreb hun havde besnæret mig? Eders Hierte sukkede og klagede som et uskyldigt Offer af min Vildfarelse. Men nu kender jeg dets fulde Værd, og hun skal i Fremtiden være et Maal for vores Foragt — (meget kierlig) Elmire! giv mig Eders Kierlighed igien og forlad mig min Forseelse —

Elmire.

Den, der er elsket, er aldrig straffelig. Jeg tilgiver Dem det altsammen — (lidet sagtere) men mit beængstede Hierte

Soliman.

(Kysser Elmires Haand, men seer bestandig paa Roxelane, for at see hvad Virkning, det gjør hos hende.)

Antag et evigt Herredømme over mit. —

(Han

(Han betragter Koxelane) Jeg vil faae hende til at
fortryde — (Koxelane tager Haanden lidt fra Ansigtet,
for iligemaade at betragte Sultan. Deres Dietast mæder
hinanden, Koxelane giver sig til at lee, og Soliman viser
en overmaade Forundring.) O Himmel! jeg seer
hende lee?

Koxelane. (leer af fuld Hals.)

Ha! ha! ha! Herre, I bliver vist nok
vreed; men med al den Verbødighed jeg bær for
Jer, saa kan jeg umuelig bare mig.

Elmire.

Hvilken nye Forgribelse.

Koxelane.

Ha! ha! ha!

Soliman.

Hvilken Forvovenhed!

Koxelane.

Beviis mig dog den Godhed og lad mig
lee saa meget som jeg lyster, ha, ha, ha, ha!

Soliman.

Jeg vil vide hvorover —

Koxelane.

Det kan maaskee være at Elmire elsker Jer,
men I elsker min Troe ikke hende.

Soliman.

Hvem elsker jeg da?

Koxelane.

Mig! denne List blinder ikke mine Øine.

Soliman den Anden.

I

Solima

Soliman.

Jer, som jeg vil straffe? Jer, som tør forsaae mig?

Korelane.

Herre! man elsker endnu naar man søger at høvne sig. Dersom jeg er bleven Eder ligesgyldig saa send mig bort. Vi vinde alle derved. Jeg begyndte allerede at blive fornøiet med min Skiebne. Hvorfor vilde I kalde mig tilbage? Hvad er Jeres Hensigt? Kan jeg vente en mildere Skiebne —

Soliman.

Nu vel da, foredrag den foragteligste Nædighed for al denne Heihed —

Elmire.

Lad det nedrige Hierte fare. Gaae bort Korelane, I forglemmer den Verbødighed, I bør bære.

Korelane.

Meget got. Det er at tale som en Ven, og jeg vil strax unddrage mig fra Eders høie Nærværelse. (hun vil gaae bort, men Soliman holder hende tilbage i Brede.)

Soliman.

Bliv, bliv, siger jeg. Gaae I bort Elmire! Jeg har Meie med at tvinge mig, og jeg tør ikke give min Brede Teilen i Eders Nærværelse. Men jeg skal tvinge hendes stolte Mod.

Elmire

Elmire.

Jeg gaaer bort, Herre, men betænk, at det er skammeligt at bære Elfsøes Bænker, for dens Skyld, som ingen ædel Tankemaade besidder. (sagte for sig selv, i det hun gaaer) Dersom denne Uværdige beholder Overhaanden, saa bliver der ingen Grændser for min Brede —

Femte Scene.

Soliman, Korelane.

Soliman. (Efter en liden Tausshed.)

Dersom jeg fulgte de Indskyddelser min Brede giver mig, saa gjorde jeg Din Skiebne utaaleligere end Døden. Men jeg vil bære over med Din Svagbed — Forkast kun mine Begierninger, Hoibed, Maagt og Kierlighed, Dit følesløse Hierte kiender ikke sin Bildfarelse, i stedet for at sukke af Bedrøvelse — (Korelane smiler) Al! Du fortienner at være det, Du er. Dit Hierte er født nedrigt.

Korelane.

Du tager feil, Sultan. Det er feie og nedrige Siele, som give efter i Ulykken. Men at være beskeden i Medgang, kiæk og roelig i Modgang, er et Kiendetegn paa ædle Siele.

Soliman,

Et ædelt Hierte er klist uden at være forvoven. Det giver efter, naar dets Kaar ere bestemte. Det fornedrer sig ved at trodse i stedet for at opgive sig.

Morelane.

Jeg trodser ikke, det være langt fra min Meening — Man skulde aldrig finde mig anderledes om jeg har en Krone, end om jeg har en Lænke. Thi da jeg er lige frie, lige munter, og alle tider den samme, saa nyder jeg Fornøielsen af alle Ting, uden at frygte for Faren. Jeg søger aldrig min Lykke i det, som er omkring mig, men i mig selv. Og derfor kan ingen Ting gjøre mig nedslagen; kom — Jeg leer stedse — og hvorfor skulde jeg være bedrøvet? (meget munter) Verden er kun en Comœdie, og naagtet den Andeel jeg selv har i samme, saa morer den mig dog, og jeg kender alt det latterlige, der er ved den. Eders Høi-
hed er en Masquerade, al Eders Foretagende en blot Børns-Deeg, saasnuart det store Dække falder ere vi Ligemeend. Keiseren og hans Undersaatter blive Kamerater.

Soliman.

Bliv ved! Bliv ved, at drive en fortorment Herres Gudhed til det yderste.

Morelane. (alvorlig.)

Jaa! I er min Herre, man har solgt mig
til

til Eder, men har man givet Jer Rettighed til mit Hierte? Har jeg af min egen gode Villie overgivet mig? Forsøg alle Ting for at overvinde mig, brug Jeres yderste Magt. Den der ingen Frygt finder, er ikke heller i Slaverie.

Soliman.

Ah! Koxelane, hvilke Tanker! Troer I da at jeg er en Barbar, en Tyran? Ah! lær at kende Soliman bedre, han vil ikke misbruge sin Magt til at twinge et Hierte, som er blevet ham nægtet, da han ønskede sig det — Kom! I har intet at berygte af en foragtet Kierlighed, I er ganske og aldeles i Eders egen Magt —

Koxelane.

I Sandhed! I siger alt dette paa en meget takkelig Maade, ret som det kom Jer ikke ved engang. Kom! Kom! jeg vil tilgive Eder! I Sandhed jeg er ogsaa alt for god.

Soliman.

Men hvad haaber I?

Koxelane.

At bringe Eders Forstand i Orden; og helbrede Eders Hierte; thi Eders Raserie, Eders Foragt ere Virkninger af en Forbittrelse, der viser Eders Kierlighed. (med Alvorlighed) Og da Eders Hierte er got, saa tager jeg virkelig Deel i Jer.

Soliman. (sagte.)

Jeg vilde forvirre hende, men hun gjør mig

maalles, hun bemestrer sig min Siels Bevægelser. (høit) Det er sandt, jeg elskede Eder, men for nærværende Tid

Roxelane. (meget kiertlig.)

Men for nærværende Tid hader J mig.

Soliman.

Ja jeg har elsket Dig Uafnemmelige! O Gud! Jeg elsker Dig endnu — Jeg elsker og jeg hader Dig — Disse stridende Bevægelser, som jeg ikke selv kiender — Men hun er værget —

Roxelane.

Jeg græder af Medynk. J har rørt mig, og det gjør mig ondt at see en mægtig Keiser ndmynge sig saa dybt, at gjøre en Slavinde til sin Hersterinde, uden at kunde forene sin Eliebne med hendes.

Soliman.

Hvem kan hindre mig det?

Roxelane.

Jeg selv. (med Alvorlighed) J fortienet at elskes, men jeg beklager at J er Sultan. (med Spøg) Thi uden at smigre for Eder, saa har jeg hast Tilbedere i mit Fædreland, der vare ikke nær saa meget værde som Soliman.

Soliman.

Og J har elsket dem?

Roxe-

Korelane.

Ja, hvorfor ikke det, om jeg maae spørge? Troer I vel, at jeg, som er smuk, munter, og i en Alder til at behage, skulde indtil denne Time have baaret paa saa besværlig en Byrde, som et Hierte — Og for hvem? For Stor-Tyrken? Hvilken Urimelighed? Jeg maae visselig have megen Taalmodighed for at høre paa Jer. (hun leer) *Å!* I er ret morsom.

Soliman.

Hvad, I har elsket? Himmel! Det skal jeg have hævnnet. De Vognere skal omkomme, der tør understaae dem at firere og bedrage mig!

Korelane.

Hvad vil al den Brede sige? Vær saa høflig og hør, hvad jeg videre kan have at sige Jer i Fortroelighed? —

Soliman.

Gaae!

Korelane.

I kalder mig snart tilbage; thi jeg seer, at I tilbeder mig. Denne Skienit, som sætter Jer i Harnisk, gjør mig sikker paa Sagen.

(Hun gjør nogle Skridt som om hun vilde gaae bort.)

Soliman. (sagte.)

Jeg saae aldrig hendes Mage. (til Korelane)
Bliv!

Korelane.

Sagde jeg det ikke nok : Kom , gaae jer
 Væ , Bliv. I Sandhed , min elskværdige Sul-
 tan ! Eders Hoved er aldrig rigtig. Jeg er me-
 get forundret over slige elendige Smaa-Ting ; hvor
 er den store Soliman henne , for hvilken Asia ,
 Africa , og Europa skielve ? En elendig Begier-
 lighed forvirrer den Ottomanniske Monarks Hjer-
 ne. (med en ædel og høj Tone) Hvormed beskæftiger
 den tapperste iblant alle Fyrster sig ? Det oprøri-
 ske Arabien truer Dine Stater — Gaae hen at
 afstraffe dem , lad Amor kun vaande sig. Om
 Du lytter , saa skienk ham Din Omhu , ved Din
 Tilbagekomst.

Soliman. (sagte.)

Med hvilken fortryllende Kraft rører hun
 ikke min Siel ? Er det en Aand eller er det et
 Fruentimmer , der vises mig i dette Speil. (høit)
 Hvilket Væsen er Du da ? Hvilket ubegribeligt
 Væsen , der er letfindigt og ærværdigt paa een og
 den samme Tid ? Der forfører mit Hjerte , og læ-
 rer mig min Pligt.

Korelane. (venlig)

Jeg er ikke andet end Eders Veninde.

Soliman.

Ah ! forbliv det da stedse , forbliv det , jeg
 beder Eder. — Hidindtil har man allene smigret
 for mig , det var Eder forbeholden at lære mig ,
 at

at kiende Kierlighed og Sandhed. Men, for at
giøre mig saa lykkelig, som jeg nogenstunde kan
blive, maade Eders Hierte

Roxelane.

Ha! der kommer I igien. Nu vel da,
mit Hierte?

Soliman.

Kunde jeg vinde det — — Det Had,
som I har viist imod mig

Roxelane.

Det er ikke Jer, som jeg hader, det er den
Misbrug, I anvender Eders Magt til. Det er
den græffelige Evang, I holder os udi. Det er
disse modbydelige og hæffelige Bogtere, som ere en
Straf baade for Sielen og Dødt —

Soliman.

Men I veed jo, at jeg har fem hundrede
Fruentimmer, der skal holdes i Aue.

Roxelane.

Fem hundrede? men imellem os at sige?
Fem hundrede? — Det er jo forskrækkeligt —

Soliman.

Det er fra lang Tid af en brugelig Skik,
det er vores Lov, og en Zirat for Tronen, der
tiener mere til at fyldestgiøre Sultanernes Hov-
mod end deres Lykke.

Roxelane.

Det er en herlig Lov, og fem hundrede

meget lykkelige Fruentimmer ! I paastaaer vel oven i Kiebet , at alle de fem hundrede Skal være forliebte i Eders Høihed , siden I er deres eneste Skat ?

Soliman.

Man seer dem stedse trættes om , at behage mig.

Korelane.

Ja , det troer jeg nok , at være den eeneste , sætter en Ting i Priis. Men troe mig ? Glem Eders Myndighed , vind et Hjerter , som godvillig overgiver sig ; saa kan I være vis paa , at blive elsket — Dersom I kunde overvinde min Stolt-
hed , saa troede I dog , naar jeg gav efter af den rene Kierlighed , at jeg elskede Jer enten af Hovmod eller af Frygt — Jeg bør skaaene mig selv for sli en Fornærmelse , thi Kierlighed bliver med Villighed fordægtig , hvor den ikke er frivillig —

Soliman.

Ja jeg merker selv at Kierligheden ud-
kræver en Ligebyrd. Korelane , I er frie !
Fald Dommen over min Lyksalighed i dette
Øieblik —

Korelane.

Herre ! min Frue venter efter mig.

Soliman.

Hvem er det ?

No-

Roxelane.

Elmire.

Soliman.

Ha ! I skal være hendes Lige.

Roxelane.

I har selv underkastet mig hendes Villie.

Soliman.

Der er ingen videre Forskiel imellem Eder.
I er frie og jeg tager alt det øvrige paa mig —

Roxelane.

(Med en erkiendelig og kjerlig Stemme.)

Herre, saa megen Godhed rører mig, mit
Hierte kan aldrig være nok — Tillad mig at
gaae bort — Osmin skal berette Eder det, som
min Mund ikke tør sige.

(hun gaaer.)

Siette Scene.

Soliman, Osmin.

Soliman. (Kaldende paa Osmin.)

Osmin ! (sagte) Saa har dog omsider dette
haarde Hierte givet min Kierlighed Haab. (hoit)
Endelig min kiere Osmin, seer du mig lykkelig.

Osmin.

Ja Herre ! Sultane Elmire —

Soli-

Soliman.

Korelane er frie. Jeg elsker hende. Jeg bliver Eier af den Skat jeg ønskede mig. Begriber du min Lyksalighed? Denne rene Kierlighed, som den eene indskyder i den andens Hierte, og som avles af Ligheden, den Sødhed, som jeg var uvidende om, kan du forestille dig den?

Osmin. (sukkende.)

Nei Herre!

Soliman.

Troe ikke, at det er et Jndfald eller en Mylke, der trækker mig til hende — Nei Osmin! Det er Villighed, Fornuft, og Dyden — Vi vil ikke undersøge det videre. Jeg elsker hende; før end jeg kiendte hende, forsmægtede mit Hierte midt i Belystnerne; jeg nød dem alle uden at jeg selv smagte dem, og Eigegyldighed er Sandsernes Søn. Al! intet kunde indtage mig. En ulmende og tildækket Jld søgte at udbrede sig, Korelanes Nærværelse bragte den i Iys Lue. Jeg har hende at takke for den Lyksalighed at jeg elsker.

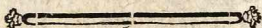
Osmin.

Stakkels Elmire!

Soliman.

Hun beholder jo de samme Fordele, Loven tillader at deele dem. Men Korelane venter efter

efter dig, for at bekræfte den søde Tilstaaelse, der bestemmer min Skiebne; en Tilstaaelse, som jeg læste i hendes frygtsomme Diekast, og som hendes Mund ikke torde forklare. Gaae! Lev og kom igien, at berette mig min Lykke.

Syvende Scene.

Soliman.

(En af Serraillets Stumme bringer en Seddel fra Elmire som han knælende overleverer ham.)

Soliman.

Hvad er dette? Det er fra Elmire. Vi vil læse det. Hvad kan hun have at skrive mig til? Dog hun har Marsag at være uroelig. (han læser) „Sultan? Dine Ord ere hellige. Koreslane herer mig til, jeg kan handle med hende efter eget Behag. Jeg hævner kun Din foragtede Myndighed — En Saique (*), som ligger færdig, unddrager for evig fra dette Sted Slavinden, Du skienkede mig. Du faaer aldrig mere denne forhadte Person at see; og jeg forskaaner Dig for hendes Farvel.“

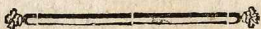
Maar

(*) Et Tyrkisk Skib.

(Naar han har læst dette, slaar han i Hænderne, ved dette Tegn kommer de sorte og stumme Slaver, tillige med Seraillers Bostangis ind, for at imødtage hans Befalninger, og gaae strax bort, for at udføre samme.)

Stumme! Sorte! Bostangis! det gielder jer Liv! Gaae, søg Morelane, løb, hold hende an — Al! jeg faaer hende aldrig mere at see! Hvilket Forræderie! Men jeg er ubillig, Elmire har Ret, jeg har givet hende Morelane. O al for grusomme Elmire! Dersom jeg skal kiese hendes Frihed, saa tag al min Rigdom, udtøm Rigets Skatkammer. Men jeg vil have hende frie. (til den Stumme som har bragt Brevet) Forkynd hende min Villie.

Ottende Scene.

Soliman, Osmin.

Soliman.

Osmin! jeg har ventet efter dig med Utaalmodighed. Kommer du for at stille mit uroelige Hierte tilfreds? Følger hun med dig?

Osmin.

Herre! Hun har forsikret mig at Ærbødighed, Hæragtelse, og Erkiendtlighed —

Soli-

Soliman.

Al — det er for lidt — for lidt —

Osmin.

Hav Taalmodighed Herre, jeg har seet
hende græde saa bitterlig, at jeg er ganske rørt
derover — Hun elsker Dem —

Soliman.

O søde Haab?

Osmin.

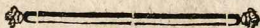
Hun er gaaet om Bord for at reise til
Frankrig —

Soliman.

Er hun om Bord — Himmel! jeg for-
tvivler — Lad os løbe!

Osmin.

Giv sig tilfreds Herre! man bringer hen-
de hid.

Niende Scene.

Soliman, Koresane.

Soliman.

Koresane kom hid, I kan betage mig min
Bekymring. Elmire torde —

Kore-

Roxelane.

Herre fordøm hende ikke, det er meget naturligt, at Eders Favorit søger at vedligeholde en Rang, som hun saavel fortjener. Vi vare ganske eenige i denne Sag, jeg bad hende indstændigen at frelse mig, og at skynde paa min Vortreise, der ikke kunde taale den mindste Forsyning — Skylden var hos mig —

Soliman.

Og det skal være min Belønning? —

Roxelane.

Hvad har I at klage over? Har jeg min Frihed, naar jeg ikke maae benytte mig —

Soliman.

Men imidlertid smigrede jeg mig —

Roxelane.

Jeg forstaaer Jer. I forlanger Belønning for den Tjeneste; man er ikke ædelmodig uden for egen Fordeels Skyld — Der seer man Mandfolkene —

Soliman.

Men den lykkeligste Skiebne, Serraillets Uresbeviisninger —

No-

Korelane.

Jeg ? jeg skulde fornede mig saa dybt,
at imodtage samme, de ere uanstændige for mig.
Hvad Navn skulde gjøre mig berettiget til at fore-
skrive Love her? —

Soliman.

Altsaa er min Magt og min Kierlighed
ikke værd at antages af Eder? —

Korelane.

Nei — Lad mig flye for Eder —
Maaskee Fraværelsen — Vel kunde baade I
og jeg nyde en mildere Skiebne. Jeg frygter
for Eder — Ak! — jeg frygter for mig selv
med —

Soliman.

Jeg forstaaer Jer ikke.

Korelane. (sagte)

Mit Hjerte er i Klemme.

Soliman.

Bliv ved —

Korelane.

Vel an! Hvordan? Hvilken yderlig Grum-
hed! Hvad kan det hjælpe Eder: Blev I dermed
hffeligere, om I vidste, I var elsket?

Soliman den Anden.

G

Soli-

Soliman.

Hvad! Elsker I mig?

Korelane.

Lad mig være!

Soliman.

Korelane, I elsker mig?

Korelane.

Ja. Men I har ikke det mindste at haabe, jeg er Herre over en Tilboielighed, som mit stolte Hierte fordømmer. Jeg reiser bort for at raade Gud paa den.

Soliman.

Elske mig! Elske for mig! Hvad skal jeg slutte deraf —

Korelane.

Kierlighed elsker Frihed, men den søger tillige en Eiighed. Eders Magt og Valde trykker Vægten ned. Min Allernaadigste og Størsmægtigste Herre kan tage mig i Dag, for at give mig Afsked i Morgen. Jeg maae være sikker for hans Ubestandighed, og derfor bliver jeg aldrig hans, uden som en retmæssig Gemahl.

Solt:

Soliman.

Hvordan ! Roxelane, hvad tænker J ?

Roxelane.

At dersom min Elsker eiede intet uden en elendig Hytte, saa vilde jeg med Fornøielse deele hans Hytte med ham, jeg vilde lindre hans Elendigheder, jeg skulde være hans Trøst og hans Glæde. Ja dersom man bed mig Krone og Scepter, saa skulde det dog ikke forandre min Kiærlighed. Men min Elsker besidder en Trone ; naar han ikke deeler den med mig, er han ikke min Elsker.

Soliman.

J sætter mig i en Forundring —

Roxelane.

Jeg er ikke saa forboven i nogen Maade, at foreskrive Eder Love. Eders Høihed blænder mig ikke. Men min Ære er mig kær. At elske Eder som en Slavinde, er en Skam for mig, og dersom J ikke finder mig værdig at regiere over Eders Tyrker, saa er det min mindste Bekymring ; Jeg tragter aldeles ikke efter denne mærkværdige Ære. Jeg vil blive bedre holden i mit Fædreland end her. Et hvert smukt Fruentimmer hersker med uindskrænket Magt

Magt i Frankrig. Beviis mig den Godhed
og lad mig reise. Jeg tilstaar, at jeg skil-
les nødigt fra Eder; Men det faaer at være.
Far vel!

Soliman.

Kan jeg give mit Samtykke dertil? Ah!
Korelane, dersom det beroede allene paa mig,
saa svar jeg —

Korelane.

Det er en daarlig Undskyldning.

Soliman.

Maaskee med Tiden —

Korelane.

Nei! nei! jeg vil være vis paa min
Skiebne, min Slutning er fattet, enten at
reise bort, eller at blive her som Eders Gemahl;
Du har I Lov at vælge!

Soliman.

Men en Sultan —

Korelane.

Formaaer alle Ting.

Soltz

Soliman.

Bore Love —

Roxelane.

Dem leer jeg ad.

Soliman.

Muphti, Vizirerne, Aga —

Roxelane.

Kan affstæffes.

Soliman.

Mine Undersaatter —

Roxelane.

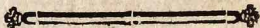
Har de Rettighed til at tvinge Eders Hjer-
te? I gier dem lykkelige, og de vil forbyde Eder
at være det? — Tilkommer det dem, at sætte
Grændser for deres Herres Altraac, og vise, hvor
høit hans Lyksalighed maae stige? En Sultans
Gemahl, naar hun er et elskværdigt Fruentimmer,
der foreener den omhiertede Menneſke Kierlighed
med Majesteten, rækker en hjælpende Haand til
de Trængende, formilder Lovens Strængthed, be-
stærker Ufkyldighed, og taler got for den, hvor-
ved gjør hun sig strafværdig i sine Undersaatters
Dine? Hun undersøger med stærste Flid alt det,

der kan gjøre Eders Magt skadelig ; hun forestiller Eder Sandheden , der er saa uomgiængelig nødvendig for en Regent. Ved at vise den i sin fulde Glænde , gjør hun den til en Prydelse for hendes Kierlighed. Og hvem , uden hun , skulde vel vove sig til at forestille Eder ikkun Skyggen af samme. Skulde det være en Hofmand , der stedse er falsk og snigrende , der finder sin Fordeel i at bedrage Eder , og i at berøme Eders Laster ? En Gemahlinde , som elsker Eder , finder sin Lyksalighed i at gjøre Eder fuldkommen ; Thi en Gemahls Dyder blive vort heieste Gode , og hans Værd bliver vores.

Soliman.

Det er nok — Jeg vil sammenkalde Seraillet. Min Frygt er forfunden ; min Kierlighed er ingen Svaghed — J er værdig til mit Valg —

Tiende Scene.

Soliman, Korelane, Dsmin,

Alle Seraillets Officerer, og Slaver af begge Kion.

Dsmin.

Herre, hurtig, hurtig!

Soliman.

Hvad er der?

Dsmin.

Elsmire indtaget af Kummer . . .

Soliman.

Nu?

Dsmin.

Tager Flugten i dette Dieblis. Hun reiser bort.

Soliman.

Hun reiser bort?

Ozmin.

Ja Herre.

Soliman.

Jeg beklager hende. Alhy Mahmout ledsag hende, og overgød hende med Belgierninger paa mine Begne! (til Ozmin) Og du, ved hvis Røst mine Befalninger forkyndes, kald Rigets Stænder sammen, underret Vizirerne, forkynd Folket, at jeg deeler min Trone med en Gemahl, at Koxelane i Dag opfylder alle mine Ønsker, ved at antage min Haand og min Krone. Derfor som nogen skulde murre derimod, saa sig: Jeg vil. (til Koxelane) I skal herske over dem, og de ville blive lykkelige under Eders Regiering. I lærer mig at være mild og naadig, og i Dag bliver først mit Herredømme retmæssig. Thi en Monarks Regiering tager sin Begyndelse i det Dieblig, han lærer at kiende Dyden.

Koxelane.

Sultan! jeg har lært at kiende Dit Hjerte, og opdaget dets hemmeligste Drift. Det er heit, det er ædelt, det oplives ved Verens Magt: saa mange Dyder sætte mig i Bevægelse. Lær nu iligemaade at kiende mig. Jeg elsker Dig
Soli-

Soliman, men Du fortjener at elskes; Tag min Friehed tilbage, antag Din forrige Rettighed, bliv min Sultan, min Helt, og min Herre. Du maatte mistænke mig for en ubillig Forsængelighed. Gaae, og foretag Dig intet, som er stridigt imod Lovene. Der ere forudsattede Meeninger, som ikke bedrage; og min Elsker maae ikke giøre noget, som han bør blues ved. Du seer altsaa her i Koxelane en lydig Slavinde.

Soliman.

Slige ædle Tanker give Eder en Rettighed til Tronen. (til Seraillets Fruentimere og Officerer) Og I helligholder denne lykkelige Dag, paa hvilken saa sødt et Baaend knyttes!

Koxelane.

Dersom det er mig tilladt, at øve en uindskrænket Magt, saa vil jeg for at giøre den endnu merkwaardigere, skienke alle Seraillets Fruentimere deres Friehed.

Soliman. (tagende hende ved Haanden.)

Jeg samtykker det.

Dsmin.

Der har jeg min Afskeed. Al! hvem
 Skulde vel have sagt, at denne stumpede Næse
 Kunde forandre et heelt Keiserdoms Love.

Ellevte og sidste Scene.

(Theatret forestiller en prægtig illumineret Sal. Soli-
 man og Morelane sætte sig paa Tronen, alle
 Scraillets Officerer saavelsom de fornemste i
 Riger, komme frem og hylde dem.

Muphti. (singer.)

A r i a.

O Mahomed! som Rigers Skiebne veier,
 Gjør for en stor Sultan alt hvad din
 Magt formaaer.

Lad hannem see saa mange Aar,
 Som yndig Foraar Blomster eier.

Chor

Chor af Dervischer.

O Mahomed! som Rigers Skiebne veier,
Gjør for en stor Sultan alt hvad din
Magt formaaer.

Muphti.

Bort Laab i Krig og Heltes Skræk paa
Jorden,
Lad hannem gaae paa Binden og paa
Skjen,
Hans Diekast lad blive Torden,
Lad Verden bæve for hans Syn.

Choret svarer.

O Mahomed ic.

Muphti.

Men blant de Folk, som kjerligen ham
ære,
Lad hannem lige mild som Morgenroden
være,

Som

Som Verden Liv og Lyst tilføer;
 Lad hannem, ligest af Verdens Lure,
 Fra sin Triumph-Bogn ofte ssee
 Den Fryd, han vore Hjerter gjør!

Choret svarer.

O Mahomed ic.

Muphti (til Korelane.)

O Du, som Baarens Billed er!
 Den kielne Gud Din Bælde lyder,
 Din Glands, som uden Lige er,
 Lyksalighedens Have pryder;
 Et Offer fra Din Siel har Bei til Tro-
 nen fundet
 Til Kierligheds og Verdens Son,
 Du ved Dit Syn har vore Hjerter bun-
 det,
 Din Naade blive vores Løn.

O Du som Baarens ic.

Chor

Chor af Dervischer.

Elfskov og Glæde from vor Sultaninde,
 Værdig til Hierter og Kroner at vinde;
 Pryd hendes Dyder og lad demnem være
 Skionhedens Ære!

En Stemme.

Som naat ved de frugtbare Dage
 En Palm blant Narcisser opstaaer,
 Saaledes Du ved at behage
 Blant Skionheder Prisen dog faaer;
 Dig eene kan Sceptret ei pryde,
 Dets Glands det fra Dig først skal faae,
 At ville Dig elske og lyde
 Er eneste ald vor Attraae.

Choret.

Elfskov og Glæde from vor Sultaninde ic.

Muphti.

Muphti.

Da, som vor Dyrken nyder!

O Skionhed Elfskøds Liv ,

Lyksalighed og Dyder

Du vore Slægter giv ;

Selv lykkelig, deel gierne

En Heltes Konge-Stol

Og bliv vor Lykkes Stierne ,

Naar han blier Krigens Sol

O Skionhed Elfskøds Liv ,

Lyksalighed ic.

(En Ballet af Tyrkiske Dandsere og Dandserinder med en
Pantomime efter deres Lands Skik.)

Roxelane krones.

(Almindelig Contra-Dands , og i værende Tid synges
af de løsgivne Slaver :

Chor af Francherne.

Bivir Sultana

Bivir Roxelana.

Tyr.

Tyrkerne.

Eyuvallah, Eyuvallah!

Salem alekim,

Sultan Zillulah,

Soliman Padichaim,

Eyuvallah, Eyuvallah.

Indholdet af de Tyrkiske Ord:

Ære, Høihed, Lykke, Belskæd, Magt og Ære
til vores store Keiser, til Soliman, som er
Gudernes Speil, Ære, Belskæd og Lykke.

Printed

London, Printed

at the

Printers

in the

Street

near

St. Dunstons Church

in the County of Middlesex

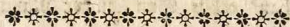
Printed by

John Smith

Printed by

Printed by

Skovbyggeren.

En

lyrisk Comedie i een Handling,

efter

Marmontels Silvain.

Musiken af Gretri.

Til samme Musik oversat

ved

Niels Krog Bredal.

Personerne:

Dolmon, den Gamle, Fader af Skovbyggeren.

Dolmon, hans ældste Søn, under Navn af Silvain
eller Skovbyggeren.

Dolmon, hans yngre Søn, Broder af Silvain.

Zelene, Skovbyggerens Hustru.

Pauline, og	}	Døttre af Skovbyggeren.
Marine,		

Thomas, en ung Bondekarl, forlovet med Pauline.

Vagten.

Handlingen sker foran ved et Bondehuus, og lige
over sees man en Skov.

Skovbyggeren.
En Iyrisk Comedie.

Første Scene.

Silvain, (Klæd som Bonde og Jæger, med en
Bøsse i Haanden.) Helene.

Helene.

Men sig mig dog, min beste Ven! sig mig
hvad det er som ligger Dig om Hjertet;
Du vil holde det hemmeligt for mig; Du frygter
at jeg vil fordre en Tilstaaelse af Dig, som Dit
Hierte ikke er i Stand til at fordølge.

Silvain.

Min hierte Kone! det er slet intet; det er slet
intet om, siger jeg — — Jagten skal vel adsprede
mine Griller.

Helene.

Nu, da det er saa nær ved, at Din Datter skal gistes med en god ærlig Bondemand, seer jeg meget vel, at Du kalder tilbage i Din Erindring Din Herkomst og den Velstand, som Din øvrige Familie svæver udi — Dit Giftermaal med mig er altsaa kommen Dig dyrt at staae!

Silvain.

Jeg har gjort hvad en ærlig Mand burde giere. Helene er mig Bederlag nok for alting, og jeg har vist intet tabt. Jeg har forbundet mig med Dig, uden min Faders Samtykke; Jeg har ingen anden Forseelse begaaet; og det er sandt, han har overflødig straffet mig! han har gjort mig arveløs, forbudet mig sit Huus, og ladet mig synke i den yderste Elendighed; men havde han end drevet sin Haardhed videre, saa var det altid en Ummuelighed at giere Skaar i det Forbund, som var indgaaet imellem os to, hvilket mit Hierte aldrig skal aflade at være indtaget af, og bære Erbedighed for; Og hvad det Giftermaal angaaer, som er berammet imellem vor Datter og den ærlige Bondeskarl, da er det langt fra at jeg skammer mig derved. Og hvad har vel Herkomst og Fødsel at sige? Har den vel en smukkere Side at fremvise, eller en mere uomskranket Rettrighed at fordre, end Følelse af Erkiendelighed hos et ærekiært Gemt?

myt? Jeg skulder disse smukke Bondesolk al-
ting; Da endnu ikke mine Hænder vare hærdede
nok til Bønde - Arbeide, da har de jo af en besyn-
derlig Edelsmodighed hiulpet mig til rette med at
dyrke min Agter. Dem alene skulder jeg at vor
Meie er forlindret. Jeg, mine Børn, ja Du selv,
vi vare ubekiendte, alle havde slaaet Haanden af
os; og vi skulde vist have omkommet af Nød,
förend vi af os selv kunde have lært at opholde
Livet ved vore Hænders Arbeide; Men disse gode
Folks Omhyggelighed, deres forekommende Hielp-
somhed, have været vor Tilflugt i vor Eensomhed;
Jeg har fundet hos dem Medlidenhed, men saadan
Medlidenhed, som man ei har nödig at skamme
sig ved, saa ædel, saa sm, og saa liig det uegen-
nyttigste Venskab, at mit Hierte let kunde tage
det ene for det andet.

Helene.

J Henseende til dem, min bedste Ven! Kan
Du aldrig giøre for meget — Men lad ikke mig
længer gaae hen i denne Uvisshed. Du har alt
for vel vant mig til at udse vore Fortroligheder
udi hinandens Barm; Det er mere end 16 Aar
siden vi begyndte dermed.

Aria.

Bore Hierters Sprog forsommes;
Hvilket mon forandret er?

Mon Din Fader hævnæs her?

Bore Hierters Sprog forsommes;
Hvilket mon forandret er?

Nei; det er ei den meest ommes;

Nei; det er vist ikke mit;

Al! jeg skælver; er det Dit?

Naar min Haand holdt for Dit Die,

Naar Din tørrede min Graad,

Altting syntes os at føie;

Selv vor Vanhæld gav os Raad.

Bore Hierters Sprog forsommes ic.

Silvain.

Nei, min Fortrolighed til Dig er og bliver
altid den samme; Men det er dog saa tungt, at
giøre den Ont, som man elsker.

Helene.

Gjør mig gierne Ont, naar Du intet holder
dulgt for mig.

Sil-

Silvain.

Jeg maae seie Dig. Du veed lige saavel som jeg, hvem den Herremand er, der eiede det Gods, som vi leve paa; Han er retsindig, god, og en sand Menneſſeven; Altid har den fattige Arbeider fundet sig vel ved at holde sig til ham. Aldrig glemmer jeg hans ſædvanlige Mundhæld til hans Underhavende: Mine Børn! pleiede han ſige, min Billie er, at paa min Eiendom maae enhver uforſtyrret nyde Frugt af hvad han har arbeidet; De vilde Dyr giøre Skade paa Eders Sæd; og langt fra at forbyde Eder at bruge Vaaben imod dem, ſtaaer det enhver frit for, paa hans Jord at ødelægge dem og ſkaffe sig Sikkerhed; Jeg overlader enhver de ſamme Rettigheder, ſom jeg ſelv haver; og paa mit Gods vil jeg, at man ikke ſkal være Undersaat af andre, end Gud, Fyrſten og Lovene. Saadan Tankemaade havde denne ærværdige Mand.

Helene.

Og med alt dette?

Silvain.

Med alt dette miſte vi ham med det førſte.

Helene.

Al! jeg føler ligesaa fuldt ſom Du, Bigtigheden af dette Tab.

Silvain.

Det er sandt min udvalde Helene! men det er endnu for mig meget vigtigere; Veed Du vel hvem den er, som kommer i hans Sted? Min kiedelige Fader.

Helene.

Retsfærdige Himmel! Din Fader?

Silvain.

Just ham er det, som har kjøbt Godset; Min yngre Broder skal sættes i Besiddelse deraf. Jeg har ikke seet ham, siden han var et Barn; men saa meget veed jeg om ham, at han heel uværdig har tilsnæget sig min Faders Godhed, misbrugt hans Gæmildhed, paa meer end een skammelig Maade, og gjort ham Livet suurt paa hans gamle Alder. Han er allerede forud udfreget her i Landsbyen for hans Uforsammenhed, som en utaalelig Tyran; han kommer ansættende med Stoltthed, han er myndig, fuld af Trudsel; Ja, det som mere er; man siger — at han vil ophæve Jagt-Friheden.

Helene.

Hvad skal der saa blive af os?

Sil-

Silvain.

Vi vil blive ved at elske hinanden. Hvorhen vi end skal være nødsagede at søge vor Tilflugt, maae vi haabe endnu at nyde gode Dage, skient maaskee med mere Sved og Umage. Vær ved frisk Mod, min beste Helene! Lad os giste vor Datter; og for alting lader os ikke gaar hen og forstyrre den almindelige Bryllups-Glæde. Vi vil, midt i vor Fattigdom, holde Miner, som vi havde alting fuldt op. Jeg for min Part skal skaffe os et got Maaltid ved min Jagt.

Helene.

Du bliver vel ikke længe borte?

Silvain.

Jeg har kun et lidet Stykke Vej at gaae.

(Hun gaar ind.)

Anden Scene.

Silvain (alene seende efter Helene.)

Hvor dog ikke Kierlighed kan indprente os Mod! Hvor har hun ikke kundet gaae igiennem alting; Møie, Arbeide, og yderlig Mangel! og det som er det forunderligste, uden et Dieblif at see suurt eller knurre derover. Men skulde jeg vel have Hierte til at sætte hende blot for den Storm, som nu truer os? Nei, aldrig i Verden; det er bedre at forseie os herfra i Tide; thi her paa Stedet vil jeg dog blive kiendt, seent eller tidlig; Man kunde faae opspurgt hvem jeg er; og jeg bør spare mig selv den Skiendsel og Fortrød at blive bekiendt i disse Omstændigheder.

Aria.

Min Vanhæld gaaer jeg kiæk imod,
Men staaer ei ud at see en Fader,
Som er fortørnet, som mig hader;
Saa stærkt, saa stivt er ei mit Mod.
Ja Naturen omsonst mig minder,
I Dødens Angest jeg mig befinder;
Mit Hierte er koldt, og staaer det ei ud.

En

En om Søn, som sig skuldig finder,
Seer i sin Fader
En truende Gud.

Min Vanhæld gaaer jeg kiæk imod,
Men staaer ei ud
At see en Fader.

Unge Skov! jeg plantede;
Marke! som jeg gjorde gode;
Ringe Hytte! hvor jeg boede;
Ringe Hytte! hvor jeg troede
Frugt af Elskovs Fred at see.
Skal jeg for sidst Eder see?
Tak for hver Stund, jeg her boede.

Min Vanhæld gaaer jeg kiæk imod;
Men staaer ei ud at see en Fader,
Som er fortørnet, som mig hader;
Saa stærkt, saa stivt er ei mit Mod.

(Han gaaer.)

Tredie Scene.

Helene. Pauline. Marine.

(Marine bær to Stole, som hun sætter i Skyggen af Træerne, den ene for hendes Moder, den anden for hendes Søster.)

Helene, (til Pauline.)

Nei see engang, hvor Du har klædet Dig vel i Dag!

Marine.

End jeg da, min Moder?

Helene, (til Marine.)

Ligeledes. (til Pauline) Din Kærester kommer i Diebliffet; lad os sætte os ned her og vente paa ham; og imedens kan vi give os til at tale lidt om ham.

(Helene og Pauline sætter sig ned, og Marine bliver staaende.)

Da Du nu snart skal være Kone og Huus-Moder, saa bør Du først og fremst viide —

(til Marine.)

Tiden vil falde Dig lang ved at høre paa denne Samtale; Du kan gaae bort saa længe.

Marine.

Min hierte Moder! hvorfor skal jeg gaae bort? jeg skal dog engang have de samme Lærdomme,

Mandsfolk stolte, vilde heder;
 Men er en til Farge tagen,
 Og tilgavns af Elskov slagen,
 Bliver han heel hastig tam.
 Han sin Herske-Syge glemmer;
 Mod hans Tanke man ham tæmmer;
 Blot et Bink ham kan forføre,
 Naar to smukke Dine giøre
 Kun et venligt Smil til ham.

Vittig Rones Undigheder
 Have flige Rettigheder;
 Hun kan, saasnart hun vil, befale
 Bed Artighed og Sindighed.

Roeligt Sind og venlig Tale
 Skaffe udi Huset Fred.

Marine.

Jeg skal ikke glemme en eneste af disse
 Lærdomme, men skal følge dem som en Lov: thi
 jeg haaber, at der kommer vel engang min Tid; og
 naar saa min Mand gjør sig vreed, da i Steden
 for at klamres med ham vil jeg omfavne, kysse og
 klappe ham — Jeg tør ikke staae inde for, at min
 Søster er saa føielig, saa vidt jeg har mærket.

He.

Helene.

Uf hvad Aarsag da?

Marine.

Jeg nsker ret den stakkels Thomas! Det er ikke længere siden, end i Gaar, at min Søster og han var i Ordkrig sammen.

Helene, (reisende sig.)

Hvad er det vel, Du der staaer og siger, betænker Du vel — —

Pauline.

Nu hvor er Du en Gladderhank, min gode Søster!

Marine.

Ja jeg veed meget vel, at man kalder mig Gladderhank, naar jeg taler den blotte bare Sandhed.

Pauline.

Min hierte Moder! troe ikke et Ord af alt dette; Vi skiltes ad, som de beste Venner af Verden.

Marine.

Det troer jeg. Thomas er en saa god Siæl, at han immer giver efter, naar Du er meest paastaaende. Han seer altid igiennem Fingre med Din Fremfusenhed.

He:

Helene.

Hvad var da Sagen, som I trattede om?

Pauline.

Naar jeg endelig skal sige — saa kom Thomas hid, som min Moder veed, i Aftes, for at tale med mig, da han gik fra Arbeidet; Han, min Søster og jeg spadserede Haugen op og ned en frem til sex Gange, — og derpaa satte vi os ned paa en Græsbank — — og endelig —

Marine.

Og endelig, endelig! — Nei see mig, hvilke Omsvøb! Han talte om sin Kierlighed, og vilde gierne vide af hendes egen Mund, om han behagede hende; Den stakkels Karl forlangede ifkun disse tre Ord: Jeg elsker Dig. Al hans timelige Lykke, sagde han, og hans Liv beroede derpaa; Men hvad tænker min Moder vel! han var ikke i Stand til at tvinge de saa Ord af hende.

Pauline.

Men skulde jeg vel tale saa reent, min Søster? Jeg er vis paa min Moder holder med mig.

Ma-

Marine.

Nei seer jeg ret paa min Moders Smil,
saa havde Du gjort best i at tage Bladet reent
fra Munden. Det var nok en Sag at giøre
Hemmelighed af! Det er jo en spildt Umage at
fortie det, som han alle Dieblis kan lase af Dine
Dine.

Pauline.

Nei nu gaaer det for vidt, min Søster!

Marine.

Ja Du maae blive vreed eller bliid, saa siger
jeg, at han er vis i sin Sag; og jeg, som ikke just
er af de meest klarseende, jeg har seet det tusinde
Gange, og jeg tager vist ikke Feil.

Pauline.

Hvad har Du seet, min Søster?

Marine.

Ja vist, med disse mine to Dine.

Helene.

Hvordan da?

Marine.

Aria.

Om Søster elsker, veed jeg ikke;
Men skulde jeg, som hun mig skikke,
Skorbyggeren. B Jeg

Jeg sagde reent, det Elskov var;
 Som lyse Dag den Sag er klar.
 Naar han gaaer bort, hun sees græde,
 Hendes Dine matte staae,
 Men saa snart han er tilstæde,
 Spores paa Kinderne Glæde,
 Af Rødmen, de da faae.
 En frygtsom Røst, af Suk en Kiæde,
 Og matte Bliif,
 Sligt paa en Prøf,
 Er Elskov; Moder! er det ikke?
 Jo; skulde jeg som hun mig skikke,
 Jeg sagde reent det Elskov var;
 Som lyse Dag den Sag er klar.
 Naar beste Blomster-Krands
 Jeg til min Søster giver,
 Hun uden Sands
 Den sønderriver,
 Var det en Rosen-Krands;
 Men end en slet og ret,
 Naar den kom fra hans Hænder,
 Hun til Pynt den anvender;
 Søster! see, den er nært!

Hun

Hun er forraad; Er hun det ikke?
 Jo skulde jeg som hun mig skikke,
 Jeg sagde reent det Elskov var;
 Som lyse Dag den Sag er klar.

Jo jo, min Moder! Hun tænker aldrig paa
 andet; hun gjør ikke andet den hele udlangende
 Dag. Thomas er først og Thomas er sidst i alt
 hvad hun tager sig for, og i alt hvad hun taler,
 enten det saa er Regnveir eller Sæfin. Er det
 godt Veir, for Exempel, saa tænker hun paa
 hendes Thomas; det er just for hans Skyld, at
 Himlen har opklaret sig; men bliver det paa det
 samme ondt Veir, ja saa er hundrede og eet ude,
 da er der en Ulykke paa færde; Thomas er ude
 under aaben Himmel, hvor skal han nu komme
 under Tag, førend han smelter reent bort! Man
 skulde tænke, hun troede at Thomas var det eneste
 Menneske, som det regnede paa.

Helene.

Pauline! hvad siger Du til alt dette? Tal
 uden ringeste Forbeholdenhed. Du veed at Din
 Moder holder af Dig; kunde vel Dit Hierte be-
 qvemme sig til at elske Thomas som Din Egte-
 mand?

Pauline.

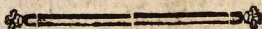
Aria.

Dg hvordan ikke elske ham?
 Han, hvis Lyst kun er jer at behage!
 Han min Fader nævner alle Dage,
 Dg jer, som Moder uden Mage;
 Saadan kom det at jeg elskte ham;
 Dg hvordan ikke elske ham?

Eders Forskrift jeg følger her,
 Naar jeg elsker den, som jer behager;
 Eders Søn han kaldet er,
 Hustrue-Navn med Ret jeg tager.
 Dg hvordan ikke elske ham? ic.

Helene.

Du overvælter mig med Glæde, min Datter!
 Thomas fortæner at elskes af os alle tilsammen;
 Hans Belønning for hans Hengivenhed for os,
 bør være Din Kiærlighed; Spørg nu Dit lille
 Hierte til Raads, og opfyld Dine Pligter.

Fjerde

Fjerde Scene.

De forrige. - Thomas.

Thomas, (begynder at synge uden for.)

Aria.

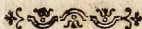
Hver Mand i Byen mig misunder!
Elskov og Galskab er derunder;
Enhver vil have hende for sig,
Og jeg, jeg siger: Hun er for mig,
Hun er for mig, for Livs-Tid for mig;
Hun mig nu snart gjør lykkelig.
O! hvor min Siæl nu glæder sig!
Gode Pauline! Du hendes Moder!

Du hendes Søster!

Du hendes Moder!

Du hendes Søster!

Føle I vel den Lykke, jeg gjør?
Hvorhen gif den gode Fader?
Han, hvis Godhed ei aflader.
Mit Hierte han kiende bør.
Velkommen nu Slæb og Umage!
Trældoms-Dage!
Høstens Bud!

Storm og Regn mig vel skal smage,
Hede, Kulde, Sne og Slud;
Mit Mod ved sligt ei skal aftage.

For neisom Siæl

Alt smager vel,

Dens Foraar varer Maret ud.

Hver Mand i Byen ic.

Helene.

Du er altsaa ikke vreed længer?

Thomas.

Paa hvem skulde jeg være vreed?

Helene.

Jeg meente. Du kunde være fortrydelig over,
at Pauline, som man siger mig, ikke vilde reent ud
tilstaae, at hun elsker Dig.

Thomas.

Jeg beder om Forladelse; det var mig som
havde Uret; Ja vist forløb jeg mig, og jeg er
ganske skamfuld derover. Jeg burde have skaaet
hendes Undseelighed, og jeg mærker hos mig selv,
at jeg just elsker hende endnu mere, for denne hen-
des Opførsel imod mig.

Helene.

Hvor er dog ikke den eenfoldige Natur deilig!
Du lægger alting ud til det bedste; og nu kommer
det mig til at give Dig den Løn, som Du fortjener
— Hun elsker Dig af sit inderste Hjerte.

Tho-

Thomas.

Pauline elsker mig !

Helene.

Ja jeg forsikrer Dig det paa hendes Begne.
Mine Børn! hvor er det ikke en sand Glæde for
mig at stifte denne Forening! Men hvor bliver
Din Fader af? Kommer han ikke snart?

Thomas.

Jeg bør ikke dølge for jer, at min Fader er
noget vred; han har været hos Notarius, hvor
han har læst Egtteskabs-Pagten, men den er han
mindre end fornøiet med; han har ogsaa strax paa
Stedet ladet den omskrive for mine Dine.

Helene.

Hvad er det, Du der siger mig?

Thomas.

Den gode Silvain har gjort os en stor For-
nærmelse; hvordan? uden at sige os et Ord, gaaer
han hen, og skiller sig ved sin Eiendom, og det for
at give sin Datter Udstyr! han maae tænke om os,
at vi have Hjerter af Steen og Staal.

Helene.

Men fører ikke Villighed saadant med sig?

Thomas.

Forlad mig, det kalder jeg ikke at handle
som en oprigtig Ven. Han har gjort os ganske be-

ffiemmede. Jeg vilde lade det staae ved sin Vard!
om han havde mere til beste, end min Fader.
Men at ffille sig selv ved en Eiendom, som vi ikke
behøve. Skal jeg da oven i Kjøbet betales, fordi
jeg saaer den som jeg elsker? Nei i al Ewigbed skal
saadant ikke ffee; hendes Medgift er hendes Hierte,
hendes Formue er hendes Person; Resten gaaer
lige op, og den Artifel slaar man en Stræg over.

Helene, (bevæget.)

Min Datter!

Thomas.

Himlen vore lovet! jeg er ung, friff og
stærk; vor Jord er god, og naar vi dyrke vor
Ager, har vi Rente af vort Arbeide. Hvad kan
det øvrige hielpe os til? Nei, det var den største
Ubillighed. Behold Jeres Formue til at udfyre
den yngre Datter med.

Marine.

Nu hvilken iegod Broder!

Thomas.

Frygt aldrig derfor, at min Hustru skal lide
Mangel.

Pauline.

Nu Thomas! hvad ffylber jeg Dig ikke, og
hvor stor Ret har Du ikke til mit Hierte?

Pau.

Pauline og Thomas.

Duet.

Thomas.

Naar Du er min, og Løfte holder,
Mig Ønske ei tilovers er.

Pauline.

Naar Du det for Din Lykke holder,
Dit Ønske alt opfyldet er.

Thomas.

Mit Hierte slaaer.

Pauline.

Du mit forfører.

Begge.

Mit Hierte Dig fra nu tilhører,
Dit Hierte mig fra nu tilhører.

O! sødeste Indskyddelser!

For Dig at have kjær,
Mig Livet kostbart er.

Thomas.

Dit Hierte mig nu vist tilhører;
Mig Ønske ei tilovers er.

Pauline.

Men Landvæsens tunge Plage
Gjør den ei i vor Lykke Skaar?

Thomas.

Nei jeg den best da kan smage,
Og sole ret de søde Skaar.

Begge.

Elfskov Moien indbyrdes latter;
Hvad er tungt, naar man elsker ret?
Naar { man sit } Die om Aftenen mætter,
 { Du mit }
Glemmer } man Dagens Umage heel let.
Taaler }
Naar { jeg Dit } Bord til Aftens anretter,
 { Dumit }
Vi glemme Dagens Umage heel let.

Femte Scene.

Silvain, (som forfølges af en Vagt af
fire Personer) og de forrige.

Silvain, (med sin Væsse.)
Gaae kun ind, og frygter for ingen Ting.

Helene.
Hvad er paa Færde?

Pauline og Marine.
Ak! min kiære Fader!

Silvain, (til Thomas.)
Hold dem tilside.

Helene.
Jeg bærer som et Espe-Løv.

Pauline, (til Marine.)
Saa vidt jeg seer, er han breedd.

Thomas.
Er der nogen, som vil giøre jer Overlast?

Silvain.

Ja, Vagten er mig i Hælene, lad mig
være alene, siger jeg, og sæt Dig ikke i Fare for
min Skyld.

(Thomas gaaer ind i Huset, og kommer strax ud igien,
med en Dre i Haanden. Vagten, hver med et Gevær
i Haanden indtager den Side ved Skoven; Silvain
og Thomas staae ved Huset og de tre Fruentimmer
midt paa Pladsen.)

Sep:

Septuor.

Bagten.

Hold stille, og strækker Vaaben!

Silvain og Thomas.

Vi strække Vaaben!

Bagten.

Hold stille, og strækker Vaaben!

Giv Dig; hvis Dig er

Livet kjær.

Silvain og Thomas.

Vi skulde strække Vaaben?

Fald an, jeg staaer bereed.

Helene, Pauline og Marine.

Har Vnk med vores Graad og Raaben!

Bagten.

Saa strækker Vaaben!

Silvain og Thomas.

Vi strække Vaaben!

Bagten.

Giv Dig; hvis Dig er

Livet kjær.

Sil-

Silvain og Thomas.

Fald an, jeg staaer bereed.

Helene.

Hvem kan os Hielp tilføre?

Pauline og Marine.

Hvem vil os Hielp tilføre?

Bagten.

Og Du tør Modstand gjøre?

Silvain.

Jeg værger mig.

Thomas.

Jeg værger ham.

Bagten.

Du værger } ham?
Dig?

Silvain og Thomas.

Den som sig først tør røre

Er lagt paa Stedet ned.

Helene, Pauline og Marine.

Hans Børn jer dog bevæge maae!

O! Himmel!

Bag-

Bagten.

Giv Dig; det er Tid.

Helene, Pauline og Marine.
Skyd ei imidlertid.

Silvain og Thomas.

Den som sig først tør røre
Er lagt paa Stedet ned.

Helene, Pauline og Marine.

O! Himmel!

Vil du hans Sag anføre!

Bagten.

Og Du tør Modstand gjøre?

Giv Dig; det er Tid.

Siette Scene.

Dolmon, (den yngre) og de forrige.

Dolmon.

Har man endelig faaet fat paa ham? — Der
er han just.

(til Bagten.)

Hvordan I forsagte Karle! hvad tager I jer
for? og hvad ere I vel bange for?

Sil-

Silvain.

Hold inde, unge Menneske! hold inde.
Gjøres her nogen Ulykke, skal Du bøde derfor med
Dit Liv.

Dolmon, (til Vagten.)

Løber lidet, og lad mig et Dieblis tale med
ham.

Silvain.

Velan; kom nærmere, men alene, og uden
Hidsighed.

Dolmon.

Du har jo været paa Jagt? hvad Ret har
Du dertil?

Silvain.

Naturens Ret, som ikke tillader at Frug-
terne af vor Alger og Eng, som vi med saa stor
Meisommelighed opelske, skal gives til Rov for de
vilde Dyr. Om den nye Eier af Godsset lader
et saadant Forbud udgaae, vil jeg være den første,
som skal være Indig.

Dolmon.

Jeg mener, det er mere end nok, at jeg som
hans Søn og hans Arving forbyder det, og er
fortørnet over den Misbrug, som hidindtil er gaaet
i Svang.

Silvain.

Er De, min Herre! hans Arving?

Dolmon.

Dolmon.

Jeg selv; kiender Du mig maaskee ikke?

Silvain.

De gier alt Deres, til at blive kiendt, for hvem De er.

Dolmon, (med en stolt Mine.)

Du skal vel lære, bedre at kiende mig, god Karl!

Silvain.

Det kommer derpaa an. Imidlertid vil jeg raade Dem at tale i lidt sagtere Tone. De need maaskee ikke, hvem De taler med. Vær lidt mere forsigtig og høflig, og kast ikke Foragt paa Folk, som maaskee, naar alt kom til alt, kunde have lidt mere at betyde, end De selv, med al Deres Indbildning.

Dolmon.

Nei, saadan Dumdriftighed skal ikke gaae uhævnnet. Min Fader er ikke ret langt herfra; han vil strax være her.

Silvain, (for sig selv.)

Hans Fader!

Dolmon.

Ja, han skal vist tvinge Dig til Din Skuldbarhed.
(Han gaaer, og derefter Bagten.)

En:

Syvende Scene.

Silvain. Helene. Pauline.

Marine. Thomas.

Silvain, (affides.)

Kære Helene! Du hørte jo hans Trudsel?

(til sine Døttre.)

Mine Børn! lader os være alene.

(Pauline og Marine gaae ind i Huset, Thomas gaaer hen til en Side, ligesom for at see efter hvor Dolmon og Vagten bliver af.)

Ottende Scene.

Silvain. Helene.

Silvain.

Min Fader i Nærværelsen! — hvor skal jeg
staae mig?

Helene.

Desværre! han kommer vist for at rive Dig
ud af mine Arme.

Helene og Silvain.

D u e t.

Helene.

Kast Dig for en Fader,

Han tilgiver Dig.

Skonbyggeren.

E

Sil.

Silvain.

Blot Nabnet af en Fader,
 Af! det skrækker mig.

Silvain.

Skulde end hans
 Brede

Rase over mig;
 Min Elskov var min
 Brode,

Jeg derfor bør bøde;
 Det gielder kun mig.

Helene.

Ja jeg seer hans
 Brede

Rase over mig.
 Din Elskov var Din
 Brode,

Jeg derfor bør bøde;
 Det gielder kun mig.

Helene.

Han Dig løs vil rive.
 Af et kælent Baand.

Silvain.

Men vor Graad kan give
 Medhynk Overhaand.

Helene.

Han truende hyder,
 Og kræver Lyndighed.

Silvain.

Med Suk jeg betynder
 Ham Løstets Hellighed.

Til.

Tilsammen.

O! udvalde Mage!

Lyst for mine Dage!

Helene.

Jeg frygter,

Silvain.

Jeg haaber,

Helene.

En Dommer.

Silvain.

En Fader,

Helene.

En Dommer, som hader,

Silvain.

En sølende Fader,

Helene.

Silvain.

Vist gruesom være skal	Ei gruesom være skal
------------------------	----------------------

Imod Dit Hjertes Val.	Imod mit Hjertes Val.
-----------------------	-----------------------

Helene.

Om Din Trostak vakler,

Tænk da paa de Stakler,

Som vor Afkom er.

Silvain.

Din Frygt mig fornærmer,
Du selv mig beskæmmer
Imod Fristelser.

Helene.

Gid Moderen af disse,
Som ævig bliver Din,
Dit Hierte sig forvise!

Silvain.

Det eier Du tilvise,
Som da Du først blev min.

Tilsammen.

O! udvalde Mage!
Lyft for mine Dage!

Helene.

Jeg frygter,

Silvain.

Jeg haaber,

Helene.

En Dommer,

Silvain.

En Fader,

Helene.

En Dommer, som hader,

Silvain.

En folende Fader,

He-

Helene.

Silvain.

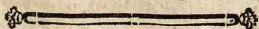
Vist gruesom være skal | Ei gruesom være skal
Imod Dit Hiertes Val. | Imod mit Hiertes Val.

Begge.

Vor Elskov og Tro
Forbinder os to.
Da vi gjorde Eeden,
Himlen hørte alt.
Den, af hvad blev talt,
Seer Ufhydigheden.
Hvem kan vel forbyde
At Løftet jo galdt;
Nei, intet kan bryde
Den Eed, som da faldt.

Silvain.

Men min Hierte Kone! hvorfor skal jeg
vel sætte mig blot for den Storm, som truer os?
Det maae være Din Sag — Du er ubekiendt;
det kunde hende sig, at Lykken var saa god, at min
Fader kunde lade sig bevæge ved Din Næst. Ja
vist; jeg har her intet at gjøre; Du kan bedre, end
jeg, formilde hans Brede.

Niende Scene.

Thomas. Silvain. Helene.

Thomas.

Nu skal man faae at see, at den gamle Fader kommer her og sætter Splid i Kortet.

Helene.

Har Du da seet ham? Er han meget opbragt?

Thomas.

Jo saamen har jeg seet ham. Det er ham just, som jeg er bange for; Himlen bevare os, hvor han seer bedrøvet og alvorlig ud! Han gif der nede for sig selv og smaasnakkede; jeg var saa langt borte, at jeg kunde see ham, men kunde ei høre ham tale; hans Søn talte med ham; See, om trent saaledes bar han sig ad:

(han giver den gamle Dolmons alvorlige Miner efter.)
Han hørte nøie paa, hvad hans Søn snakkede ham for; derpaa sendte han ham i et Grinde hen til Herregaarden; og nu gaaer han ganske eene her frem ad Bakken.

Silvain.

Jeg faaer ham altsaa at see!

Thomas.

Det vil ikke vare ret længe.

Silvain.

Min Ven! lad os blive alene.

Tho-

Ellevte Scene.

Helene, (alene.)

Obligat Recitativ.

Han kommer da. Jeg ham skal vente;
 Jeg mig skal lade see for ham
 Eene, med Zittren, foruden Hielp!
 Ak! Jeg gyser. Jeg synes høre
 Naturens Stemme,
 Som melder sig i hans Siæl.
 Jeg synes høre;

„Hun er der, skaf Dig Havn, see Hende,

„Som fratog Dig Din Søn,

„Som gjorde ham gienstridig;

„Just hun, som al Din Banhæld gior.

Min Dommer! tilgiv', tilgiv min Fader!

Jeg var ung mit Hierte følte,

Dg Din Søn mig tilbad;

Ustkionsom Drift os har forført. —

Mine Børn Dig høre til,

Straf alene deres Moder —

Bed dem at see, han ynker dem;

Bed dem hans Siæl bevæges skal.

Aria.

Aria.

Falske Griller!

Drom, som ei har Sted.

Nei, nei, mit Haab mig her kun driller;

Jeg alt for stærkt har gjort ham vreed.

Han estergive

Sin Rettighed!

Han mig tilgive

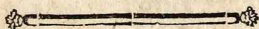
Den Skam, han leed!

Hans Ja oplive

Vor Kiærlighed!

Nei, nei, mit Haab mig her kun driller!

Jeg alt for stærkt har gjort ham vreed.

Solbte Scene.

Helene. Pauline. Marine.

Pauline.

Min Fader har sendt os herhid, for at holde min søde Moder med Selskab. Han synes at være hæftig bedrøvet.

Marine.

Han vil skjule sin Graad, og er bange for, at man skal mærke hans inderlige Bedrøvelse.

E 5

Pau-

Pauline.

Skulde han endda ikke være i Sikkerhed?

Helene.

Mindre end det, mine Børn! Hans strænge Dommer, en Herre, som har at befale baade over ham og os, vil strax indfinde sig her. Enhver af os maae være betænkt paa, at vor Skiæbne i et og alt beroer paa ham. Vi ville falde paa Knæ for ham, og med grædende Taarer udbede os hans Beskyttelse.

Trettende Scene.

Den gamle Dolmon. De forrige.

Helene. Pauline og Marine.
Ak! naadige Herre!

Dolmon.

Hvad seer jeg? Er dette maafee Kone og Børn af den dumdriftige Knybeskytte?

Helene.

Jeg er hans Hustru.

Pauline og Marine.

Og jeg hans Datter.

Helene.

Han maae vist agtes som en Misdæder af Dem, min Herre! Men der er intet i Verden til,
som

som han jo gjorde, naar han vidste, at han derved kunde vinde Deres Gunst. Er det da ei mueligt at disse hans Berns Taarer kan opvække Medlidenshed hos Dem? Betænk Herre! Han er Fader, Mand og vort Huses eneste Haab.

Dolmon.

Betænk I ikke, hvor grovelig han har forseet sig? det er ikke nok med at være overhørig; men han har desuden udladt sig med Trudsler og fornærmelige Talemaader mod min Søn.

Helene.

Han er yderlig bedrøvet over at være i Deres Ugunst; hans eneste Uheld er, at De er fortørnet paa ham; og han veed ikke at bebreide sig anden Forseelse, end den, at have gjort Dem imod. Men værdiges dog at høre os, førend vi dømmes. Førend dette sidste Forbud udkom, var Jagten frie for enhver; og uden at mene Ondt dermed —

Dolmon.

Det er og hans mindste Forbrydelse.

Helene.

Desværre, jeg begriber det; han burde være mere koldsin dig og eftergivende; og da han er ulukkelig, burde han forsvare sig med mindre Hid-sighed; Men nu, da han af sit Hjerte fortryder, at han har forløbet sig, vil han gierne kaste sig for Deres Fødder og sige: Betag mig Livet, det berer Eder til.

Dol-

Dolmon.

Min kiære Bondekone! jeg bliver ganske forvirret ved at tale med hende — Denne Udseende, denne Opsørsel, og dette Sprog — Nei aldrig er De opfød blant Bønder — Og i denne Stiltienhed har jeg det Svar, som jeg behøver. Ja vist: alting stemmer sammen, for at overbevise mig, at De er et Fruentimmer af god Stand.

Helene.

De tager ikke feil, naadige Herre!

Dolmon.

Hvilken Skiæbne har da kundet bringe Dem i disse nedrige Omstændigheder?

Helene.

En besynderlig Banhæld, og som jeg mindst havde fortient. Men endog under denne usle Hytte, hvor jeg boer, skulde jeg være glad og roelig; ja jeg skulde agte mig selv lykkelig, naar jeg var vis paa, at have forsonet min Mands Misgierning, og at De ikke var vreed længere.

Dolmon.

Det gier her ikke til Sagen, om jeg er vreed, eller ikke; Men lad os tale om den Banhæld, som I er udi.

Helene.

Den skal ævig være glemt, naar min Herre ynker os. Nei aldrig skal der da høres Beklagelser

(For sig selv.)

Ja og jeg — Jeg har Børn, desværre!
Men jeg er en alt for ulykkelig Fader! jeg har havt
to Sønner; den eene har jeg mistet, den anden
volder mig daglig Bekymring.

(høit.)

Åh! hvor ligger der mig ikke meget om
Hjertet!

Helene.

Tillad mig at tage Deel derudi.

Dolmon.

Min Bekymring kan lettes ved at bevise Gød
mod Eder. Disse tvende unge Pigebørn ere snart
af den Alder, da man bør være betænkt paa at for-
sørge dem. Har man maaskee i Sinde at giste
dem bort her i Landsbyen?

Helene.

Ganske sikkert. Den ældste er forlovet;
Hun skal ægte en Søn af vor Næste, som er vor
redelige Ven; ja, det som mere er, havde ikke
denne siemne Tildragelse med Jagten kommen
imellem, saa havde deres Bryllup endnu i Dag
gaaet for sig; Min stakkels Mand var just gaaet
ud at jage, for at skaffe noget til Huset at
leve af.

Dol-

Dolmon.

Jeg vil være Eder begge i Faders Sted.

Helene, (med Glæde.)

Nu mine Børn! hvilken Himmel - sendt
Mand! (De kaste sig begge ned for hans Fødder.)

Dolmon, (reisende dem op.)

Det er alt for vidt drevet for saa smaa Ting
af Begjærninger.

(For sig selv.)

Deres Erkiendtlighed tvinger mig Taarer af
Øinene.

(Til Helene.)

Jeg har Lyst at tale med Eders Mand.

Helene, (Kjælvende.)

Min Mand, naadige Herre! — Nei, det lader
sig ei giøre — Det har han ikke Dristighed til.

Dolmon.

Lad ham kun komme; vær uden Beskyrning;
lad ham komme; jeg vil saa have det.

(Helene gaar ind i Huset.)

Fior.

Siortende Scene.

Den gamle Dolmon. Pauline. Marine.

Marine.

Vil Herren vel giøre os den Ære, at være nærværende ved Brylluppet?

Dolmon.

Ja saamen vil jeg saa, naar jeg bliver bundet, og kan giøre Eder en Fornøielse dermed.

Marine.

Aldrig kan nogen Ting glæde mig mere; hvor De dog er en elskværdig Herre! hører Du vel, min Søster!

Dolmon.

Lover I mig da oprigtig at holde af mig?

Marine.

Ja, af vort inderste Hierte.

Terzet.

Dolmon. Pauline og Marine.

Pauline og Marine.

Saa kom, og lev med os;

Her Venskabs Boe man finder.

Stovbyggeren.

D

Dol-

Dolmon.

Ja, ja, jeg komme skal, al Verdens Støi
til Trods.

Pauline og Marine.

En Belyst er derhos
At elske den, som os forbinder.

Dolmon.

Mon større Lyst og Fryd man finder?
Ja, ja, jeg komme skal. Jeg alt finder
Smag i den Lyst, som herske skal hos os.

Alle Tre.

I { Eders } Rolig
 { Bors }

Man lever rolig.

Dolmon.

Ja mine Børn! i Eders Rolig
Man lever rolig.

Pauline og Marine.

Saa kom, og lev med os.

Dol-

Dolmon.

Ja, ja, jeg komme skal, al Verdens Stoi
til Trods.

Pauline.

Min Fader er saa god!

Marine.

Og min Moder.

Pauline.

Og min Elsker.

Alle Tre.

I { Eders } Bolig
 { Bores }

Man lever rolig.

Pauline og Marine.

Hver skytter sig, og alt opliver,

Dolmon.

Og alt indgiver

Pauline og Marine.

Et naifomt Mod.

Hver skytter sig, og alt opliver,

Og alt indgiver
Et noisomt Mod.
Saa kom ic.

Dolmont.

Nu hvitte elskværdige Børn! — hvilken
uforsfættet Glæde! — Men desværre! saadan
Glæde skænker kun Himmelen fattige Folk, som
ikke har andet at stole paa; Al! hvor gierne vilde
jeg give alt hvad jeg eier til, for at — —

Pauline.

Jeg synes som Herren beklager sig.

Marine.

Vist nok falder Tiden ham lang i vort Sel-
skab, min Søster!

Pauline.

Er der hendet Dem nogen Fortræd, naadige
Herre!

(De kysse hans Haand.)

Dolmon.

Mine Børn! hvert Ord af Eder trænger sig
til det inderste af min Siæl — I holde af mig!

Marine.

Jeg seer at De falder Taarer. Al! lad mig
tørre dem af Deres Dine.

(Hun vil med sit Forklæde tørre Graaden af hans Dine.)

Dol.

Dolmon.

Ingen kan forestille sig hvad som nu gaar for sig i mit Hierte. Jeg finder en ubeskrivelig Glæde i at see dem! jeg indtages ved at høre dem tale; det er omsonst, at jeg vil stræbe derimod; aldrig har jeg min hele Livstid snudet til en saa sm Følelse.

(Han omfavner dem.)

Femtende og sidste Scene.

De forrige. Silvain. Helene. Thomas.

Silvain.

Himmel! hvad seer jeg? min Fader omfavner mine Børn!

Dolmon.

O! Gud! min Søn!

Silvain.

Her seer De Deres gienstridige Søn for Deres Fødder; Min Hustru og mine Børn! falde ned for hans Fødder.

Dolmon, (bevæget.)

Og Du Ulykkelige!

Helene.

Ja, jeg alene er Skyld i alting.

Dolmon.

Hvordan? Er dette Din Hustru?

Silvain.

Ja det er hende; lad Straffen falde paa en Fader og Mand; men lad Børnene og Moderen vederfares Naade; De have ikke gjort sig skyldige i noget.

Dolmon.

Staaer op.

(Han omfavner sin Son.)

Jeg har i dette Dieblisk faaet Vederlag for 17 Aars Bekymring — og dette skal være min Hævn.

Silvain.

U! min Fader!

Dolmon.

Jeg maae give efter, og jeg mærker, at vi have tænkt paa eens Naade.

Silvain.

Det er endnu ikke alt, min Fader! Jeg har et Par oprigtige Venner i denne unge Karl og hans Fader, og jeg har lovet dem — —

Tho-

Thomas, (bedrøvet.)

De har ikke lovet mig noget. Omstændighederne have nu forandret sig, saa jeg ingen Fortring har at gjøre; jeg lader mig nøie med, at Pauline beklager mig.

Dolmon, (til Silvain.)

Jeg skal rigelig betale dem for alle de Tjenester, som de have beviist Dig; jeg tager alt saadant paa mig.

Silvain.

Nei, forlad mig, min Fader! aldrig vil jeg i min Lykke blues ved det, som jeg har gjort i mine flette Omstændigheder. Jeg har givet Thomas et Bæste, han har vundet Paulines Hjerte, og det bør høre ham til, som en Belønning, den han har fortient. Optag under Eders Beskyttelse en ærlig uberygtet Familie; Min Fader! beviis endnu tilsidst denne Prøve af Ædelmodighed.

Dolmon.

Ja, jeg maae give efter, min Søn! og Din Erkiendtlighed tvinger mine Fordomme til at ære Dyden, hvor den og findes. Kom Thomas! Det var at ønske, at man dog en og anden Gang kunde vise Exempel paa, at den usorfsøfede Dyd veier op mod Stand og Fødsel.

Chor

Bondexigen

ved

Hoffet.

En Iyriff Comedie

i

to Handlinger,

af Favart.

Musiken af Duny;

til samme Musik oversat

af

Niels Krog Bredal.

Personerne:

- 1) Astolph, Fyrste af Lombardiet, forlovet med Grevinde Emilie.
- 2) Anselm, Fyrstens fortrolige Yndling.
- 3) Emilie, Grevinde.
- 4) Ninette, en Bondepige.
- 5) Lucas, en Bondekarl, forlovet med Ninette.
- 6) Dorine, } Kammerjomfruer ved Hoffet.
- 7) Clarice, }
- 8) Bønder, som arbeide.
- 9) Jægere.
- 10) Fyrstens Følge.

Den første Handling skeer paa aaben Mark; den anden i et Cabinet paa det Fyrstelige Slot.

Bondepigen ved Hoffet, en lyrisk Comedie.

Første Handling.

(Skuepladsen forestiller en yndig Landsbye-Gaard,
overalt besat med Frugttræer; og paa Si-
derne seer man Bønderhuse.)

Første Scene.

Ninette, Lucas, Bønderfolk af begge Køn,
som ere beskæftigede med allehaande Arbeide, nogle
uden for deres Dørre, og andre i Marken.

Ninette, (singer, spindende paa en Rok.)

Aria.

Hurtig nu hver sig maae vise;
Skyggen her skaffer os Lise;
Fuglesang kildrer vort Øre;
Det til vor Stræb Lyst kan gjøre.
Nær ved mit Hjertes beste Ven
Hver Traad jeg trækker;
Naar jeg af Mathed slumrer hen,
Mit Elskov opvækker.

Ninette.

Ja her min Ven! Jeg er da Din forlovede Brud, og i Morgen den Dag skal Du have mig til Kone, om alting gaaer vel. Naar Du tænker derpaa, haaber jeg, Du har Lyst til Dit Arbeide, min kiere Lucas! Gaae da, og tænk paa, under Dit Arbeide, at hvad Du fortjener dermed, skal snart komme mig til gode. Jeg for min Deel skal spinde for Dig, og tænke paa vor tilkommende Huusholdning.

Lucas.

Skal jeg da saa hastig forlade Dig? Nei, det kan jeg umuelig bære over mit Hierte. Al! jeg er saa vel her hos Dig. Men min lille Glut! gjør mig en liden Billighed, for at opmuntre mig til mit Arbeide.

Ninette.

Hvori skal den bestaae?

Lucas.

Giv mig Din lille Finger at kysse paa, min søde Ninette!

Ninette.

Der har Du den hele Haand; kys nu saa meget Du lyster.

Lucas, (kysfende hendes Haand.)

Ei! hvor dette gier ikke godt!

Duet

D u e t

af

Lucas og Ninette.

Lucas.

Het som Byens Klokke klinger,

Saa mit Hjerter slaaer for Dig:

Kling, Kling, Kling, Kling.

Naar jeg tænker, Du min skal være,

Hopper Hjertet frisk omkring.

Ninette.

Naar vor Høitidsklokke ringer,

Hører man en Glædsskabsklang:

Klang, Klang, Klang, Klang.

Naar jeg tænker, jeg Din skal være,

Strax er mit Hjerter sat i Gang.

Klang, Klang, Klang, Klang.

Lucas.

Het som Byens Klokke
Klinger:

Kling, Kling, Kling,
Kling.

Ninette.

Naar vor Høitidsklokke
ringer:

Klang, Klang, Klang,
Klang.

Begge.

Naar jeg tænker { Du min } skal være,
 { jeg Din }
 Hopper Hiertet frisk omkring.

Ninette.

Ket som Byens Klokke klinger,

Lucas.

Ket som Høitidsklokken ringer.

Ninette.

Hører man: Klang, Klang, Klang, Klang.

Lucas.

Er mit Hierte sat i Gang.

Ninette.

Klang, Klang.

Lucas.

Kling, Kling.

Ninette.

Naar jeg tænker, jeg Din skal være,

Lucas.

Naar jeg tænker, Du min skal være,

Begge.

Begge.

Hopper Hiertet frisk omkring.

Lucas.

Drollen splide, er det ikke Guld værd, hvad
Du siger. - Det sætter mig Mod i Brystet. Nu
vil jeg hen og plukke vore Pærer af; syng Du imid-
lertid en Vise, for at opmuntre mig; siden skal vi
danse os en liden Springedans.

Ninette.

Ja dersom Du vil skynde Dig.

(Lucas klavrer op i et Træ, og plukker Pærer,
som han slænger ned i Kurve, som Vænder-
ne række ham til. Ninette bliver ved at
spinde, og synger:

Aria.

1. Vers.

Min Læbe

Skal stræbe

Min Elskov at udtrykke.

Mig frister ingen Lykke,

Naar Lucas elsker mig.

Han er

Hos mig her;

A 4

Hans

Hans Iver

Fordriver

Al anden Slags Lyst.

J mit Bryst.

Vor yndige Voelig

Vor Skiebne gior rolig.

Saa Dagene løbe fort;

Jeg spinder saa trolig,

Og Elskov gior Tiden kort.

2. Vers.

Man siger

Jer, Piger!

Man kan jer let belufte;

Her under disse Buske

Kan Ulven skiule sig.

Pas paa

Hvor J gaae.

Jeg siger

Jer, Piger!

Deel Arbeid med mig

Sømmelig.

Vor

Vor yndige Boelig
Vor Skiebne gjør rolig;
Saa Dagene løbe fort.
Jeg spinder saa trolig,
Og Elskov gjør Tiden fort.

(Lucas sidder oppe i Træet, plukkende sine Pæ-
rer, og imidlertid synger han følgende Aria:)

Lucas, (i Træet.)

A r i a.

Min Pige til Vre
Skov-Eggen i Lov udbryder;
Min Sang min Kiæreste
Ofret være!

Hver Pige
Maae vige
For hende i Smukhed og Dyder.

Kan jeg
Ei hende hos mig see,
Mig ei

Kan noget værre see.
Er hun tilstæde,
Alt gjør mig Glæde;

Jeg seer omkring mig af Bellsøst en Kiæde.
 Ei Rummer har Sted,
 Ei nogen Fortred;
 Jeg synger da ud:
 Lev længe min Brud!
 Lev længe min Brud!

(i det samme hører man en Lyd af Jagt-
 Horn.)

Lucas, (i Træet.)

Aa! mine Benner! Den hele Mark vrin-
 ler af Hunde, Heste og Jægere. De ere allere-
 de inde i vor Wiingård. Nu de forbistrede Jæ-
 gere! Jeg troer de har svoret sig sammen for at
 ødelegge os. Hei da! Peer! Hans! hurtig,
 hurtig! Porten er aaben til Indeluffet; luk den,
 tillige med Kiøkkenhaugen. Dersom man ikke
 har Die paa hver Finger, skal de snart giøre Kaal
 paa alting.

Minette.

Men veed Du vel, at det er Fyrstens Folk?
 Man maae taale en Hob af dem.

Lucas, (som er stegen ned af Træet.)

Jør al Ufærd! de har nu jaget her omkring
 hver Dag i den ganske Maaned, og skal det saa
 blive ved, kan vi gribe til Bettelstaven lige saa got
 først som sidst. Men see! hille Skam! troer jeg
 ikke

ikke de kommer lige til os! Gaaer ind, gaaer ind;
kiender jeg de Slags Støvere ret, saa jage de lige
saa meget efter unge Piger, som efter Hare.

(De gaae alle ind.)

Anden Scene.

Astolph, Anselm, (begge klædte som
Jægere.)

Astolph.

Hun flyr for mig. Hvor er jeg ikke uluk-
kelig!

Anselm.

Skulde en regierende Herre, skulde en Astolph
have noget tilovers at ønske?

Astolph.

Jeg elsker.

Anselm.

Men alting feier jo Deres Kierlighed. Grev-
inde Emilie er jo findet at krone Deres Elskov med
den sødeste Forbindelse. Hendes indtagende Egen-
skaber — —

Astolph.

Jeg lader hende vederfares Ret; jeg burde
tilbede hende; og med alt dette er jeg paa det nær-
meste

meste Trin til at blive hende utro. Tvertimod min egen Overbeviisning, er mit Hjerte blevet til et Offer for en anden Kierlighed, der maaffee er avlet af en besynderlig Flyvelyst.

Anselm.

Hvad siger De? Herre!

Astolph.

Jeg var forleden paa Jagt, og forvildede mig ind i det tykkeste af Skoven; jeg forefandt der et ungt Fruentimmer, som kom mig i Møde med den yndigste Belanstandighed; hun bød sig til at vise mig den rette Vej. Hendes angenemme Stemme trængte sig til det Jnderste af min Siel. Jeg blev Skionheden vaer i dens herligste Pragt, under et eenfoldigt og uskyldigt Væsen. En ukonstlet Bhesfærdighed forhøiede hendes Yndigheder. Alle mine Sandser bleve indtagne af Henrykkelse og Elskov.

Aria.

Jeg min Elskov evig troer;
Hendes Skionhed er saa stor.
I de rosenrøde Kinder
Man et varigt Foraar finder,

Com

Som ei Træk af Konsten bær.

Ei ligegyldig,

Men uskyldig,

Smiler hun, man Fange er.

Jeg min Elskov evig troer;

Hendes Skionhed er saa stor.

Hun uskyldig er i Sæder,

Diet viser ærligt Sind;

Næt, foruden Pragt, i Klæder,

Dyden farver hendes Kind.

Anselm.

Tor man vel spørge, hvem denne Skionhed er, som saaledes har vundet Seier over Deres Hjerte?

Astolph.

En Bondepige — — — Men en Bondepige, hvis Forstand indtager mig lige saa meget som hendes Skionhed.

Anselm.

Tildragelsen er heel selsom.

Astolph.

Saa vidt jeg har kundet erfare, har herpaa Stedet boet en gammel fornemme Frue, der havde taget sin Tilflugt hid, for at skjule sine Stætte
Dm

Omstændigheder; hende har det just været, som har taget sig paa at opdrage denne deilige Bondepige; hun har dannet hendes Forstand, saa hun har beholdt hendes elskværdige Ufskyldighed, foreenet med et friemodigt og meget muntret Væsen.

Anselm.

Men frygter De ikke for Estertale?

Afstolph.

Hvad har Byrd og Herkomst at betyde? Et deiligt Fruentimmer er altid over hendes Stand. Jeg tilbeder Ninette — — — men med alt dette, har jeg endnu ikke tordet oplade min Mund til hende om min Kierlighed.

Anselm.

Er da denne lille Landsbye-Skionhed saa vilde af sig?

Afstolph.

Nei; hun seer mig, hun taler med mig, uden Frygt.

Anselm.

Ei! naar man viser saa liden Frygt, søger man allene Leilighed til at overgive sig.

Afstolph.

Nei min Ven! Ufskyldigheden troer alle lige saa godt som sig selv. Hun er selv frie for alle Kunstgreb, og derfor mistænker hun ingen; og dog kan hun, blot ved et Diekast, indprente Erbedighed hos den allerdriftigste.

Anselm.

Anselm.

Jeg seer alt for vel, at Kierligheden allerede har fæstet meget dybe Rodder i Deres Hierte. Men hvad bliver der af Deres Eder? Grevinden vil snart komme efter Deres Hiertes Forandring.

Astolph.

Allt dette har jeg hundrede Gange sagt mig selv. Forøg dog ikke min Bekymring ved Dine Erindringer — — — Lad mig være et Øie-blik allene.

(Anselm gaaer.)

Tredie Scene.

Astolph, (allene.)

A r i a.

Stoltheds Magt
Gjør mig opbragt,
Og Elfskøns Hede.
Snaren mig er lagt
Tilrede.

Mig

Mig min Siel med Piinsler truer;
 Jeg ei selv derpaa er flog;
 Jeg vel gruer,
 Men haaber dog.

Men af! Jeg bliver hende vaer. Hvilken
 Forvirring overkommer mig! Jeg maae fortie min
 Stand, og aabenbare hende min Kierlighed.

Fjerde Scene.

Minette, Astolph.

Minette, (for sig selv.)

See! der er saamen den fornemme Herre.
 Han vil os vel, og staaer godt hos Fyrsten, som
 han selv har sagt.

Astolph.

Jeg har knap Driftighed nok, at tale hende
 til.

Minette, (for sig selv.)

Han kan være os til Tieneste — — —
 Men lad ham kun komme til mig — — — See!
 hvor han staaer og stirrer paa mig!

(Hun begynder at arbejde, og lader som hun
 ikke seer ham; imidlertid synger hun.)

Aria.

A r i a.

1ste Vers.

Jeg seer saa yndig Dag
For mig frembrøde,
Da Elskovs liflige Smag
Min Siel skal nyde.
Som Fugle-Ungen, der slaaer
Med dunet Vinge,
Naar den i Redet staaer,
For, ud sig at svinge.
Hvor den hæver!
Hvor den stræber!
Den sig hæver,
Den kommer ei ihu
At den er ung endnu.

2det Vers.

Naar Matten viser sig
Paa Himlens Bue,
Jeg horer kurrende Skrig
Af eensom Due.

Mit stakkels Hierte da slaaer
 Og sukker sagte,
 Og vidner om de Saar
 Det Elskov tilbragte.
 Hvor det hæver!
 Hvor det stræber!
 Det sig hæver;
 Jeg kommer knap ihu,
 At jeg er ung endnu.

3die Vers.

Fra skyggesfulde Eeg
 Jeg Fugle hører,
 Jeg mærker Spøgen og Leeg;
 Alt sligt mig rører.
 Mit Hierte ynder det Spil,
 Og dem misunder.
 Dets Banken tager til.
 Hvad er vel derunder?
 Hvor det hæver!
 Hvor det stræber!
 Det sig hæver;

Jeg

Jeg kommer knap ihu
At det er ungten endnu.

Astolph, (nærmende sig.)

Jeg er forundret over, at finde hos hende
saa megen Munterhed, uagtet hendes ringe Stand.

Ninette.

Jo, jo, gode Herre! det er just den ringe
Stand, som udgjør min Lykke; den gier, at jeg
ingen fremmed Omfarg har at bryde mit Hoved
med.

Astolph.

Men hvad er da hendes Tidsfordriv?

Ninette.

Naar vi har gjort vort Arbeide fra os, saa
synge vi, saa danse vi; saa løber jeg hen i Mar-
ten, plukker Blomster og leger med de andre Pæ-
ger. Naar jeg saa har spøget mig retsaffen træt,
ja, saa gaaer jeg til Sengs.

Astolph.

Kan man vel og have et roligt Sind, naar
man trænger til alting? har min Smukke aldrig
seet Folk af den store Verden?

Ninette.

Om jeg har seet dem? Jo, endnu for et
Par Dage siden saae jeg saadant Slags Folk. En
grumme fornem Herre kom kiserende her igiennem

Vnen. Han havde en Madame hos sig. O! hun var nok saa strunk. — — Hun var, som man sagde — — — lad mig see — — nu — — Danserinde ved D — — ved Dper — — Men Titelen gjør intet til Sagen. De sadde begge i en deilig Kasse af Guld, som var rundt omkring besat med Glas. — — Jeg synes endnu at see dem. Ser deilige velstkabte Monsrerer med Fier i Hartene, stode bag paa Kassen, og de saae nok saa fornem ud. For paa sad en stout Mand med store Knebelbarter, og ved Siden stode to unge Dreng, som man kaldte Pa — — Pa — — Pager. Alt dette blev trukket af ser vælige Heste; og det løierligste var, at Hestene vare pyntede med smukke Baand, ligesom den fornemme Madame. Den hele Kasse svingede sig paa fire Hjul. Uden Tvivl var Madamen fortrødelig over noget; thi hun var saa rød i Kinderne, saa vi Smaa-Folk bleve bange derved. Herren derimod sad og lænede sig, og saae meget bleeg og traurig ud.

Astolph.

Skulde ikke Ninette have Lyst til at være lige saa riig som de, og komme kørende i lige saa stadsefigt et Dprog?

Ninette.

Nei, jeg takker mangfoldig; de saae begge ud, som de havde spist Gaare-Kyllinger, saa takkefulde, saa traurige — — Nei, da lover jeg os Landsbye-Folk; vi ere altid fornøjede, og vi tage Tiden som den falder.

Astolph.

Men jeres Fornøielser ere blandede med saa mange Moisommeligheder. I ere tvungne til uophørligt Slæb og Arbeide, og — —

Ninette.

O! derfor ere vi lige glade. Det gaaer dermed, som naar man vil plukke Roser, da maae man ikke være bange for at stikke sig paa en Torn iblant.

Astolph.

Men om man vilde sætte hende i en anseeligere Lykke; skaffe hende Opvartere, kostbar Stads, og en prægtig Vogn at føre i?

Ninette.

Ei! min gode Herre! hvor skulde jeg faae alt dette fra?

Astolph.

Fra dens Haand, som tilbeder hende, og som endnu ei har dristet sig til at sige hende det.

Alia.

Elfskov med Bellsyst min Siel opfylder;
 Yndigste Drift! jeg min Lykke den skulder;
 Du, for mig skabt,
 Har mit Hierte;
 Behold det for ævig; min Friehe'd er tabt.
 Forundrer Dig da min søde Smerte?
 Du er uskyldig,
 Og ligegyldig,
 Men saarer i en Hast.
 Hersk i mit Hierte.
 (for sig selv.)
 Ak! hvor uskyldig!
 Hvor ligegyldig!
 Med flige Diekast!

Ninette.

Yndigste Drift, søde Smerte, saarer i en
 Hast — — Nei, dette Sprog er alt for heit
 for mig.

Astolph.

Jeg elsker hende, Ninette!

Ni:

Minette.

Ei da! det kalder jeg at tale. — — De
elsker mig?

Astolph.

Ja, Minette! og det med den hæftigste Kiær-
lighed. — — Denne oprigtige Tilstaaelse — —

Minette.

Er ret efter mit Sind.

Astolph.

Hvilken Lykke!

Minette.

Dette veed jeg, at naar man elsker nogen,
saa søger man at opfylde alle dens Ønsker. Jeg
for min Part fristes ikke af alle Deres prægtige Til-
bud; jeg har kun en eeneste Gunst at begiære.

Astolph.

Forlang alting. — —

Minette.

Herren veed da vel, at man holder Jagt her
paa Stedet hver Dag, fra den lyse Morgen til den
mørke Aften. Har De noget at formaae hos Fyr-
sten, saa beed ham, at han vil befrie os fra al den-
ne Hurlumhei, som skeer af hans Folk. Jeg kan
ei begribe andet, end det maae være en Sygdom,
som er overkommet dem, da de, allene for at have
den Lyst, at jage en stakkels Hare fordærvet, øde-
legge en Snees Mænds moisommelige Arbeide paa
Marken. — — See! derudi — —

B 4

Astolph.

Alstolph.

Det skal aldrig skee mere.

Ninette.

Jeg siger Dem Tak af mit inderste Hjerte;
men endnu een Ting: Bliv selv herfra, og kom
her aldrig mere; thi Deres Nærværelse foruroeliger mig.

Alstolph.

Hielp Himmel! hvad siger hun, Ninette?
Jeg smigrede mig med det Haab — —

Ninette.

Hvorledes?

Alstolph.

Altsaa elsker Ninette mig ikke?

Ninette.

Nei, det er ikke en Smule om; jeg elsker
Lucas.

Alstolph.

Al! hvad hører jeg!

Ninette.

Det er en god ærlig Bondekarl her af Byen,
som vil have mig til sin Kone.

Alstolph.

Hvad tænker hun? lad dog hendes Kiærlig-
hed falde paa en, der er mere værdig dertil. Hun
kan giøre Regning paa den meest glimrende Lykke
ved Fyrstens Hof.

Ni:

Ninette.

Jeg hører nok, at De vil skiemte. Nei, jeg er ikke skabt til at lade mig see paa saa fornemme Steder.

Astolph.

Hvorfor ikke? Hun vil vist der fortrylle enhver, som saaer hende at see; og naar alle Kunstgreb ved et Natbord anvendes paa hende, vil hendes Skienhed faae endnu en mærkeligere Glæde, om det ellers er mueligt.

Ninette.

Hvad er det for noget, et Natbord?

Astolph.

Det er en ubetalelig Skat, hvorfra det smukke Røn, hvad Alder man befinder sig i, henter de største Fordele. Det er en Trone, hvor Kongsten triumpherer; det er et Alter, som er indviet til Gratiernes; det er der, hvor man kan skaffe de forløbne Tider tilbage, ved en høilig Anbringelse af en rød Sminke, der jevner de Rynker, som Alderen har gjort i Ansigtet. Der oplives Friens timmerets Træk og Miner med den yndigste Udseende; og Penselen, Naturens Rival, gjør ved et fortrollende Bedragerie, at det smukke Røn stedse bærer Ungdommens Farve. Man er hver Dag lige deilig; man kan see sig selv an med en triumferende

de Mine; selv Skienheden bliver skønnere, faaer
Varighed og bliver udødelig.

Ninette.

Dette Toi kunde giøre mig forvirret i Hove-
det — — —

(Efter lidt at betænke sig.)

De siger, at jeg kunde blive smukkere, om jeg kom
til Hoffet?

Astolph.

Ja, det forstaaer sig; der er just Stedet,
hvor man skal lære at behage.

Ninette.

Det var herligt; thi blev jeg smukkere, saa
holdt Lucas mere af mig.

Astolph.

Man maae seie hende i alting.

Ninette.

Nei dog, gode Herre! Jeg tør ikke.

Astolph og Ninette.

D u e t

Astolph.

Jeg vil for alting svare;

Lad Landsbye-Leonet fare.

Ni-

Ninette.

Men mon jeg tør?

Astolph.

Ninette Lykke gjør.

Jeg vil Dem kun behage,

Kan man det slet optage?

Om jeg ei Maade holder,

Det hendes Skionhed volder.

Ninette.

Nei dog — nu vel — jeg troer —

Men sliq en Ære

Skal være

Mig alt for stor.

Astolph.

Ninette mig foragter,

Og ei agter.

Ninette.

Jeg kan ei svare.

Astolph.

Min Død hun vil erfare.

Ni-

Ninette.

Hvad svare? — —

Jeg Lucas bister gjør.

Nei, jeg ei tør.

Begge.

Ninette.

Jeg det ei gjør,

Jeg ikke tør;

Thi Lucas bliver vred.

Astolph.

Kom, følg med mig,

Frygt ingen Svig,

Og Lucas reiser med.

Astolph.

Befal, og hun skal søies;

Frygt ei, han skal forsoies,

Kom, giv mig Haand derpaa.

Ninette.

Min Ere lide maae.

Astolph, (for sig selv.)

Hvor yndig Erbarhed!

Ninette.

Ei dog! — nei — lad mig være.

Astolph.

Astolph.

Frygt ei for hendes Vre.

Ninette.

Lad mig være.

Ninette,

(trædende tilbage.)

A! Slip mig dog,

Lad mig være.

Min Herre! det kan ikke
sømme sig.

Astolph,

(som griber efter hendes
Haand.)

Ei finder hun en Afstøje
for mig?

Kom dog, kom dog,

Er jeg davel saa skrækkelig?

Femte Scene.

Astolph, Ninette, Lucas.

Lucas.

Saa sagte, saa sagte; ikke saa hidsig.

Astolph.

Denne er altsaa min værdige Medbeiler?

Ninette, (gaaende imellem dem.)

O! gjør ham intet Ondt.

Astolph.

Astolph.

Frygt ikke for det.

Ninette, (sagte til Lucas.)

Gaae Din vei.

Lucas.

Ja, see om jeg gjorde det.

Astolph.

Er Lucas hende saa kjær, saa vil jeg ogsaa
være hans Ven.

Lucas.

Ja, man er paa en smuk Maade Ven af
Manden, naar man vil smigre sig ind hos Konen.
Fanden fare efter det Venstskab, som Ræven tilby-
der os, naar han vil lure vore Hens. Og dersom
De vil jage efter Piger, saa kan De søge dem paa
andre Steder.

Ninette, Lucas og Astolph.

L e r z e t.

Ninette, (til Lucas.)

Det til vor Uheld er,

Mus ikke her;

Han Herre er.

Lu-

Lucas, (til Fyrsten.)

De Herre er?

Jeg Deres Tiener er;

Ninette er Dem kjær;

Det os en Naade er,

Stor Naade er.

(for sig selv.)

Den Stræg var slem.

Til Pokker med Dem,

Forsørist Pak!

Saa mangel Tak;

Jeg Deres Tiener er,

Os vist en Vre skeer,

Stor Vre skeer.

Ninette.

Brug dog Forstanden;
Han er fornem,
Han er ei slem.

Lucas.

Saa gaae til Sanden,
Forsørist Pak!
Saa mangel Tak.

Ninette.

Det til vor Uheld er,

Muk ikke her,

Han Herre er.

Lucas.

De Herre er?

Jeg Deres Tiener er;

Ninette er Dem kjær,

Det os en Naade er,

Stor Naade er.

Os vist en Ere skeer,

Stor Ere skeer.

(for sig selv.)

Hvis jeg kun havde Mod,

Det vilde koste Blod.

Astolph.

Det skal fortryde mig,

Om Lucas ærgrer sig.

Lucas.

De Herre er,

Jeg Deres Tiener er;

Ninette er Dem kjær,

Det os en Naade er,

Stor Naade er.

Ninette.

Brug dog Forstanden;
Han er fornem,
Han er ei stem.

Lucas.

Saa gaae til Ganden,
Forførst Pæ!
Saa mangel Ta.

Astolph.

Uhykelige Lucas! som ligger hende saa om
Hiertet. Gid han maatte giere Ninettes Uffe
bedre end jeg! Jeg vil ikke tvinge noget Hierte.
Farvel! men estertænk den Kiærlighed, som jeg bær
for hende, og sæt Tiid til, at jeg skal være hende
til al den Tieneste, som staaer i min Magt. Far-
vel Ninette! — — Farvel!

(han gaaer.)

Siette Scene.

Ninette, Lucas.

Lucas.

Endelig ere vi da paa vor egen Bølgade,
og kan have Rolighed.

Ninette.

Min beste Ven! Du var en Smule for
grov mod ham. Du maae vide, at det er en hof-
Bondepig. ved Høffet. E lig

lig beleven Herre. Hvad mener Du vel? han sagde, at han vilde fere mig med sig til Hoffet.

Lucas.

Og det Tilbud var vel Band paa Din Mel-
le? ikke?

Ninette.

Ja, hvad ondt var der vel derudi? Jeg maae sige, at jeg kunde rigtig have lyst dertil. Det skal være det nydigste Sted i Verden.

(Lucas synes urolig.)

Men Du skal gjøre Selskab med.

Lucas.

Her engang: Han seger allene at lægge Snarer for Dig. Du er herudi saa eensfoldig, saa det ikke er at sige. Overalt saa talte han til Dig om Kiærlighed, og det var forbistret galt.

Ninette.

Elffer han mig, saa meget desto værre for ham; thi han har ikke det mindste at haabe; og disse Folk fra Hoffet, de vide for vel at leve, til at de skulde foretage sig noget, som strider imod Bel-
anständigheden.

Lucas.

Ja de ere just de rette; Du har truffet det paa et Haar.

Ni-

Ninette.

Er Du da ikke noksom overbeviist om min Bestandighed? Jo, da havde jeg noget at bestille, om jeg gik hen og tog alt det for rede Penge, som de staae og væve sammen; nei, jeg havde Lyst til at drille dem en Smule; og saa kunde vi begge have noget indbrydes at lee af. Slaae Du Dig kun til Rolighed.

Lucas.

Ja alt dette er vel og ikke alt for vel. — Men see engang: staaer han ikke endnu der henne og betragter Dig. Og da han endnu ikke veed saa meget, at han bør gaae herfra, saa gaae Du smukt hjem; thi det kommer mig til at have Opsigt med Dig. Det er ikke længere end til i Morgen, da Du skal være min Kone. Saa afsted, gjør ingen Ophævelser; som jeg siger, herind med Dig, der er ikke andet for.

Ninette.

Veed Du vel, at Ninette kan tabe Taalmodigheden, og blive vred, naar man mistænker hende.

(Lucas griber hende ved Armen, for med Magt at trække hende ind.)

Ninette og Lucas.

D u e t

Ninette.

Au! au! han mig handler slet
Med Plumphed
Og Grovhed.

Ninette.

Lucas.

Hvor Du mig handler slet! | Jeg gjør Dig stor Uret.

Ninette.

Gid Herren komme maae;
Af! Af! da man mig handler saa,
Saa gaaer jeg strax, for Ret at faae.

Lucas, (venlig.)

Min Siel!

Ninette.

Farvel.

Lucas, (for sig selv.)

Hvordan vil den Sag gaae?

(til Ninette.)

Min Siel.

Ni-

Ninette.

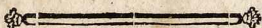
Farvel.

Ninette.
Du gjorde slet,
Jeg maae faae Ret.

Lucas.
Jeg har Uret,
Jeg gjorde slet.

Ninette, (som seer Thyrien kommer.)

Au! Au! Han mig handler slet.

Syvende Scene.

Ninette, Lucas, Astolph, Anselm.

(Fortsættelse af forrige Duet.)

Astolph.

Hvad staaer der paa?

Ninette.

Skaf Ret,

Han mig behandler slet.

Lucas, (for sig selv.)

Min Lykke er kun slet.

Astolph.

Ninette! hvad er det?

Ninette, (til Lucas.)

Au! au! Du skal fortryde det.

(til Astolph.)

Min Herre!

Desværre,

See Lucas trak min Arm af Leed.

(til Lucas.)

Au! au! Du mig har handlet slet,

Au! au! Du skal betale det;

Du trak min Arm af Leed

I det Du sleed.

Astolph.

Jeg begriber ikke, hvor han tør være saa
driftig.

Lucas.

Beed De vel, Velbaarne Junker! — —
med Forlov at sige — — Det saaer være en
Sag mellem os. — — De kan lade os være.

Andelm.

Anselm.

Lidt mere sindig, Lucas! veed Du, at det er Fyrsten, som Du taler med?

(Ninette og Lucas bliver begge forvirrede.)

Ninette.

De? Fyrsten?

Astolph, (til Ninette.)

Jeg har skult min Stand, for at kunne have den Fordeel, at blive elsket for min egen Værsons Skyld. Men jeg seer nok, at Lucas har vundet hendes Hjerte. Hun foretrækker da et nedrigt og majsommeligt Liv for alle de Fordele, som jeg har tilbudet hende. Men da hun ikke veed sit eget Beste, maae jeg benytte mig af min Magt. Kom og følg med.

Lucas.

Aa! naadige Fyrste! Aa! Velbaarne Herre! — — —

(for sig selv.)

Jeg er færdig at springe i Flint.

Astolph.

Kom Ninette! kom og bliv en Zirat for mit Hof. Hun skal der have at befale i alting. Der er just den Middelpunkt, hvor den gode Smag, Artighed og Belevenhed foreene sig. Man skal vide, at forekomme hendes Onsker med al optændelig Føielighed. Det er just der, hvor Skønheden

den kan vise sig med Fordeel, og kan dele Magt og Herredomme med Regenten selv, og giøre sig alle Hierter undergivne.

Ninette, (brystende sig med en stolt Mine.)

Lucas! Her kan Du lære hvordan Du skal omgaaes Folk.

Lucas.

Aa! min allerkiæreste Ninette! — —

Afstolp.

Bad sig overtale til at følge med.

Lucas, (sagte til Ninette.)

Er Du vel i Stand til at spille mig den Stræg?

Ninette, (til Fyrsten.)

Velan! Jeg tager imod Deres Tilbud.

(til Lucas.)

I det mindste kan Du lære heraf, hvad jeg omtrent er værd.

Lucas.

For en Ufærd! denne er den groveste Stræg, som kan spilles en ærlig Karl.

Ninette, (for sig selv.)

Jeg maae giøre Karlen lidt heed om Hier-
tet, skient jeg ikke mener noget dermed.

(Under Rittornellen af følgende Aria, taler Fyrsten sagte til Anselm, og gaaer bort med ham. Lucas staaer ganske fortabt, og Ninette seer ham an med en triumferende Mine.)

Dt.

Ottende Scene.

Ninette, Lucas.

Ninette.

Mria.

Saa væk hver bondagtige Nyske!

Ved Hoffet man bedre gjør Lykke.

Der kan jeg som Dame fremstige.

Bælg Dig blant Dine Lige

En tosset Bondepige.

Ninette er for kræsen

Hy! til Dit gemene Bæsen.

Jeg der i en Vogn mig læner,

Faaer en Løber, Kudsk og Tiener.

Mit Skiort og min Troie

Skal blinde hvert Die

Med Baand og Galloner

Og Modens Fasoner.

Mit Haar skal puddret være,

Jeg skal et Guld-Uhr bære;

Naar Dage og Nætter
 Din Slæben gaaer an,
 Mit Natbord jeg sætter
 I hjerteligste Stand.

Jaa jeg er saa
 Oven paa,
 Jeg skal mit Onske naae.
 Du bliver her
 Og skytter Dig.
 Jeg horte er,
 Du bander mig.
 Farvel, Lucas! Tak for her,
 Vi sees der.

(Minette vil gaae, Lucas falder paa Knæ, og vil holde paa hende. Hun vil slide sig løs, men Lucas lader sig slæbe paa Knæerne. Endelig river hun sig fra ham, og siger med en stolt Mine:)

Saa væk hver bondagtige Nykke!
 Ved Hoffet man bedre gjør Lykke,
 En Fyrste vil gjøre min Lykke.
 Du tossede Knyster!
 Hæng Dig, naar Du lyster.

For:

Forundret man skal sige:

"Er det en Bondepige?

"Hvor hun kan slaae paa Næsen,

"Hvor hun har Hoffets Bæsen!

"Hvor vel alt hende klæder!

"Saa væk, naar hun fremtræder,

"For Damen tilside,

"Hun Tros ei kan lide.

Teg høflig dem skal takke,

Dg knikse med min Nakke,

Dg trippe frem,

Dg hilse dem,

Dg bryste mig heel fornem.

Du kommer vel maaskee,

Mig at see;

For Brimlen

Dg Stimlen

Du Fod ei frem skal faae.

Du langt fra raabe maae:

"Lad Lucas ei saa

"Som Skumpelsskud staae,

"Bær

"Bær Naade for ham,
 "Og viis ham ei Skam.
 Saa stakkels Lucas! gaae,
 Farvel, vi skilles maae.

(Ninette gaaer.)

Niende Scene.

Lucas, Anselm, Tjægere af Fyrstens
 Følge.

Lucas.

Her staaer jeg i en smuk Naade. Den
 Stræg gjør mig fortvilet. Jeg elendige Sym-
 per! Hvad skal jeg nu gribe til?

Lucas og Anselm.

D u e t.

Lucas.

Tænkte man slikt om den Pige?
 Hun mig svige?

Og jeg tier — —

(han vil gaae.)

Anselm.

Du vel bier.

Lucas.

Nei for Pokker! Jeg bier ei.

Jeg ei bier.

Anselm.

Du vel tier?

Lucas.

Nei for Pokker! Jeg gaaer min Nei.

(Sægerne hindre ham fra at gaae.)

Man for glubst mig Beien spærrer,

Hører mig dog, mine Herrer!

Slip mig — saa slip mig — —

Anselm.

Besinder Du Dig?

Lucas.

Nei for Fanden! Kommer Mand for

Mand,

Falder mig an,

See!

See! nu er jeg vred.

Jeg nær ved

Forstanden mister.

Angelm.

Gior Dig ei saa bister.

Lucas.

Hendes Mand jeg næsten er,

Angelm.

Modens Lov man maae erkende;

Skinsyg Mand udgrines her.

Lucas.

Lad nu denne Spøg faae Ende.

Angelm.

Paa den Harm vi Bonden kiende;

Men i Staden

Brimler Gaden

Alf de Mand, som Røner troe;

Sligt udgior jo

Deres Røe.

Lucas.

Jeg doer, faaer jeg ei Ninette — —

Lad mig efter hende sætte.

Af Bei, af Bei — —
 Nei den Haardhed er uden Naade,
 Jeg paa Knæ udbeder Naade.

Anselm.

Nei, nei, nei, nei.

Lucas, (hidfig.)

Gid jer Fanden alle tage,
 Som en ærlig Karl I plage!

Anselm.

Det har stor Nød.

Lucas.

Mig Ninettes Skiabne trykker,
 Hun ved Hoffet vist faaer Nykker.

Anselm.

Du gior best, om Du samtykker.

Lucas.

Nu hvilket Stod!

Ninette! — Du voldt min Død.

Ninette! — af Skindet jeg gaaer,

Jeg

Jeg vist nok faaer
Mit Banesaar.

(Jægerne jage Lucas bort, og danse en Jægers
Dans.)

E n d e

paa

Første Handling.

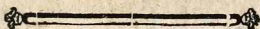
Un-

Anden Handling.

(Skuepladsen forestiller et prægtigt Kabinet paa det Fyrstelige Slot.)

(Foran paa Skuepladsen staaer et rigelig besat Matsbord. Over Speilet hænger et Dække. Ninettes Bondeklæder ligge i en Lænestol.)

Første Scene.

Ninette, Dorine, Clarice, samt to Kammerpiger, hvoraf den ene holder et lidet Skrin, den anden et Bundt af kunstige Blomster. Inderst paa Skuepladsen seer man adskillige opvartende Betientere.

Ninette, (i en prægtig Stads) Dorine.

D u e t.

Ninette.

Hvor jeg maae slynge
Som i en Gynge!

Jeg kan knap flytte Foden.

Bondepigen ved Høffet. D

Do

Dorine.

Men det er Moden,

Den byder det saa.

Ninette,

(til Dorine, der vil sætte en Boffel til rette i hendes Haar.)

Slip dog, jeg nu alt kiedes,

Slip dog — hvor tidt skal bedes?

Saa — lad mig gaae.

Ninette.

Jeg Knap udstaaer dette
J eet og i alt.

Dorine.

Kom, lad mig rette
Et Baand, som staaer galt.

Ninette.

Hvor jeg maae slynge

Som i en Gynge!

(hun peger paa sine Klæder.)

Bed sligt at slæbe

Man gierne Folk kan dræbe.

Jeg gaaer og sveder

Og quæles ret snart.

Slip dog — jeg derom beder,

Slip dog — jeg gaaer og sveder,

Det med mig er klart.

Ni-

Ninette.

Jeg knap udstaaer dette
J eet og i alt.

Dorine.

Kom, lad mig rette
Et Baand, som staaer galt.

Dorine.

Frokenen maae dog tillade, at — —

Ninette.

Jeg er ingen Froken, jeg heder Ninette.

Dorine.

Endnu en Smule Rødt paa den ene Kind.

Ninette.

Kan der da aldrig blive Ende paa det
Ewiggheds Smørrerie? Det maae hun vide, vi to
kommer vist i Klammerie sammen.

Clarice.

Vi har altsaa intet mere med Natbordet at
bestille.

Ninette.

Hvad kaldes det? — — Dette forvirre-
de Missmass — — Er det da den store Skat,
som man har gjort saa meget Væsen af? og som
skulde giøre mig saa deilig? — — Na! mine
Klæder, mine gode Klæder! See hvor de ligge
slængte paa Gulvet!

(En Berient, som skal sætte en Stol for Ni-
nette ved Natbordet, tager just den Læne-
Stol, som hendes Bønderklæder ligge paa,
saa at de falde ned paa Gulvet.)

Hvilken uforsigtig Tølper!

Dorine.

Tag dog denne Manteline paa.

Ninette.

Og for alting, min Soelhat, den maae ingen røre.

Dorine.

Her er Frøkenens Diamanter.

Ninette.

Ei! lad mig see. — — Hvor de give
Skin fra sig!

Dorine, (viser hende en Bævernaal.)

Denne Bævernaal vil klæde Frøkenen hyppelig.

Ninette.

Nei, der seer jeg Blomster.

(Hun slipper Diamanterne ned paa Gulvet, og gaaer skidesløs over dem, uden at agte derpaa, for at tage Blomsterne; hun holder dem for Næsen, men da hun mærker, at de har ingen Lugt, siger hun med Forundring:)

De lugte slet intet.

Dorine.

Det er Blomster, som ere eftergiorte ved
Konsten.

Ninette.

Ha, ha; nu mærker jeg, naar jeg skal sige
min Hjertens Mening, at man her maae takke Kon-
sten

sten for alting. Skønhed er kun her Bedragerie, og, lige indril Blomsterne, er alting Blindværk.

(Hun stænger Blomsterne med Foragt fra sig.)

Dorine.

Men nu skal De for Alvor saae Konstens Virkninger at see. Vær saa god at gaae lidt nærmere til dette Speil.

(Man tager Dækket fra Speilet.)

Ninette, (speilende sig.)

Hvad seer jeg? det er jo mig selv, ligesom jeg staaer og gaaer.

(Hun gjør adskillige Ophævelser for Speilet.)

Ei da! — — nu — — jo men — — jeg seer løierlig nok ud.

Ninette og Dorine.

D u e t.

Ninette, (leende.)

See hvilket Narrerie!

Hi, hi, hi!

Jeg efter Takten mig hæber,
Og kan neppe slæbe det alt.

(Hun rokker frem og tilbage med Fiskebens-
Skjortet.)

See hvor det Galffab svæver!
Nei det er dog alt for galt.

Hi, hi, hi!

En Binge paa hver Side! — —
Deraf skulde Lucas selv lee.
Hi, hi, hi!

Dorine.

De dog Levemaaden bør vide,
Og gaae lidt fornemmere.

Ninette.

Jeg stedse maae hoppe og springe,
Jeg hindres ved alt dette Fiads.
Nei see! hvor det kan svinge!
Det er en for løierlig Stads.
Hi, hi, hi!

See hvilken dobbel Binge!
Selv Lucas bør lee til det Fiads.

An-

Anden Scene.

De forrige, Anselm, (der i denne og følgende Scene bør tale med en affecteret Tone.)

Anselm, (kommer med største Erhødighed og bider sin Arm til Ninette.)

Naadige Frøken! — —

Ninette.

Hvorledes?

Anselm.

Tillad at jeg med min Arm — —

Ninette.

Hvad skal jeg gjøre med den?

Anselm.

Jeg er beskicket til at være naadige Frøkens opvartende Kavalier; De bør stytte Dem ved min Arm, naar De gaaer.

Ninette.

Nei jeg gaaer saa men ret godt aleene, og bliver aldrig træt.

Anselm.

Men det giver dog en fornemme Anseende, naar man har en at læne sig paa.

Ninette.

Nei jeg kan gaae ret vel, naar ikke alt dette Narrerie var mig til Hinder. Vil De kun være saa god at vise mig Veien.

Dorine, (til Kammer-Pigerne,)

Frekenen vil ud; hurtig en Biste hid.

(En Kammer-Pige leverer Ninette en Biste, og triner tilbage med dyb Erbdighed; De andre gjøre ligesaa. De gaae ud, og Ninette hilser den eene efter den anden, og naar een af dem gjør en dyb Compliment, gjør Ninette den endnu dybere; Endelig neier hun engang saa dybt, at hendes Fødder vikles ind i Slæbet af hendes Kiole, saa hun er paa Veien at falde, men Anselm hjælper hende til rette.)

Tredie Scene.

Ninette, Anselm.

Ninette, (rækkende ham Bisten)

Hvad skal denne nytte til?

Anselm.

Jeg skal give Dem en fuldstændig Underretning derom.

Ni:

Ninette.

Nu da?

Anselm.

En Biste er det nyttigste Værktøi baade for Belansthændighedens og for Fornøielsen Skyld. Dette skrobelige Bolværk, som det synes, aabner en sikker Tilflugt for Blyesfærdigheden, og stiller tilføjelige Nysgjærrigheden tilfreds. Naar man stiaeler sig til at stirre igiennem dens Mellemrum, kan man med Sikkerhed heel nøiagtig betragte en Elsker, og bedømme sine Rivaler. Ved dens Hielp kan man, under Blyesfærdigheds Maske undersøge alting paa det skarpeste, laane Øret til alt hvad som tales, fornøie sig over alt hvad man seer og hører, uden at frygte for sin Ære. Men Hovedsagen er at vide at bruge den paa rette Tid og Maade; som for Exempel: Naar man rasler ved at lukke den op og at folde den sammen, betynder det altid en hæftig Fortrydelse, ja vel Raserie; Naar man derimod bevæger den langsom af og til, giver den altid tilkiende, at man er velkommen. En Biste er Kiærlighedens Baer-Tegn; den sætter en velskabt Arm i sit fulde Lys; den giver en Anseende, naar man ellers veed at bruge den paa en behændig og naturlig Maade, der veier op imod alle Slags vigtigere Egenskaber. Kort sagt: i et ungt Fruentimmers Haand er Bisten det Scepter,

ter, som Daarligheden bruger til at holde alle De-
delige i Aie med.

Ninette.

Alt dette nytter mig til slet intet. Men skal
vi ikke gaae til Hove?

Anselm.

Lidt Taalmodighed, naadige Frosken! der
kommer De i et gandske fremmed Element. At
leve til Hove er en Kunst, som ikke er saa let at læ-
re af med; det er min Pligt at undervise Dem,
men De maae give noie Agt.

Ninette.

Jeg for min Part, jeg gaaer min Vej lige
frem.

Anselm.

De maae for alting anskaffe Dem en Slags
Fiiinhed i Deres Udtale. Imellem os sagt, fal-
der Deres Sprog lidt i det bondagtige. Stems-
men er god nok, men De maae slæbe og lespe en
Smule mere med Deres Røst.

Ninette, (efterabende hans Røst.)

Skal man da endelig skralle og snarre, naar
man taler?

Anselm.

Ja vist; der falder den Feilighed for, hvor
det gjør en hypperlig Virkning, og lader ikke hæ-
slig.

Ni-

Ninette.

Ja det kan man saa men mærke paa Dem.
Men jeg maae sige Dem een Ting, min Hr. op-
vartende Kavalier! De er mig forfærdelig kied-
sommelig, og det mærker jeg, jo længere jeg be-
tragter Dem.

Anselm.

Hy! det bør man aldrig sige saa plat ud.

Ninette.

Men det er lige frem, som mit Hjerte tæn-
ker.

Anselm.

Den allerstørste Konst til Hove er, at ikke
lade sig mærke med hvad man tænker.

Ninette.

Hvordan? siger man da ikke hvad man mee-
ner?

Anselm.

Nei, langt fra.

Ninette.

Men naar nu en Person er saa uudstaaelig,
som De er mig?

Anselm.

Ja da kan man endda lade sig forstaae der-
med paa en fin Maade.

Ni-

Ninette.

Hvordan det da?

Anselm.

Naar intet andet er for, kan man befinde sig ilde, saae Qualmer; Paa denne Maade kan man blive en forrædelig Person qvit, paa den ær-
tigste Maade af Verden.

Ninette.

Aa! min Herre! Jeg beder Dem, lær mig denne Hemmelighed.

Anselm.

Til hvad Nytte? om Dem saa behager.

Ninette.

At jeg paa en god Maade kan blive af med Dem.

Anselm, (med en spodsk Latter.)

De er ret en — —

Ninette.

En oprigtig Pige, vil De nok sige?

Anselm.

Dog skeer det heel ofte, at saadanne paakom-
mende Qualmer giøre en Virkning, som er tvert
imod. Man maae nøie vide at fastsætte deres ret-
te Brug. Man kan ved deres Hielp skyde fra sig
og trække til sig, ligesom Tid og Nødvendighed ud-
fordrer.

Ni-

Ninette.

Nu vel da, lær mig hvori disse Optøger med
Qualmer bestaae.

Anselm.

Det er — — min naadige Frøken! —
— for at sige Sandhed, veed man det just ikke
saa aldeles nøie. Saa meget kan man sige, at
det er en forborgten Egenskab, en Konst, som man
kan anvende til at udføre baade Had og Kiærlighed;
En vis ordentlig Uorden, som synes at komme af
en Hendelse. Men der hører en heel Hob, ja
gandske vist en heel Hob Færdighed til at sætte det
te i Værk paa den rette Maade. Naar man, for
Exempel, vil komme efter hvad der boer hos en El-
sker, da er det Maaden, at falde i Asmagt, med
en vis Slags Anstand og Følelse; thi en deilig
Person maae altid i den Tilstand sætte en Mands-
Person i Bevægelse. Der maae da være tillige
en angennem Bamsmægtelse — — forestilt Hjer-
te-Klappen — — huule Sukke — —
og flere saadanne Konstgreb, hvorved man gjør en
Elsker dristig, uden at fornærme Verbarheden.

Ninette.

Nei hold op engang; dette er alt for
fiint for mig.

Ans-

Anselm.

Her nu videre — —

Ninette.

Nei nu forgaaer Taalmodigheden mig.

Fjerde Scene.

Ninette, Alstolph (prægtig klæd) Anselm.

Ninette.

Na! Naadige Fyrste! De kommer ret beleiligt. Skaf mig den ufordragelige Karl af Halsen.

Alstolph.

Jeg vil ikke troe, at han har forlebet sig?

Ninette.

Jo vist har han. Aldrig var jeg kommen ud for en værre Sladderhank. Han har trættest al min Taalmodighed, og gjort mig forlægen med mig selv.

Alstolph, (gør et Vink til Anselm, at han skal forstøje sig bort.)

Jeg troer min Ninette er fortræden over noget?

Ni-

Ninette.

Ja vist er jeg; og hvorledes skulde jeg være vel til Mode? De lovede mig dog saa vist, at Lucas skulde komme hid, og han —

Astolph.

Og han ligger Dem endnu i Tankerne? De glemmer da reent at en Fyrste tilbeder Dem. Nvel dog ikke Haabet hos ham, og betænk, at han kan befale hvor han beder.

Ninette og Astolph.

D u e t.

Ninette.

Giv mig, om De kan,
Til mit lille Hierte Mage,
De, som alting kan,
Saa kan De det eene tage,
Om det saa Dem vil behage.

Jeg har kun det eene Hierte,
Lucas det fik; jeg har kun det Hierte,
Som sig ei at deele begiærte.

Astolph.

Astolph.

Han saa vist har Deres Hierte?

Ninette.

Jeg har kun det Hierte.

Astolph.

De afflaaer hvad jeg begiærte?

Ninette.
I hans Hierte Svig ei
boer.

Astolph.
Men min Elskov er saa
stor.

Ninette.

Saa, hvis De kun kan
Til mit Hierte skaffe Mage.

Astolph.

Af!

Ninette.

Saa kan De det eene tage.

Ninette.
Om det saa dem vil be-
hage.

Astolph.
Af! hvi kan jeg ikke saa
behage!

Astolph.

Astolph.

Nu vel da, hun skal faae sin Lucas at see;
jeg haaber at hun endog i denne Dag skal mærke
den store Forskiel, der er imellem os.

(Han vinker til adskillige af Hof-Følget, at de
skal komme frem, og derpaa siger, i at vise
til Ninette:)

Lad mit hele Hofs Pragt vise sig for hendes Øine.
Enhver maae have Erbødighed for Ninette; og
lad hendes Elsker hentes her hid til Hoffet.

(To Kavalierer komme for at tilbyde Ninette
deres Arm, men hun løber springende ud.)

Femte Scene.

Astolph, Anselm.

Anselm.

Men med Tilladelse, naadige Herre! er
det vel at handle forsigtig nok?

Astolph.

Jeg troer det; i det mindste vil Grevinde
Emilie mindre mistænke mig for at have anden El-
skov i Hovedet, naar hun seer mig opføre mig saa-
ledes; hun vil troe, at jeg, for at forlyste mig og
det hele Hof, har bragt Ninette og hendes Elsker
Bondepigen ved Hoffet. E her

her tilsammen. Endnu mere: Jeg stiller derved Ninette tilfreds; hun bliver mig forbunden for min Fielighed, og maaskee jeg saa alt mere og mere vinder hendes Hierte. Naar man elsker, maae man for- glemme Magten. Vilde jeg benytte mig af min Myndighed, skulde jeg maaskee røve et Hierte, men ikke erholde det. En Modstand, som sedes af Uerbarhed, baner Veien til Ulyksalighed og gior den mere fuldkommen; Og det er allerede et Slags Lykke, at smigre sig med Haabet. Betager man et Menneſke hans Haab og Onſker, ſaa betages ham det meeſte af hans Vellyſter.

Anſelm.

Men det er dog i ſig ſelv kun at forlænge ſin egen Plage.

Aſtolph.

Jeg føler en angeneſt Lyſt i at overvinde Gienſtridighed. En Smule Hindring i Elſken gior den endnu behageligere. Lad ſtrar Lucas opſøges og bringes her hid til Hoffet.

(Anſelm gaaer.)

Siette Scene.

Astolph, (alene.)

A r i a.

Haab! Du gjør alle vel;
 Kom, og fortrol min Siæl
 Med hoed en Elskovs Træl
 Kan Lykke agte.

Haab! du gjør alle vel,
 Kom, og fortrol min Siæl;
 Gid du mig vilde spaae,
 Jeg skal i Eie faae

Den Skat, som under Nag mit Hierte bragte.
 Haab! som os giver Lyst,
 Kom, og opfyld mit Bryst,
 Gid du mig vilde spaae,
 Jeg skal i Eie faae

Den, jeg mit Hierte bragte.

Kom søde Haab! kom og fortrol min Siæl,
 Kom søde Haab! kom du mig trøster vel,
 Kom, og fortrol min Siæl.

Syvende Scene.

Ninette, Alstolph.

Ninette.

Na! hvor er det ikke prægtigt! hvilke Forguldinger, hvilke Malinger, hvilket Mistmask af alle Slags Farver!

Alstolph.

Nu vel da; hvad tænker nu Ninette om Hofset? Er der endnu slet intet, som staaer hende an?

Ninette.

Jeg maae tilstaae, at jeg har seet lutter Ting, som jeg ei begriber. Alting omstifter sig her, Menneffene ere ikke de samme som de ellers ere. Jeg mødte i dette Dieblis den fornemme Herre, som boer ikke langt fra vor Bue; denne indbildste Landsbue-Junker, som er saa grov imod os stakkels Bønder-Folk, og som idelig truer med Stokken; her saae jeg ham ydmyge sig blandt de andre Hof-Folk, og giøre krum Ring. Hvorfor ere vel her disse stolte Herrer saa høflige, da de dog hiemme hos dem selv sætte Næsen saa forfrækkelig høit? Dog, nei, jeg kan tænke, de ere saa skikkelige her, for at have Ret til at giøre det saa galt som de vil, paa alle andre Steder.

Alstolph.

Astolph.

Jeg hører hendes Betragtninger med den inderligste Forneielse.

Ninette.

Overalt saae jeg smaae bitte Folk med røde Hæle under Skoene, og besatte med Høns-Æær; jeg skulde snart troe at det var forklædte Piger, som man havde bundet et Steeg-Spid ved Siden. Jeg saae ogsaa nogle smaae Dukke-Mænd med Kraver om Halsen; det var ret nogle løierlige Skabninger. Af Frygt for at bringe deres smukke pudrede Haar i Uorden, torde de ikke tale høit, men peeb ligesom smaae Lærke-Unger — ti — li — li — — Hiemme til vores seer man aldrig saa urimelige Folk. End mere: Jeg saae nogle alvorlige Grinebidere; hvert Ord som man skulde have af dem, var Guld værd; foran vare de sorte, men hvid-austrogne paa Ryggen, og de gik efter afpassede Skridt. Jeg saae gamle forliebte Folk, der sukkede efter Takten; En af dem, der syntes at være meget høflig, nærmede sig mig, for at betragte mig med et Øie, som han tog op af Kommen, men i Hidsighed gav mig et godt Puf paa Kindet, i det samme skreeg han himmelhøit: Hun er indtagende — — tilbedelig — — men Skade, at — — Himlen veed hvad han vilde sige mere.

Astolph.

Jeg vil dog haabe, at alle disse Herrer har beviist hende den skyldige Erbødighed?

Ninette.

O — — ja — — for saa vidt.

Astolph.

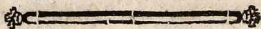
Hvordan? skulde nogen have understaaet sig at fornærme — —

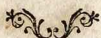
Ninette.

De skræbde og bukkede alle, og vare høflige nok til Udseende; men jeg saae meget vel at de holdt sig op over mig.

Astolph.

Da skal hun snart faae at see, hvor de skal kappes om at vise hende al Høflighed og Artighed; De skal giere sig Umage for at forskaffe hende stedse nye Forlystelser; De skal læse i hendes Dine hvad hun ønsker, og jeg skal selv foregaae dem med Exempel.

Ottende Scene.

Emilie, Astolph, Ninette.

Emilie.

Hun fortjener den Triumf, som tilbydes hende! jeg vil selv ønske hende til Lykke med den Erøbring, som hendes Deilighed har giort.

Ninette.

Ei! naadige Frue! De vil giere Dem lydig paa min Beføstning.

Astolph, (i største Forvirring til Emilie.)

Grevinde! — —

Emilie.

Paalæg Dem ingen Tvang for min Skyld; gjør jeg Uleilighed, vil jeg strax forseie mig bort.

Ninette.

O! nei, bliv kun; vi toe har ingen Hemmeligheder sammen.

Astolph, (sagte til Emilie.)

J Henseende til Dem er mit Hierte stedse usforanderligt.

Ninette.

Fyrsten tiltænker mig langt større Naade, end jeg fortjener.

Alstolph, (sagte til Ninette, givende hende et
Bink at hun skal tie.)

Ninette !

Ninette.

Hvad befaler?

Alstolph, (til Emilie.)

Frue Grevinde!

Emilie.

Ei! lad hende tale.

(til Ninette.)

Nu da, hvad saa mere?

Ninette.

Nei jeg tager mig nok vare for at tale; Fyr-
sten gav mig et Bink.

Alstolph.

Hvem? Jeg?

Emilie, (til Alstolph.)

Sæt Dem ikke i unødvendig Urolighed; jeg
er ikke kommen hid for at bebreide Dem nogen
Slags Utrofskab.

Ninette.

Ha, ha; Nu seer jeg hvad jeg vil see: Fyr-
sten har Godhed for Grevinden. Man har alt-
saa her den Fordeel, at man kan dele sit Hierte
for to Personer? Det Indfald er ikke saa galt.
Fyrsten bær ligeledes en oprigtig Kiærlighed for mig;
i det mindste har han tidt nok svoret derpaa.

Emilie,

Emilie, (spotviis til Fyrsten.)

Det var jo kun en Opdigtelse, et løierligt
Jndfald? — —

Alstolph, (forvirret.)

Ja — — vist — — tilforladelig ikke
andet.

Ninette, (til Emilie.)

Vær kun rolig; jeg skal ikke være Dem i
Veien; jeg er selv betinget; jeg holder af Lucas,
det gjør jeg.

Alstolph, (seende vorelviis til Emilie og Ninette.)

Ja — — saa er det — — Jeg har
ogsaa — — alt seiet — — Anstalt til hans
Ankomst. — — De har altsaa ikke nødig at
troe — —

Emilie.

Ja jeg troer deraf saa meget jeg vil. Jeg
lader Dem vederfares Ret; og kan umuelig have
Dem mistænkt.

Alstolph, (for sig selv.)

Hvilken Hierte-Angest!

(sagte til Emilie.)

Jeg faldt paa at dette eenfoldige Bonde-Paar skulde
ved deres gemene og ukonstlede Væsen stikke vel

af ved Siden af vore Hof-Folk, og skaffe os alle noget at lee af.

(sagte til Ninette, som nærmer sig for at høre hvad der tales.)

Lad Dem ikke mærke. —

Emilie, (med en tvungen Latter.)

Indfaldet er uden Lige; vi skal ogsaa ret forlyste os. Men lad os see at faae Sladderens igien løs paa hende.

(til Ninette.)

Min Hierte! finder De Behag i Hoffet? hem.

Ninette.

Skal jeg svare hende? Naadige Herre!

Astolph, (uroelig.)

Ja — — som hun behager.

Ninette.

Nu vel da: jeg er alt længe siden kied der af, naar jeg skal sige mit Hiertes Mening. Dette forbistrede Sted! hvor man er idelig i Bevægelse og udretter slet intet, hvor man gaaer til Bords uden at have Hunger, og til Sengs uden at faae sove; hvor man omfavnes for at quæle hinanden, og dræber Folk paa den heftigste Maade af Verden.

(til Emilie, der falder i Latter.)

Hvor man leer med en triumferende Mine, for at delge en hemmelig Fortrød, som nager Hiertet; hvor Glæde bestaaer i selvgiorte Ophævelser, og Forlystelse i at giere Stei.

Aria.

A r i a.

Besten - Vinde
Sig indfinde,
Og husvare
Vore Dale.
Paa de grønne Enge
Ei Stormen tør fremtrænge.
Paa høie Fjælde
Den viser Magt
Og forover Bælde
Mod Egens stolte Pragt.
Paa høie Fjælde
Den viser Magt,
Og over Bælde
Mod Egens Pragt.

Blomsterne staae
Uden at rives
Vi leve saa
Uden at fives.

Men som Løvet hæver,
 Det Binden hæver,
 Saa er den Stoltes Sjal,
 Der aldrig lider vel.

Fra vore Hytter
 Freden ei flytter;
 Kiærlighed Hierterne dysser i Røe,
 Og man kan boe
 Hver Dag i Røe.

Emilie.

Hun har jo Forstand som en Engel. —
 Men der er en Blomster, som ikke er sat paa sit
 rette Sted; kom, lad mig rette den.

Ninette.

Nei Frue! det kommer mig paa eet ud, en-
 ten den sidder ret eller galt; jeg har ikke i Sinde
 at behage nogen.

Emilie.

Nei hun er dog alt for artig! men jeg maae
 examinere hende en Smule nøiere.

Aria.

Aria. (Soprano.)

Hvilken Anstand! hvilket Bæsen!
Minen lover noget stort;
Hun til os kan slaae med Næsen,
Hun kan stiale Hierter bort.
Gaae lidt, min Pige!

(Hun dreier Ninette omkring, der giver hende et dygtigt Stød med Albuen.)

Hun har ei Liige,
Det maae man sige,
Nei ved min Troe,
Uden Liige.

(til Fyrsten.)

Jeg troer De loe?
Hun har ei Liige,
Nei ved min Troe.

Hvilken Anstand! hvilket Bæsen!
Minen lover noget stort;
Hun til os kan slaae med Næsen,
Hun kan stiale Hierter bort.
Ja uden Liige. — —

Jeg

Jeg troer, De loe?

Nu hvilken Pige!

Uden Liige,

Sa ved min Troe.

Men hvordan? hun er Zirat blandt de Smukke,

En deilig Duffe;

Nu hvilken Pige,

Uden Liige! — —

Men De loe?

Hun under Haanden

Bis i Sagen var;

Giv hende Haanden,

Hun Hiertet har.

Astolph.

Spar hende dog for min Skyld.

Emilie, (med en barmhiertig Mine.)

Gierne det. Det er dog imidlertid stor
Skade, at hun skal reise hjem igien til hendes Bondes-
Vye. Er ikke hendes Afreise bestilt til i Morgen?

Ninette.

Nei vist ikke; jeg vil fort i denne Aften, i
det allerseeneſte.

Emilie.

Emilie.

Ja saa lad hende blive her og tænke paa hendes Reise, og især paa hendes elskværdige Lucas.

(til Nikolsh, som er falden hen i dybe Taarer.)

Kom Herre! lad mig have den Lykke at ledsages af Dem.

(til Ninette, med Latter.)

Farvel lille Hjerte-Tyv! ha, ha, ha.

(Hun gaaer bort med Fyrsten.)

Ninette, (i samme Tone som Emilie.)

Farvel lille Hjerte-Tyv! ha, ha, ha. En herlig Ting at lee af! Hun maae gierne beholde sin Fyrste for sig; jeg misunder ham hende ikke; jeg har aldrig søgt efter ham.

(hun græder.)

Dette veed jeg, at jeg har en reen Samvittighed. Man kan aldrig giøre mig større Fornøielse, end naar man lader mig reise hjem hvor jeg kom fra. Og hvad har man vel paa mig at udsætte? Om Lucas blev mig utro, da i Steden for at drive Abes Epil og lee Folk op under Dinene, som hun gier, troer jeg at jeg døde af Hjerte-Sorg. Men hvad er det for Allarm jeg hører? — — Ei da! — — det er Lucas, det er ham selv. Nu hvor vil han ikke forefinde mig deilig! Jeg maae forsøge om han kiender mig igien i denne Stads.

(Hun gaaer tilbage inderst paa Skuepladsen, og staaer der, for at betragte Lucas.)

Ni-

Niende Scene.

Lucas, Ninette (bag paa Skuepladsen.)

Lucas, (klæd som en Hof-Mand, kommer ind i Hidfighed, som om han blev forfulgt af nogle.)

A r i a.

Forvorpne Skare!
 Lad mig dog fare,
 Lad Folk gaae i Fred.
 Nu hvad Forvirrelse!
 En Sværm af Springere,
 Som sultne Støvere,
 Der løbe glubst afsted
 Mig her omringede.

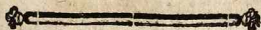
(Han seer sig tilbage.)

Kom een kun nærmere — —
 Her faaer en Fingre paa min Hat,
 En faaer min Kiole fat.
 Jeg troer, jeg knap et Ribbeen har,
 Som knuust ei var.
 Forvorpne Skare!
 Lad mig dog fare,

Lad

Lad Folk gaae i Fred.
Nu hvad Forvirrelse!
En Sværm af Springere,
Som sultne Støvere,
Der løbe glubsk afsted,
Gik mig paa Livet her;
Jeg halvdød er.
Jeg knap kan puste,
Saa man mig knuuste;
Det er for galt.
En vilde ruske min Hat,
En fik min Kiøle fat;
Jeg fast er qvalt,
Forflængt,
Fortrængt,
Jaget om;
Jeg knap derfra heelskindet kom;
Jeg er forflængt,
Jeg er fortrængt.

Tiende Scene.

Lucas, Ninette, (som forventer sin Kæst
og taler lespende og
skrallende.)

Ninette.

Jeg maae gaae frem. Lucas! Lucas!

Lucas.

For en Usærd! hvad mon den fornemme
Dame vil?

Ninette, (for sig selv.)

O! det er Guld værdt. Lucas kender mig
ikke med denne maledede Skionhed.

Lucas.

Nei see, hvor hun staaer og gloer paa mig!

Ninette, (for sig selv.)

Jeg maae sætte hans Kiærlighed en Smuu-
le paa Prøve.

(Hun trækker sit Hoved. Tøi dybt ned i Pan-
den, og skjuler sit Ansigt med Bisten.)
(høit.)

Tor man spørge, i hvad Anliggende min Herre er
kommen til Høffet?

Lucas.

Saa men, jeg er kommen for at søge Ni-
nette.

Ni-

Ninette.

Hvordan? Ninette?

Lucas.

Ja vist, velbaarne Frue! det er en god ærlig Pige, som skal være min Kone, men som har spillet mig det Puds, at lade mig sidde hiemme aleene.

Ninette.

Det var ikke forsvarligt gjort.

Lucas.

Nei gid jeg saae — — om det var.

Ninette.

Ja men dette skal De ikke have tabt saameget ved. En Kavalier af Deres Skabning og Udseende er altid i Stand til at giøre et fordeelagtigere Valg.

Lucas.

Saa men — — Man kan endelig nok vide hvad man er værd.

Ninette.

Der vilde nok findes de Fruentimmer, der ere en Smule heiere paa Straae, som vilde behandle Dem lidt anstændigere; og dette kan jeg betro Dem som en Ven.

Lucas.

Ei da! det var meget. — —

Ninette.

Jeg vil Dem vel.

Lucas.

Hvordan? uden at vide hvem jeg er?

Ninette.

Na! det gior intet til Sagen. — — De
har saa viffe Ansigts-Træk — — saadant Phy-
sionomie — —

Lucas.

Velbaarne Frue! — — i Sandhed —

Ninette.

En Miine, som maae indtage alle.

Lucas.

Ja hvad det angaaer, saa skulde man
troe — —

Ninette.

En Høflighed i Deres Bæsen — —

Lucas.

Gid jeg saae Skam og Last, Frue! om jeg
gior andet end min Skyldighed; man kan vel vide
at bruge Respecten, naar man taler med Fruentim-
mer.

Ninette.

De er formodentlig en Adelsmand?

Lucas.

Jo, jo.

Ninette.

Jeg kan see det paa al Deres Udsærd.

Lucas.

Ei da! men — — en liden Smun-
le — —

Ninette.

De er alt for beskeeden.

Lucas.

Gandske rigtig, en Adelsmand af Bonde-
Haandværket.

Ninette.

Ja vel da, saa har man det øvrige for in-
tet; og De fortæner at man tager Dem under Be-
skyttelse.

Lucas, (for sig selv.)

For Diævelen! — — Denne Frue vil
mig til Livs, saa vidt jeg mærker.

Ninette.

Jeg vil gjøre Dem til et af mine Creatu-
rer.

Lucas, (for sig selv.)

Man har nok sagt mig, at naar man paa
den rette Maade viser sin Person ved Hoffet, kan
man komme særdeles vidt paa een Dag.

Ninette.

Aria.

Hans Bæsen mig behager!
 Man Dem i Gunst optager.
 Kom De, for noget at andrage,
 Min søde Glut! jeg det paa mig skal tage.
 Men hvilken Qvalm mig vil betage! —

(Hun skjuler sit Ansigt med Haanden, saa at Lucas ei skal kiende hende.)

Jeg ondt for Hiertet faaer;
 Hielp, ellers jeg forgaaer.
 Jeg mig afmægtig finder.

(Hun trækker Hoved-Tøiet dybt ned i Panden.)

Dagen mit Die blinder,
 Jeg knap til Pulsen finder,
 Jeg maae
 Forgaae

Den Heede mig piiner.

(Hun vifter sig, for at hindre Lucas fra at betragte hende nøie.)

See hvilke Træk og Miiner!

Ved

Bed ham jeg Lindring kun kan faae,

Bed ham jeg kun Hielp kan faae.

Jeg mig asmægtig finder,

Løst mit Die blinder,

Jeg knap til Pulsen finder;

Jeg maae

Forgaae,

Den Heede mig piner — —

See hvilke Træk og Miiner!

Bed ham jeg Lindring kun kan faae.

Siig hvad Dem kan behage,

Jeg alt paa mig skal tage:

Men — det ilde gaaer,

Jeg Qvalmer faaer,

Hold paa mig, jeg forgaaer.

Heeden paa nye mig piiner,

Jeg maae

Forgaae.

Nu hvilke Træk og Miiner!

Bed ham jeg Lindring kun kan faae.

Lucas.

Befaler De, at jeg maae løse lidt paa Deres Snør-Liv?

Ninette.

O! nei, jeg befinder mig nu en Smule bedre.

Lucas.

Hvad forlanger De da af mig? siig kun friet ud.

Ninette.

Jeg vilde ønske — — at De havde lidt Godhed for mig. — — Jeg redmes ved at giøre en saa oprigtig Tilstaaelse.

(Smidlertid figer hun igiennem Pinderne af hendes Bifte.)

Har De Enst, saa er Deres Enste giort.

Lucas, (for sig selv.)

Hun er løs paa Traaen. Jeg maae lade som jeg er forliebt i hende.

Ninette, (for sig selv.)

Han er raadvild.

Lucas, (for sig selv.)

Men Drollen tage! der vil ligge et Gandens Huus.

Ninette, (for sig selv.)

Jeg begynder at troe, at han vil sadle om, den Utafnemmelige!

Lu-

Lucas, (for sig selv.)

Jeg vil giøre Ninette krunset i Hovedet; saa maaskee hun af Ergrelse betænker sig og lader mig vederfares Ret.

Ninette, (for sig selv.)

Jeg vil dog drive Sagen til det yderste.

(til Lucas.)

Nu vel da; samtykker De i mit Forslag, saa giv mig Haand derpaa.

Lucas.

Na! Naadige Frue! — — Jeg tør saa men ikke — —

Ninette.

Ei da! staae ikke der og stil Dem an som et Barn; saa, hid med Haanden.

Lucas.

Saa for Pokker! — — hvad den Sag angaaer — — der er den.

Ninette, (kaster sit Hoved: Ioi til Sids og taler med sin sædvanlige Stemme.)

Forsvæder! det var just det jeg biede efter; kiender Du Ninette igien?

Lucas.

Er det Dig, Ninette?

Ninette.

Jo det er hende selv. Kan jeg saaledes
bygge paa Din Bestandighed?

Lucas.

For en Usæd! hvem kunde falde paa saadant?

Ninette og Lucas.

D u e t

Ninette.

Du det vover?

Hiertet lover

Til en Dame, som Dig hober?

Det Dig vist ret vel anstod,

Det artigst lod.

Lucas.

Du behersker kun mit Herte;

Jeg til Hustru Dig begiarde.

Uden Grund Du vreedes her;

Det Sagen er, det Sagen er.

Ni-

Ninette.

Du tør Skielmen bag Dret bære?

Lucas.

Jeg kan svære — —

Ninette.

Troer Du jeg bor overbære
Slig Banære?

Lucas.

Jeg Dig beder — —

Ninette.

Nei Meeneeder!

Lucas.

Du kan paa mit Løfte lide.

Ninette.

Jeg at hævne mig skal vilde.

Ninette.

Jeg skal i Dit Godspor gaae;
Vi for ævig skilles maae,
Ja, ja, vi skilles maae.
Jeg skal i Dit Godspor gaae,
Jo, vi for ævig skilles
maa.

Lucas.

Tilgiv mig; Du skal ei faae
Noget at fortørnes paa
Nei, nei, Du skal ei faae
Noget at fortørnes paa;
Saa bliv nu blid, tænk ei
derpaa.

Ni-

Ninette.

Du gjør Miiner — —

Lucas.

Nei, gid Fanden! — —

Ninette.

Til en anden — —

Lucas.

Nei for Fanden!

Ninette.

Hun var prægtig,

Lucas.

Jeg kan svære — —

Ninette.

Kiig og mægtig — —

Lucas.

Paa min Ere.

Ninette.

Jeg for hende staaer tilbage!

Lucas.

Hør dog min Pige!

Ni.

Ninette.

Du vil Abels-Nykker smage?

Lucas.

Lad Dig dog sige — —

Ja, troe mig,

Jeg elsker eene Dig,

Kun Dig, eene Dig.

Ninette.

Snak tilsammen.

Lucas.

Hold op med Klagen.

Ninette.

Min er Skammen — —

Lucas.

Løier var Sagen.

Ninette.

Jeg skal i Dit Godspor
gaae,

Vi for ævig stilles maae;
Ja, vi for ævig stilles maae.

Lucas.

Tilgiv mig,
Du skal ei faae

Nei, noget at fortørnes
paa.

Ni.

Ninette.

Udfugter

Ei frugter.

Lucas.

Jeg kan svære

Paa min Ere.

Ninette.

Vi for ævig Skilles maae,

Ja, vi for ævig Skilles maae,

Jeg vil i Dit Godspor gaae;

Ja, vi for ævig Skilles maae.

Lucas.

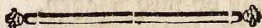
Tilgiv mig, Du skal ei faae

Serester, nei, nei, noget at

fortørnes paa.

Bliv nu blid, tænk ei derved
paa.

(Ninette gaaer, og Lucas følger efter.)

Ellevte Scene.

Astolph, Anselm.

Astolph.

Na! Ninette! bliv dog — — Men hun
har ikke mindste Medlidenhed, hun skyer mig. See
dog til, min Ven! at hun ikke reent forlader os;
søg i det mindste at overtale hende til at opsætte hendes
Reise nogle faa Dage.

Ans.

Gaaer en Soemand langt fra Landet,
 Da hans Sind i Frygt er sat,
 Naar han herske seer paa Vandet
 Den sorteste Nat.

Stormen tiltager,
 Han er forsagt;
 Net saa min Siæl, som Elskov plager,
 Sig overgav
 Til Følgen af
 Dens grumme Magt.

* * *
 * * *

Gaaer en Soemand langt fra Landet
 Er hans Sind i Angest sat
 Ved Suusen
 Og Vandets Brusen.

Stormen tiltager,
 Han er forsagt;
 Net saa min Siæl, som Elskov plager,
 Sig overgav
 Til Følgen af
 Dens grumme Magt.

Tret:

Trettende Scene.

Afstolph, Anselm.

Anselm.

Naadige Herre! godt Nyt: Ninette og Lucas ere komne i Misforstaaelse sammen; hun har selv fortalt mig det, men var knap i Stand til at tale for Graad. Jeg kunde læse Fortrydelsen af hendes smukke Dine, uagtet de sønmede i Laarer.

Afstolph.

Hvor er hun da nu?

Anselm.

Grevinde Emilie taler med hende.

Afstolph.

Himmel! saa er alting ude.

Anselm.

Vær ikke bange derfor. Ninette veed nok at komme vel derfra. Jeg gjorde det Forslag, som naadige Herre befalte mig, og hun tog derimod med en besønderlig Lyst, som syntes at komme fra Hjertet.

Afstolph.

O! hvor var jeg lykkelig, om — —

Anselm.

Hun vil ikke bide længe førend hun kommer, det tør jeg staae inde for. Men hun paastaar, at Lucas maae staae i en Afkrog og være Bidne til den ganske Samtale. Hun vil giøre ham forvirret, og ndringe ham, for ret at faae sin Hævn over ham.

Bondepigen ved Høffet.

G

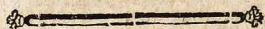
Afstolph.

Alstolph.

Alt dette gaaer godt nok. Du kommer altsaa til, med en forstilt Fortrolighed, at lade Lucas faae Beskeed derom.

Anselm.

Meget vel — — Disse Anstalter ere altseiede — — Men see! der kommer han ansættende; det er nok best, at naadige Herre undgaaer ham, at han ei skal faae Dine paa Dem og mærke Uraad.
(De gaae begge ud.)

Fiortende Scene.

Lucas, (alene.)

A r i a.

Hvor er min Ninette?

Jeg det ei kan giætte;

Min Støien og Føiten

Ei hialp, hun er fløiten;

Hun Flugten vist tog.

Jeg overdrev Sagen,

Bed Næsen blev tagen,

Min Kiæreste mister.

Den Uheld, jeg frister,

Jeg selv mig paadrog.

Trods!

Trods! Skæbnen kan trykke
 Meer grusom mit Bryst!
 Man borttog min Lykke,
 Min eeneste Lyst.
 Kom da, kom da, kom min Død!
 Gjør Ende paa dette Hierte-Stød.

Jeg kan neppe faae det i mit Hoved, som man
 snakkede mig for. Ninette skulde her paa Stedet
 have lovet Fyrsten en hemmelig Sammenkomst un-
 der fire Dine! Nu, farer han med Sandhed, som
 sagde mig det; ja saa, Ubarmhiertige! saa vil jeg
 holde et forskrækkeligt Huus; jeg vil gjøre Larm,
 saa det skal høres og spørges; jeg vil skielde dig ud
 for en Laptaske, en troløs Siæl, en utaknemmelig
 — — og saa gaaer jeg smukt hen til Trods og hæn-
 ger mig — — og derefter — — faaer du aldrig
 et Ord meere af mig. Men see! der kommer hun.
 Skulde hun vel være saa troløs? Men førend jeg
 gjør Larm, vil jeg skiule mig her under dette Bord.
 — — Nu! hvor ikke mit Hierte banker!

(Han krybte under Bordet.)

Femte Scene.

Ninette, Lucas (under Bordet.)

Ninette.

Jeg saa det nok, at Lucas skjulte sig under Bordet. Nu skal han snart saa at vide, hvorledes mit Hjerte tænker — — Men see! der er Fyrsten.

Lucas, (sigende frem.)

Na! jeg faaer min Hælsot. Man maae have forheret hende for at forføre hendes Hjerte. Jeg har seet saa mange andre Troldomskonster her paa Stedet, saa jeg troer, hvert andet Menneske har givet sig Janden i Bold — — Men jeg maae here til, uden at gjøre Støi. (han skjuler sig igien.)

Sextende Scene.

Alstolph, Ninette, Lucas (under Bordet.)

(I det samme at Fyrsten kommer, gaaer Ninette hen og slukker Lyfene ud.)

Alstolph.

Hvorledes? Slukker De Lyfene ud?

Ninette.

Deraf ber De ingen Slutning gjøre Dem. Det maae være lyst eller mørkt, saa er mit Hjerte paa sin Post; jeg er ikke bange for nogen Ting.

Lucas,

Lucas, (saate.)

Vel nok. Endnu gaaer det godt; jeg har intet at klage over.

Astolph.

Jeg lader mig regiære i eet og alt af Deres Billie og Indfald; Men sig mig, hvorfor skal vi være i Mørke?

Ninette.

Hvorfor? Jo, Deres smukke Emilie er færdig at springe i Flint, fordi man synes jeg er smuk; hun luurer derfor overalt paa os, og kom hun i det samme, saa fordærvede hun os heele Legen. Nu derimod kan vi uden Tvang tale sammen i god Rolighed. Nu vel da: hvad har De nu at fortælle mig?

Astolph.

Ninette veed selv best hvorhen alle mine Ønsker sigte; Hun finder aleene Behag i at martre mig.

Ninette.

Jeg? nei, stod det til mig, skulde De vist være lykkelig; men det kommer meget an paa Dem selv.

Astolph.

Paa mig selv? Nu, hvorudi bestaaer da det?

Ninette.

Lov et Dieblis.

(Ninette liker sig ud.)

Syttende Scene.

Astolph, Lucas (under Bordet.)

Astolph, (som ei mærker, at Emilie er borte.)

Nu vel da; hvorfor er De paa eengang bleven saa taus? — — De forlader mig! gjør man mit ganske Haab til inter? — — Hvor er De henne, Ninette?

Attende Scene.

Astolph, Ninette, Emile,
Lucas (under Bordet.)

Ninette, (sagte til Emilie, som hun bringer ind med sig.)

St! St! kom kun dristig; her er saa mørkt, at ingen kan see os.

Astolph.

Ninette!

Ninette.

Her er jeg, min Fyrste! jeg var henne og saae efter om Dørene vare forsvarlig tillukte; jeg er saa bange for at nogen hører os.

Lucas, (for sig selv.)

Nu kommer det Dieblil, som vil gjøre Udslaget.

Ninette.

Ninette, (som fører Emilie for ved
saa, hen til den Side,
hvor Astolph staar.)

Gaae nu frem i al Stilhed.

Astolph.

Hvad behager? — — Endelig finder jeg
Dem igien.

(Han griber Emilie ved Haanden.)

Lucas, (sagte.)

Jeg bliver heed om Hjertet.

Astolph, (til Emilie, som han tager
for Ninette.)

Jeg har længe søgt efter et Hjerte uden
Rænker, som som var eenfoldigt, uskyldigt, og
saa ukonstlet som det kommer fra Naturens Haand.
En saa kostbar Skat søger man forgieves ved Hof-
fet, saa usorfsøkt — —

Ninette, (svarende over Emilies
Skuldre.)

Ja vist; De har funden den, naadige
Herre!

Echo = Qvartet

af

Ninette, Emilie, Astolph,
Lucas, (under Bordet.)

Ninette.

Tag da, som du har begiert det,
Hjertet.

G 4

Astolph.

Astolph.

Hiertet?

Jeg skal ei forgieves haabe?

Ninette.

Haabe.

Emilie, (for sig selv.)

Den Møeneder!

Lucas, (for sig selv.)

Uf! jeg sveeder.

Ninette, (ved Siden af Lucas.)

Sveed der!

(høit til Astolph.)

Trofast Prinsken er da?

Astolph.

Er da, ja, ja.

Min Elskov større, hvad Behag!

Skal sees hver Dag.

Emilie, (for sig selv.)

Hver Dag?

Astolph.

Hver Dag.

Ninette.

Ninette.

Hver Dag?

Astolph.

Hver Dag.

Ei var nogen meere kjærlig.

Emilie, (for sig selv.)

Erlig?

Ninette, (til Astolph.)

De maaskee mig vil forraske?

Lucas, (for sig selv.)

Taske!

Astolph.

Swig kan ei derunder stikke.

Ninette.

Jkke?

Jeg knap holder Latter.

Lucas, (for sig selv.)

Galskab atter.

Astolph.

Alt! var ei stræng nu som før;

For Dem jeg doer.

Emilie, (for sig selv.)

Jeg døer.

Lucas, (for sig selv.)

Jeg døer.

Ninette, (for sig selv, leende.)

Jeg døer.

(Hun gaaer ud, holdende paa Munden, for ei at lee høit.)

Lucas, (for sig selv.)

Jeg døer.

Alstolph, (til Emilie, som han tager for Ninette.)

Altsaa vil hun da krone mine Ønsker? hvor kunde jeg haabe en saa stor Lykke?

Lucas, (for sig selv under Bortet.)

Troløse! Utaknemmelige! — — Men nu hører jeg ikke et Ord af hende — — jeg troer — — at jeg er om en Hals.

Alstolph.

Men vi maae holde gode Miner for Emilies Skyld. Jeg kan ikke dølge, at hun har Plads i mit Hierte; jeg elsker hende, jeg ynker hende, og hendes Skiebne gaaer mig meget nær.

(Emilie drager et dybt Suk.)

Himmel! hvad betyder dette hæstige Suk?

Lucas,

LUCAS, (for sig selv, krybende frem.)

Nei, nu maae jeg til at giøre Støi.

Astolph.

Om Grevinde Emilie gjør Dem urolig, saa
forsikrer jeg — —

(Emilie trækker Haanden tilbage, i det Astolph
vil kysse den.)

Hvorfor trækker hun hendes Haand tilbage? See
mig her paa Knæe for hendes Fødder; jeg gjør
hende den helligste Eed — —

(Han kaster sig paa Knæe for Emilie, i den
Tanke, at det er Ninette.)

Rittende og sidste Scene.

Astolph, Emilie, Lucas, Ninette.

(Ninette kommer pludselig ind paa Skueplads-
sen med to brændende Lys i Haanden, og
det just i samme Øieblik, som Astolph lig-
ger paa Knæe for Emilie.)

Astolph, (som reiser sig bestyrtet.) I

Himmel! hvad seer jeg her for mine Dine?

Lucas.

Nei, nu er al Verden gal! Mon jeg er
starkblind, eller seer jeg ret?

Ninette,

Ninette, (til Astolph.)

Jeg kommer for at ønske min naadige Herre til Lykke.

Emilie, (til Astolph, som staaer ganske fortabt.)

Da jeg nu er alt for tydelig overbevist om Deres Urofskab, Herre! havde jeg vel Aarsag at udbrynde i de hæftigste Vebreidelser. Men hvad hjælper det at jeg er fortørnet? Jeg har mistet Deres Hjerte, og jeg har intet meere Haab tilovers.

Lucas.

Aa! jeg kommer mig igien.

Ninette, (sætter Lysene hen paa Bordet og rækker Lucas Haanden, sigende:)

Lad det være Dig sagt, Krabat! at Du maae forbedre Dig. Der, slaae til, saadan er det min Naade at hævne mig.

Emilie, (til Astolph.)

Jeg vil holde inde med hvad som kan fornærme Dem — —

(Hun vil gaar, men Astolph holder hende tilbage.)

Astolph.

Astolph.

Nei, bliv her, deilige Emilie! vore Hjerter ere ikke dannede til at være adskilte. Det er sandt, Ninette har ydmynget mig, men jeg har ved hendes Hielp saaet Dinene aabne; jeg havde Aarsag at skamme mig, dersom jeg ikke fulgte hendes Exempel; hun opmuntrer mig dertil.

(til Emilie.)

Lad denne lykkelige Dag foreene os med et uoploselig Baand, om ellers min Elskov, som nu paa nye antændes, forciener Deres Gienkiærlighed.

Emilie, (med Bevægelse, til Astolph.)

Kiærlighed undskylder alle en Elskendes Feil.

(til Ninette.)

Ninette! Kom, lad mig omfavne hende.

Ninette.

Naadige Frue beviser mig en alt for stor Ære.

Emilie.

Kan jeg vel nogensinde vederlægge Dem den Tjeneste, De har gjort mig?

Ninette.

Ninette.

Jeg har intet Bederlag at fordre. Jeg venter al min Belønning af Lucas.

Lucas, (til Ninette.)

Det kan Du forlade Dig til — — Men nu maae vi skynde os herfra. Vi vil gifte os sammen; derudi bestaaer den ægte Lykke. Der hører ikke saa mange Omstændigheder til at fere et lykkeligt Liv. Nu har jeg alt hvad jeg forlanger.

(til Astolph.)

Men naadige Herre! naar De vil forneie Dem med Jagten, saa lad det skee saa langt som muligt fra vor Alger og Eng.

Astolph.

Mine Børn! elsker hverandre i Fred og Rolighed. Mine Begjæringer mod Eder skal ingen Grændser sættes for.

(til Emile.)

I dette Dieblis lægges Grundvold til min sande Lykkelighed. Vel er det sødt at være elsket af et uskyldigt Hjerte, som behager i sin ukonstlede Enfoldighed. Men i den høie Stand er et reedeligt Hjerte, som er blevet skærpet ved Opdragelsen, uden at giøre Vold paa Naturen, af en uskatetlig Værdie, til at bane os Vej til den sande Lykkelighed.

Slut.

Slutnings = Chor.

Ninette til Lucas, Lucas til Ninette, Emilie
til Astolph og Astolph til Emilie.

Alle.

Dig for mit Hierte
Himlen beskiarte.

I Dag paa Prøve
Min Elskov kom vel;
Intet skal røbe
Mit Hierte sin Deel.
Den Lyst, vi smage,
Daglig tilstage
Udi vor Siæl!

Ninette til Lucas, og Astolph til Emilie.

à. 2.

En kiærlig Mage
Gjør vore Dage
Frie for al Plage,
Frie for Fortred.
Om Kiærlighed
Kun haver Sted.

Efter

Efter lidt Plage
 Og onde Dage
 Man best kan smage
 Indbyrdes Lyst og Rolighed.

Alle.

Dig for mit Hierte
 Himlen beskierte.

I Dag paa Prøve
 Min Elskov kom vel;
 Intet skal røve
 Mit Hierte sin Deel.
 Den Lyst, vi smage,
 Daglig tiltage
 Udi vor Siæl!

Ende paa Synge- Spillet.

Den cation

og

Pyrrha.

Comedie

af St. Foix;

med Urier forøget

af

Niels Krog Bredal,

hvortil Musikken er af Sartt.

Personerne:

Dencalion.

Pyrtha.

Amor.

Første Scene.

Deucalion.

(Som ligger under Træerne i Skoven, ved Fødderne af en Støtte, og vogner op af Søvn.)

Svad har jeg hørt? — Hvilken Drøm! —
Astræa! den guddommelige Astræa! —
Just nu har hun aabenbaret sig for mig, og jeg seer endnu i Lusten et Glimt af de klarssinnende Skyer, som førte hende bort for mine Dine. — Et Fruentimmer, sagde hun til mig, der lige saavel som du kiedes ved at være eene, skal snart indfinde sig, og Gudernes Billie skal i Dag blive eder begge kundgiort. — Mægtige Guder! jeg har bedet eder om en Ven, om en Ven, med hvilken jeg i Hensende til lige Dhyder, i Henseende til vore Hjerters, Gemytters og Egenskabers Overeenstemmelse kunde forbindes. Jeg vilde med ham her føre et roeligt Levnet, vi vilde ikke bes

Hymre os om andet, end at betragte og forundre os
 over de mægtige Ting, som Eders Haand uden Op-
 hør frembringer i Naturen. — Et Fruentimmer
 her paa dette Sted — Jeg troede, at det heele
 mennefskelige Kion laae begravet under Vandet, og
 at jeg var den eeneste, som Himlens Brede havde
 fkaanet. Skulde der endnu være bleven Fruen-
 timmer tilovers i Verden? — Guderne sender
 uden Tvivl af ingen anden Aarsag dette Fruentim-
 mer til mig, end for at sætte mig paa Prøve —
 Men maaffee er det en Forblindelse — en for-
 sængelig Drem — Jeg seer — o Himmel!
 hun kommer — Jeg bliver hende vaer imellem
 Træerne — Velan! — Jeg vil tilbagekalde alt
 det Had, som dette bedragelige Kions Egenfæd-
 ihed, Forferelser og Tyrannie bør indskyde mig, det
 Had, jeg bør have til det, formedelt alt det On-
 de, som det har styret de uløfsalige Mennefs i,
 og derved forarsaget deres Undergang. Jeg vil
 bevæbne mig — Men et Diekast — et eeneste
 Diekast — tiltager ikke min Begierlighed efter
 denne Person, i det samme Dieblis, da jeg sætter
 mig for at ophisse mig imod hende? Forekommer
 hun mig ikke endnu deiligere, og bliver ret mit Hjer-
 tes Afgud? Hun kommer alt nærmere, jeg veed
 intet andet Raad til at undgaae, end naar jeg slet
 ikke seer hende. Jeg vil vende mit Ansigt fra hen-
 de, jeg vil lukke mine Øine, og blive det korteste
 mueligt er hos hende.

Uria.

Aria.

Deucalion.

Som Fuglen til Snaren

Jeg iler mod Faren;

Min Friehed er tabt.

Mit Diesyn trættes,

Men Diet ei mættes;

Det stirrer forgabt.

Anden Scene.

Deucalion, Pyrrha.

Pyrrha.

(ved Enden af Skuepladsen.)

Det er i Sandhed en Mandsperson, og der-
som han kalder sig Deucalion, hvorpaa jeg ikke kan
tvivle, saa har det ganske vist været en Stemme
fra Himmelen, som i denne Nat befalede mig at
komme herhid. — Der er altsaa endnu bleven en
Mandsperson tilovers i Verden? O! jeg vil ikke
see paa ham.

(Hun kommer nærmere.)

Jeg søger Deucalion.

A 3

Deu

Deucalion.

Her er han.

Pyrrha.

(med en foragtelig Tone.)

Jeg skulde ikke have søgt Dig, hvis Guderne ikke havde besalet mig det.

Deucalion.

Og jeg havde ikke oppebiet Dig her, det forsikrer jeg Dig, uden for at giøre efter deres Befalning.

Pyrrha.

Du har altsaa forestillet dem, at det var en utaalelig Kiedsommelighed, at være allene.

Deucalion.

Og Du har altsaa bedet dem, at de skulde give Dig nogen til Selskab.

Pyrrha.

Jeg veed ikke Dine Tanker.

Deu:

Deucalion.

Jeg veed ikke heller Dine.

Pyrrha.

Men jeg er meget uroelig.

Deucalion.

Og jeg udi stor Forvirring.

Pyrrha.

Smigrer Du Dig maaskee med det Haab,
at jeg bliver her?

Deucalion.

Bilder Du Dig ind, at jeg vilde blive staa-
ende her, isald Du ikke gik bort?

Pyrrha.

Da vilde Dine Tanker bedrage Dig meget.

Deucalion.

Og da vilde Du tage merkelig feil.

Pyrrha.

En Mandsperson!

Deucalion.

Et Fruentimmer!

Pyrrha.

Jeg har bedet Guderne om en Veninde.

Deucalion.

Og jeg om en Ven.

Pyrrha.

Og saasnart de har fyldestgjort min Begiering, saa kan vi strax tage Afsked med hverandre. Dette her, er min halve Deel af Verden, hvor jeg vil leve, som mig best synes, og det er Din halve Deel. Jeg vil aldrig tænke paa, at der boer en Mand:

Mandsperson, uden for at tage mig i Agt for at komme der,

Deucalion.

Jeg forlader mig paa Din Huskommelse.

Pyrrha. (munter.)

Og endnu mere kan Du forlade Dig paa min Gornuft og den Afsskye, som et saa forsængeligt, gruesomt, troeløst, mistænkeligt, falsk og underligt Kien maae indskyde mig, et saadant Kien, som lader sig lede af Egenkierlighed, bedrages af Bildfarelse, som opofrer alting for sin Egenfindighed, forblindes af Hyllerie, er en Slave af Pra-lerie, af Moder og tusinde forudsatte Meeninger. Har Dit Kien ikke formedelst alt dette tildraget baade sit og mit Kien, som af Dit ulykkeligen blev forført, den almindelige Straf, som Gudernes Retfærdighed ikke længere kunde forhale?

Deucalion. (koldfindig.)

Uagtet denne smukke Afsskiltring vilde jeg, da jeg paa den ganske Jord er den eeneste overblevne Mandsperson, ikke lade det komme mig syndelig fremmed for, om Du inden et Par Dage, i

Morgen, ja vel maaskee i Dag kommer her htd
igien.

Pyrrha. (foragtelig.)

Ikke sandt, for at opsøge Dig?

Deucalion.

O! jeg har seet mange Fruentimmer, som har
havt Affkye for Mandfolk og dog elsket dem. Men
jeg kan lade Dig vide, at det vilde være forgieves
i Henseende til mig; saasnart jeg kunns saae Dig,
vilde jeg vende mine Bine fra Dig, ligesom jeg har
giort hidindtil.

Pyrrha.

Hvorledes? Denne Fruentimmer-Fiende sø-
ler, han er saa svag, at han ei tør driste sig til at
see paa et Fruentimmer.

Deucalion.

Saa svag!

Pyrr:

Pyrrha.

Jeg troede, at Du havde en standhaftigere
Siel, et Gemint, som for den Sags Skyld var
uden al Bekymring, et Steen-Hjerte —

Deucalion.

Du spotter, den Mistroe og Fjengt, som jeg
lader see, gjør Dig alt for hovmodig.

Pyrrha.

Til Latter kan Du vel bevæge mig, men hov-
modig kan Du ikke giøre mig.

Deucalion.

Nei ret Alvor? Bilde Du Dig altsaa vir-
kelig ind, at jeg ikke kunde slaae mine Dine op eller
ansæe Dine himmelske Skionheder, uden at blive
strax fortryllet af Kierlighed og kaste mig for Dine
Fædder.

Pyrrha.

Jeg bilder mig intet ind, uden hvad som
kan fornøie mig.

Den

Deucalion.

Den Fornøielse kan jeg let giøre Dig og lade Dig see, hvor meget Dine Skionheder kunde udrette.

Pyrrha.

Imidlertid er det en artig Samling, os hændes et og det samme; thi jeg har iligemaade endnu ikke seet paa Dig, siden jeg tænkte, at Du havde udbedet Dig en Egtesælle af Guderne, og at jeg skulde være den uløksalige: Altsaa var det naturligt, at min Forbittrelse maatte komme mig til at vende Dinene fra min Tyrann. (med en foragtelig Mine) Du kan imidlertid smigre for Dig selv i Dine Tanker, og bilde Dig ind, at jeg af Frygt vendte Dinene fra Dig, paa det Dit Ansyn ikke skulde giøre alt for stor Virkning i mit Hierte, og imod min Villie betage mig min Frihed.

Deucalion.

(i samme Tone.)

Og troer Du da, ved et eneste Nielast at betage mig min uskatteerlige Frihed! værdiges at vende Dit Ansigt til mig (bliver rørt derved.) O! aldrig saae jeg noget skønnere. Al Deucalion!

Vi vil føre os dette Dieblif til Nytte. I denne Nat har en Stemme beselet mig i Dromme at komme herhid, hvor jeg skulde træffe et Menneske ved Navn Deucalion, og en Støtte, paa hvilken Guderne selv havde skrevet deres Billie. (Han betragter Støtten.) Det er uden Tvivl denne! Jeg maae dog see — Jeg seer endnu intet — Al! en usynlig Haand synes at have ventet mig her. (læser.) Saasnart Deucalion og Pyrrha med fælles Samtykke og Billie sætte en Blomster-Krands paa denne Støtte, skal samme blive levende, og det vilde være en Ulykke for dem begge, isald de ikke give samme Liv. Denne Støtte skal blive levende? Men bliver den og levende for mig? Skal det blive den Veninde, som jeg har bedet Guderne om? — O! naar jeg ret overlegger det, saa forlanger jeg ikke mere. Deucalion er elskværdig, han vil blive hende for farlig, om han bedragede hende, hvad Bebreidelser havde jeg da ikke at giøre mig? Men om jeg bad Guderne, at det maatte blive en Mandsperson, heed det da ikke, at jeg vilde indlade mig i en Slags Forbindelse med en nye Mandsperson, og giøre ham lykkelig? Skulde han allene bekomme Livet for at see disse Skove, disse Floder, dette Grønne, disse Marker? En herlig Gave! det er jo alt snart seet, han skulde vel ville være elsket, og da vilde Deucalion vist — ja Deucalion vilde ganske vist
være

være jalous derover; thi jeg har vel merket, at han besitter sig paa, men forgieves, at ophidse et Hierte imod mit Kien, som ikke vil adlyde ham — Hans Bestyrrelse, hans Diekast, da vore Dine mødte hverandre. Men hvoras kommer den Forvirring, som jeg selv har selet hos mig? Hvoras kommer denne Mængde af Forestillinger, som uheligen foruroeligede mig? Deucalion er allene i Verden, og jeg er ogsaa allene, Guderne bringer os her tilsammen, altsaa maae Kierlighed have nogen Hensigt med os, og jeg er saa roelig derved, jeg? da jeg for et Dieblif siden havde alle Mandspersoner? Men hvad skal da blive af den anden Mandsperson, eller af det andet Gruentimmer, hvilket dog Guderne uden Tvivl ikke paa saa forunderlig en Maade vilde lade komme frem, allene til den Ende, at det skulde være en Tilskuer, og see paa to lykkelige Elskere. — Alt dette sætter mig i stor Forvirring, — jeg begriber ikke det ringeste deraf, — jeg seer, ja jeg seer, at vi skal kuns være selv tredie i Verden, og at to Personer ikke kan komme overeens med hverandre — Deucalion kommer igien — Nei, han vender om igien, — han bliver staaende, — forraader ikke allene denne Uroelighed hans Hiertes Tilstand? Endelig kommer han nærmere. Er dette det Menneske, som for et Dieblif siden talte saa foragtelig til mig? Hvor frygtagtig, hvor skamfuld, hvor ærbedig er
ikke

ikke hans Udsfærd? Efter den Støien, og alt det han havde at sætte ud paa Fruentimmer, veed han vel ikke hvordan han skal begynde af en anden Tøne. Som jeg haaber, saa skal den Jaloufie, jeg vil indprente ham, og den Prøve, paa hvilken jeg vil sætte ham — Vi vil dog see.

Fjerde Scene. Deucalion, Pyrrha.

Deucalion.

Hvor deilig er hun ikke! og jeg vilde sige for hende!

Pyrrha.

Det lader, som Du intet gjorde andet, end at gaae rundt om dette Sted.

Deucalion.

Det er sandt, jeg havde sat mig for at gaae alt længere og længere bort fra dette Sted, men jeg kommer altid herhid igien, uden selv at merke det.
Pyrrha.

Pyrrha.

Uden Tvivl endnu fuld af Fortrædeligheder
over Fruentimmer.

Deucalion.

O! paa den Fortræd, som de kan have for-
arsaget mig, tænker jeg nu ikke mere.

Pyrrha.

Og for den, de i Fremtiden kunde tilføie
Dig, meener jeg Du ikke frygter.

Deucalion.

Dersom Dit Hierte vil derfor være mig an-
sværlig, saa er jeg lige saa sikker, som om Guder-
ne selv var Borgen derfor.

Pyrrha.

Seg vil sige, at efter at Anseelse skal ingen
Ting herefter kunde forstyrre det roelige Levnet, som
Du kommer til at føre med den Ven, som Du har
anmodet Guderne om.

Deucalion og Pyrrha.

B

Deus

Deucalion.

Jeg anmoder dem ikke mere derom.

Pyrrha.

Hvad! det er noget Nyt, formodentligen overlegger Du det ikke.

Deucalion.

Jeg overlegger det meget vel, det var just en Deel af mine Tanker.

Pyrrha.

Hvad? I dette Dieblis, da de ville forære Dig den samme.

Deucalion.

Jeg takker dem for deres Gave. Jeg har estertænkt, at Tiden kunde blive den Ven kiedsommelig hos mig, og — som sagt: Jeg beder dem ikke mere derom.

Pyrr-

Pyrrha.

O! saa kommer jeg tilført, jeg har just Præ-
tention paa den Ven, som Du ikke bekymrer Dig
om: See her, læs hvad en usynlig Haand just nu
har skrevet paa denne Støtte.

Deucalion.

(Efter at have læst med stor Bevægelse.)

Nu Pyrrha!

Pyrrha.

Nu! jeg vil tage mod den Elsker, som man
vil give mig.

Deucalion.

Saa! hvad skal der da blive af mig?

Pyrrha.

En Ven af os begge.

Deucalion.

Hvad! En Ven af Din Elsker?

B 2

Pyrrha.

Pyrrha.

Man maae have Selskab i Verden, og vi
ville søge at giøre Dig vores Selskab saa angenehm,
som os mueligt er.

Deucalion. (truer.)

Men Du maae først have min Tilladelse,
om denne Støtte skal blive levende.

Pyrrha.

Uden Tvivl, og Guderne har formodentlig
med Glid besluttet det saaledes, paa det vi i Er-
kiendtlighed kunde saa nøie blive Dig forbunden,
som Kierlighed vil foreene os to.

Deucalion.

Du skalde altsaa modtage Din Elsker af
min Haand? Nei aldrig skal han komme til at see
Dagens Lys.

Pyrrha.

See hvor heftig! Jeg forstaaer Dig ikke.
Men hvorfor har Du da bedet Guderne om en Ven?

Deu

Deucalion.

Og hvorfor har Du bedet Guderne om en
Beninde?

Pyrrha.

Guderne har vel seet, at jeg ikke selv vidste
hvad jeg vilde; men en saa stærk Fornuft, som Du
besidder, skulde billig have fattet en fast Slutning,
føren. Du havde overhængt Guderne med Din
Bøn.

Deucalion.

Du spotter mig i min Fortvivlelse, Grues-
omme! men jeg vil selv komme Dig til at fortviv-
le. Denne Støtte skal blive et Fruentimmer.

Pyrrha.

Den bliver en Mandsperson.

Deucalion.

Jeg tænker, hun bliver meget artig.

Pyrrha.

(betragtede Støtten.)

I Sandhed, han vil see ret elskværdig ud.

Deucalion.

(for sig selv.)

O Himmel, hvor hun betragter denne Støt-
te! Saa skønne og indtagende Diekast maatte al-
lene kunde gjøre den levende.

Pyrrha.

Den Tiid er allerede forbie, da Dit Kien ikke mere har den Magt og fører det uretmæssige Herredømme, som forhen. Jeg giver Dig intet efter.

Deucalion.

Og jeg vil have den Fornoielse at sige Dig imod.

Pyrrha.

Hvor er Du ubillig — hvor kjær skulde Du ikke have været os!

Deucalion.

Jeg skulde være Din Elsker kjær? Ethvert Ord igiennemfører mit Hierte. Al! lad os holde op, og da vi ikke kan blive eenige med hverandre, saa maae Guderne dømme i vores Sag.

Pyrrha.

Guderne?

Deucalion.

Ja Guderne, Du kan jo forestille dem Dit Hiertes Unliggende, Du kan klage for dem, hvad det er for en bedrøvelig og fortrædelig Sag at være Pige, og jeg paa min Side —

Pyrrha.

Du er meget uartig.

Deucalion.

Vi ville begge to have fortreffelige Ting at sige dem.

Pyrrha.

Pyrrha.

Dehne Talemaade er Dit Kien gaanske an-
 stændig, jeg begriber vel, hvor megen Spot der
 stikker i den. Nei Deucalion! jeg vil ikke vende
 mig til Guderne for at give mig i Strid med dem,
 det var at handle imod Bessedenhed, den jeg alle
 Tider gjør mig en Lov af at følge. Men tilstaae
 i det mindste, at Mandspersoner tidt og ofte mis-
 bruge endog vores egne Dyder imod os, naar de
 ville blive lykkelige i deres Affigter. Jeg giver
 mit Minde dertil, at denne Støtte maae blive et
 Fruentimmer. Jeg ønsker, at I begge to maae
 blive ret indtagne i hverandre, at I ved en steds-
 varende Fortroelighed, et oprigtigt Venskab og en
 uafsladelig Begierlighed efter at behage hverandre,
 maae smage to inderlig forbundne Hierters Lyk-
 sality. Jeg vil strax plukke Blomsterne og giøre
 Krandsen færdig. Du skal ikke bie længe efter mig.

Aria.

Jeg med egen Haand vil plukke
 Blomster, grønne, friske, smukke,
 I den skyggefulde Dal.
 Jeg deraf en Krands vil sætte,
 Og paa Støtten Krandsen sætte,
 Hvad deraf end komme skal.

(gaar.)

Femte Scene.

Deucalion. (alene.)

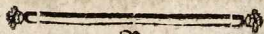
Mægtige Guder! har J derfor allene for-
 skaanet mig, at jeg tusinde Gange skulde misunde
 andre deres Skiebne, som J har opofret Eders
 Brede? Jeg har ikkun bedet Eder om en Ven. J
 sender mig en elskværdig Person, som Eders run-
 de Haand har begavet med alle de Yndigheder, med
 alle de Fuldkommenheder, ja udziiret med al den
 Pragt, som den meest blomstrende Ungdom kan gi-
 ve Skienheden. Havde jeg ikke Marsag at troe,
 at J havde naaet een af Eders Hensigter, da mit
 Hierte blev saa aldeles henrykt, og var dette sigtet
 til mit Livs Lyksalighed? — Pyrrha! gruesom-
 me Pyrrha — altsaa elsker Du mig ikke? Den-
 ne er en Rival, som Du foretrakker mig? En Ri-
 val, som ikke endnu er — og aldrig bliver —
 elskværdige Kien! — indtagelige Kien! — til-
 bedelige Kien! — som jeg har villet foragte, hvor-
 vel bliver Du hævnnet. Denne Støtte skal blive
 et Fruentimmer, sagde jeg til den Urafnemmelige.
 Jeg troede: At forestille sig en Rival, skulde op-
 hidse hende? Uffe Trudseler! bedrøvet Trøst, hvor-
 ved jeg søger at lindre min Smerte: Kan man vel
 opvække Jalousie, naar man endnu ikke har opvækt
 Kier-

Kierlighed? Men er da min Fortrydelse ikke billig?
 bør jeg ikke hevne mig? — paa hvem? paa et
 Fruentimmer? og fordi hun ikke elsker mig? Det
 er mig ikke nok, at jeg ikke kan behage den jeg til-
 beder, skulde jeg endog ville være hadet af hende,
 være affkælig for hende, og for at giøre hende u-
 lykkelig, nyde den barbariske Fornøielse, at berøve
 hende en Egtfælle, som hun kunde elske? Skul-
 de jeg bede Guderne om en Brud, som jeg ikke kan
 elske? — Nei! i det mindste skal hun have Høi-
 agtelse for mig — Enkeltige Støtte! altsaa skal
 dine Dine snart aabnes, for at see Enset, eller ret-
 tere sagt, for at see det deiligste, Naturen nogen
 Tid har dannet. Det første du vil føle til, bliver
 Kierlighed, din Mund vil ikkuns aabne sig for at
 udsige dine Lidelser, som lige saasnart vil blive lind-
 drede, som du har følet til dem. O! hvor er din
 Skæbne dog meget ulige imod min!

Aria.

Livløse Billede!

Saa skal da Elskov blive,
 Naar jeg Dig Liv skal give,
 Din første Følelse!
 Skal Du min Dom affige,
 Da lær, og kiend tillige
 Alt hvad jeg følede.

Siette Scene. Deucalion og Pyrrha.

Pyrrha.

Arandsen er alt færdig.

Deucalion.

Der staaer altsaa intet mere tilbage, end at vi sætter den paa Støtten — Men Pyrrha, i det samme Dieblis den faaer Livet, maae jeg ende mit for Dine Dine.

Pyrrha.

Hvad! hvad er det for et fortviolet Forsæt! og hvorfor —

Deucalion.

Jeg elsker Dig paa det allerheftigste. Ja saasnart jeg kastede mine Dine til Dig, var Dit Billede prentet i mit Hierte. En saa hastig og tillige ulukkelig Kierlighed holdt jeg i Begyndelsen for at være en af de mægtige Gierninger, hvorved Kierlighed vilde hæve sig paa den, som foragter dens Herredomme; men jo mere jeg seer Dig, jo næiere betragter jeg Dig, og jo mere erkender jeg, at min Kierlighed er en naturlig Virkning af Dine Vundigheder. Jeg fortryder ikke, at min Kierlighed er gaaet saa vidt. Jeg kan aldrig tilgive mig det selv, at jeg har været saa ubillig mod Dit Kien. Kom Pyrrha! Kom! Jeg skal i det mindste have den bedrøvelige Trest, at giere Begyndelse til Din Lykke.

Pyrra

Pyrrha.

Men jeg vilde have gjort Dig lykkelig. Jeg villigede deri, at denne Støtte skulde blive et Fruentimmer.

Deucalion.

O! forgieves vilde Himlen have bestemt hende mig. Forgieves vilde den giøre alle de unge Deiligheder levende igien, som før vare Jordens Ziir — mit Hierte havde iblant dem alle kun tragtet efter den eeneste — Saa lad da dette Marmor blive levende for Din Skyld — Guderne burde giøre dette Mirakel for Din Deiligheds Skyld, og de vil uden Tvivl baade i Henseende til den Gestalt og Forstand, som de begave ham med, giøre ham Din Person værdig; men det staaer ikke i Guderne's Magt at give ham et Hierte, hvilket, som mit, saa inderlig tilbeder Dig.

Pyrrha.

O hvilken Kierlighed! Da jeg syntes at ville give Dig en Rival, da en billig Brede burde opbidse Dig imod mig, vil Du endog giøre min Lykke med Din egen Lykkes Forliis, Du troer ikke, at et andet Fruentimmer, om det end kom fra Guderne's egne Hænder, kunde træffe Dig, og oprette hvad Du tabte ved mig? Al Deucalion! Hvad er det mig ikke en Fornøielse, da jeg af Erkiendtlighed finder mig forbunden at følge mit Hiertes Tilbeielighed.

Den:

Deucalion.

Hvad hører jeg — er det mueligt — deilige Pyrrha — at Du elsker mig? dette Sted, som først var Vidne til min Fortvivlelse, skal nu være det til min Enkelsalighed.

Pyrrha.

Jeg vilde kun sætte Dig paa Prøve.

Deucalion.

Udødelige Guder! I som have bevaret mig jeg har ved Dyden søgt at være Eders Billede paa Jorden, men med min elskværdige Pyrrha haaber jeg nu at ligne Eder i Enkelsalighed.

Pyrrha.

Hvor uroelig var jeg, da jeg plukkede disse Blomster! Hvor bekymret var jeg, da jeg vendte mig herhid igien! At jeg kun agtede ham lidet, sagde jeg ved mig selv, det har ophidset ham, og nu vil han forlange, at jeg skal krone min Medbeilerinde.

Deucalion.

Din Medbeilerinde? Hvad havde jeg kunnet bede om, da jeg saae Dig, hvad havde jeg kunnet forlange andet, end just disse Lineamenter, disse Dine, disse Yndigheder, som jeg i Dig tilbeder? Din Medbeilerinde vilde altsaa ikke blive nogen anden end Dig selv. (Han seer paa Støtten.) Uværdige Støtte, som har foraarsaget os saa megen Uro, du har dog ikke tient til andet, end at vi har des mere

mere ladet see den Kierlighed, som nu for evig Tid
forbinder os sammen; (til Pyrrha.) men hvad skal
der blive af Støtten? Dens Skiebne maae staae i
Dine Hænder.

Pyrrha.

Støtten skal blive Støtte, den har det saa-
ledes ret godt. Vilde det ikke være en Ubarmhjer-
tighed, om vi gav den et uløksaligt Liv, og lod den
udstaae den Marter, at see paa vores Kierlighed.

D u e t.

Deucalion og Pyrrha.

Pyrrha.

End om vi skulde gaae
Og lade Støtten staae
Ukrandsset denne Gang?

Deucalion.

Vi maae opfylde alt
Hvad Himlen har befalt,
Og lyde uden Tvang.

Begge.

Til Skiebnen maae man overlade,
Om det skal gavne eller skade.

Deucalion.

Vi kan ikke trænge os ind i Gudernes Raad,
(han læser:) denne Støtte skal blive levende, og det
vil være en Ulykke for dem begge, om de ikke give
den Liv. Al! om Støtten og skal blive min Ri-
val, ja om Du endog vilde opofre mig for dens
Skyld,

Skyld, og styrte mig fra Lyksaligheds heieste Spidsse i Fortvivlelsens skrækkeligste Afgrund, saa er dog den Forestilling om den mindste Ulykke, som kunde hændes Dig, alt for forfærdelig for mig, og i den Henseende vil jeg strax gøre den levende.

Pyrrha.

Jeg seer, at Dit Liv er saavel i Fare som mit —

Deucalion.

Stig — skal det blive et Gruentimmer eller en Mandsperson? Fald Dommen efter Dit Behag.

Pyrrha.

Jeg siger ingen Dom af.

Deucalion.

Og jeg vil ikke tale et Ord.

Pyrrha.

Jeg er i stor Forvirring.

Deucalion.

Jeg kan ikke beskrive Dig min Uroelighed.

Pyrrha.

Vi havde været saa smukt allene, hvorfor vil Guderne —

Deucalion.

Vi ville alligevel overlade det til deres Raad, og ved underdanig Lydighed søge deres Bevaagenhed.

(De træde begge til Støtten med Krandsen, og see bedrøvet til hverandre.)

Pyrrha.

Deucalion!

Deu:

Deucalion.

Pyrrha. Støtten har dog vores Kierlighed
at takke for Livet — dersom jeg ikke frygtede for Dit
Liv og Du for mit —

Pyrrha.

Vi ville sætte Blomsterkrands paa den, og
flygte saa hastig og saa langt bort, at den aldrig
enten skal see eller finde os.

(De sætte Krandsen paa, Støtten forsvinder,
og Amor lader sig see i dens Sted.)

Aria.

Amor.

Flygt ei udvalgte Par!

Den I opliver har

Er Elfskovs Gud!

Jeg Eder skal herefter lære

Hvordan man best skal lydig være

Mod Himlens Bud.

❖—————❖
Syvende Scene.

Amor, Deucalion, Pyrrha.

Amor.

O! jeg har Eder, og vil aldrig forlade Eder.

Pyrrha og Deucalion.

O Himmel! det er Amor.

Amor.

Det er mig selv, jeg vil gjøre Eder Selskab.
Kunde I ikke tænke, saasnart I havde seet hvers
andre, at jeg strax vilde være hos Eder.

Deu

Deucalion.

Mægtige Amor!

Pyrrha.

Allerkiereste Amor!

Deucalion.

Du leer over Skiebneens bestuete Raad.
Din Ild vil igien giøre Jorden levende. Ved min
elleværdige Pyrrha maae den blive deiligere og præg-
tigere, end nogen Tid tilforn.

Amor.

Jeg er meget fortrædelig, naar jeg intet har
at bestille, og jeg har gjort mig en Fornøielse af at
skøde alle mine Pile paa jer.

Deucalion.

Har Du, Amor, nogen tilovers, saa skød
dem alle i mit Hjerte.

Amor.

Dig kan jeg ikke giøre mere forliebt og Pyrr-
ha heller ikke deiligere end hun er. Gratier, Skiemt
og Glæde; da I igien opliver mit nye Rige; kom-
mer, mine Børn, og tager Deel i den Fornøielse,
som I har at vente!

C h o r.

For Eder, Amors Underdaner
Her nu skal plantes Frydens Faner,
Naar I kun følge Amors Fied,
Naar I kun holde ham i Vre,
Han altid skal erkiendtlig være
Og krone Eders Kierlighed.

R i ø b m a n d e n

i

S m y r n a.

Commoedie i en Act,

med

A r i e r.

Musikken af Herr Stegmann.

Til samme Musik

oversat

af

Peder Toppe Wandall.

Personerne:

Hassan, en Tyrk og Indvaaner i Smyrna.

Zaide, hans Kone.

Dorval, en Franskmænd fra Marseille.

Amalie, Dorvals forlovede Brud.

Kaled, en Slavehandler.

Uebi, en Tyrk.

Satme, Zaides Slavinde.

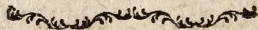
Andre, Dorvals Betjent.

En Spanier,

En Italiener.

En gammel tyrkisk Slave.

Skuepladsen er i Smyrna, i en Hauge, som tilhører Hassan og Kaled tilsælles, hvis Huse ligge ved Havbredden.

Første Scene.

Hassan.

Hvor skion en Dag! hvor klar! hvor stille!

Saa stille som min Barm,

Jeg kiender ingen Sorg og Grille,

Jeg veed af ingen Harm.

Nu Stormen har sig lagt og tier,

I Roee jeg glæder mig

Det er dit Bærf, høimodige Befrier!

Alf Tak til dig mit Die væder sig.

Man siger: Et overstaet Onde er ifkun en
Drøm; men det er dog noget bedre; man lærer
deraf mere levende at føle en nærværende Lykke. Det
er nu to Aar siden jeg ved en Ubekjendts Høimodig-
hed blev befriet fra Slaveriet i Marseille, og i Dag
er det just et Aar siden jeg ægtede den smukkeste Pige
i Smyrna. Begge Dele er dit Bærf, ædel-

modige Ubekiendte! at jeg er en frie Mand, og en elsket Egtesælle til den smukke Zaide. Havde jeg fortient min Frihed, om jeg kunde været i Stand til, at gjøre min Kone til min øverste Slavinde. Vel er jeg en god Muselman; men jeg har dog ikkun een Kone. — Enhver af mine Naboer har to, fire, fem, ja vel sex; men til hvad Ende? Loven tillader det — men til al Lykke befaler Loven det ikke. De Franske have Ret, at de ikke tage flere end een Kone. Jeg veed ikke, om de elske deres Koner; min elsker jeg af mit ganske Hjerte. — Men hun bier længe i Dag, førend hun kommer hid at tage frisk Luft. — Jeg lader hende aldeles have sin frie Villie. — Man maae ikke indskrænke Konerne saa meget. I Frankrig skal denne Frihed have stemme Følger — Der kommer hun.

Anden Scene.

Hassan. Zaide.

Hassan.

Du kommer meget sildig ned i Dag, min Kære Zaide.

Zaide.

Zaide.

Jeg har fordrevet Tiden oppe paa Pavillonen, med at see Skibene komme ind i Havnen. Det kom mig for, som der var større Alarm i Dag, end sædvanlig. Skulde maaskee vore Corsarer have opbragt Skibe?

Hassan.

De have i lang Tid intet Bytte giort, og sandt at sige, saa fortryder det mig ikke. Fra den Tid af, da en Christen løste mig af Slaveriet, og skienkede mig igien til min elskelige Zaidé, er det mig umueligt at hade disse Folk.

Zaide.

Og, hvorfor skulle man hade dem? fordi de ikke antage vor hellige Prophet? Ulykke nok for dem! Jeg for min Person kan nok lide de Christne; det maae være ret skikkelige Folk, enhver af dem har kun een Kone; denne Skik staaer mig ret an.

Hassan, (smilende.)

Men for at holde sig skadesløs — —

Zaide.

Hvad?

Hassan.

Intet. (sagte) Hvorfor skulle jeg sige hende det? berøvede jeg hende ikke derved en behagelig Tanke? (høit) Jeg har giort et Løfte, aarlig at løse en Christen af Slaveriet. Dersom vore

Folk i Dag, som er den samme, paa hvilken vi for et Aar siden ægtede hinanden, havde medbragt nogle Slaver, saa vilde jeg ansee det som et Tegn, at Himlen vil velsigne min Taknemmelighed. —

Zaide.

O! hvor holder jeg af Din Befrier, uden at kiende ham. Jeg saaer ham vel aldrig at see — i det mindste ønsker jeg det ikke.

Hassan.

Hans Billede er for evig indprentet i mit Hierte. Hvilken ypperlig Siel! — — Der-
som Du havde seet! — — Man kiebte nogle af mine ullykkelige Staldbroedre løs; fuld af Bedrø-
velse laae jeg paa Jorden; jeg tænkte paa dig, og
sukkede. — En Christen nærmede sig til mig og
spurgte mig: hvorfor jeg græd? Al! raabte jeg,
man har revet mig af Armene paa min Kiereste,
som jeg tilbeder. Jeg var særdig at foreene mig
med hende for evig, og nu skal jeg døe langt fra
hende, fordi jeg ikke haver to hundrede Zechiner.
Neppes havde jeg udtalt disse Ord, førend Zaarene
trillede ham ned af Kinderne. Du er skilt fra
din Kiereste? sagde han: her, min Ven! her har
Du to hundrede Zechiner; vend tilbage til dit Fæ-
dreland, vær lykkelig og had ikke de Christne!
Fuld af Glæde sprang jeg op, og faldt igien ned
for hans Fodder. Jeg omfavede hans Kne —
Jeg kunde ikke tale for Graad, kun Dit Navn
ud-

udstammede jeg — endelig bad jeg ham sige mig sit, at jeg kunde sende ham sine Penge igien efter min Tilbagekomst i mit Fædreland. Min Ven! svarede han mig, i det han tog mig ved Haanden: Jeg vidste ikke, at Du formaaede at betale mig disse Penge igien. Jeg har vildet giøre godt; jeg saaer ikke gierne, at denne Hensigt skulde gøres til intet derved, at jeg gjør Dig til min Skyldner. Du saaer ikke mit Navn at vide. — — Jeg vidste ikke hvad jeg skulde sige. Han fulgte mig til Charlouppen, hvor vi skiltes ad med Taarer. —

Zaide.

Himlen velsigne ham evig! Han er vist lykkelig, da han har saa medlidende et Hierte.

Hassan.

Han var i Begreb at ægte et ungt Fruentimmer, som han vilde hente fra Malta.

Zaide.

Hvor maae hun ikke elske ham!

Tredie Scene.

Hassan, Zaide, Fatme.

Zaide.

Hvad Nyt bringer Du os, Fatme? Du synes jo ganske aandesløs. —

A 4

Fatme.

Fatme.

Der ere christne Slaver ankomne; den Armenier, I saa ugieerne har til Naboe, og som I saa foragter, fordi han handler med Menneſker, har kiobt et Dofin af dem. Han har ogsaa allerede ſolgt nogle af dem igien. —

Haffan.

Saa kan jeg da i Dag opfylde mit Beſte! Jeg ſkal altsaa nyde den Fornoielse, ogsaa at befrie nogen af Elendighed. —

Zaide.

Vil Du kiobe er Fruentimmer løs, min kiere Haffan!

Haffan, (ſmilende.)

Hvorfor? foruroeliger denne Tanke Dig? Frygter Du maaskee, at det Exempel — —

Zaide.

Nei, jeg frygter intet. Jeg haaber viſt, Du aldrig vil giere mig ſaa forfærdelig en Græmmelse.

Haffan, (omfavner hende.)

Jeg kender Din Værd, min Zaide! Jeg ſkal aldrig elſke en anden end Dig. Og hvorfor ſkulle jeg? Hvad jeg kunde finde hos andre, end ogsaa hos de Elſkvoerdigſte, vilde dog kun være en Deel af Dine Guldkommenheder. Din ſmukke Siel, Din behagelige Skabning. Du eier mit Hierte heelt, min Zaide! kun Dig kan jeg evig elſke.

Zaide.

Zaide.

Hassan! Hassan! hoor rorer Du mig! hoor
er jeg lykkelig!

Hassan.

O! at Din Lykke stedsse maatte være i min
Haand!

Zaide.

Den er det, Hassan! den kommer allene an
paa Dig.

Zaide.

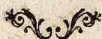
Lyksalig er den Stand,
Hvor man i Stilhed kan
Udeelt sin Mages Kierlighed beholde,
Naar den vi have kier
Allene vores er,
Og naar ei Ubind kan forbolde
Os med en Sværm af Rorer Klammerie,
Nei derfor er jeg frie!
Min Hassan! elsker ikkun mig.

Hassan.

Og Du, Zaide! siig!

Zaide.

Jeg elsker ikkun Dig.

Z. } Jeg elsker ikkun Dig.
 H. } Og Hassan ikkun Dig
 Begge. Saa længe som

Mit Blod gaaer om,
 Z. } Skal Du min hele Lykke giøre.
 H. } Skal dette Hierte Dig tilhøre.

Zaide.

Du vil altsaa kiebe en Mandsperson løs?
 Hassan.

Uden Tvivl.

Zaide.

Og hvorfor da intet Fruentimmer?

Hassan.

Fordi det var en Mandsperson, som befriede mig.

Zaide.

Og den Person, som Du elsker meest, er dog et Fruentimmer.

Hassan.

Ja, men nogen Billighed, min kiere Zaid! En stakkels Mandsperson i Slaverie er meget ulykkeelig, derimod er et Fruentimmer i Smyrna, i Constanstinopel, i Tunis, i Algier aldrig at beklage. Skienhed finder sit Fæderneland overalt. Jeg vil kiebe en Mandsperson løs, dersom Du intet har derimod.

Zaide.

For mig gierne, naar det ikke kan være anderledes.

Hassan.

Hassan.

Farvel saa længe, Zaide! jeg vil hente Penge; thi det anstaaer ikke en god Muselman, at lade sig see uden rede Penge for en Armenier; allerhelst for en saa Gierrig, som denne er. —

Fjerde Scene.

Zaide, Fatme.

Zaide.

Jeg er gaaet for vidt. Maae han ikke holde mig for et svagt mistænkeligt Fruentimmer? Den Inderbildning maae jeg betage ham, at jeg ikke veed, hvad jeg besidder i ham. — Godt, Fatme! der falder mig noget ind — ja saaledes vil jeg uforsmodentlig — — st! Jeg hører en Allarm; det er vist Røled med sine Slaver. Jeg kan ikke see disse Ulykkelige, det ville røre mig for meget. Følg mig, Fatme! og udret nøie alt det, jeg vil befale Dig. —

Femte

Femte Scene.

Raled, Dorval, Amalie, Andre, en
Spanier, en Italiener, alle i Rænker.

Raled.

Jeg vinder ved Krigen, den er min Attraae,
Jeg onsker Corsarerne Seier at faae,

I Havnen man haver

Da Brimmel af Slaver.

Jeg jager dem hiordeviis for mig i Trav,
Og danser af Glæde ved skummende Hav.

Saadant Rist har der aldrig været om mine
Bare, som i Dag. Man seer nok, at der i lang Tid
ingen Slaver ere ankomne, der maae visselig hidtil
have været Fred paa Søen; det var meget bedrøvet.

Dorval.

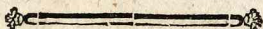
O Skiebne! Dagen førend mit Bryllup —
min Kiereste Amalie!

Raled, (seer sig omkring.)

Nu hvad er der paa Færde? man siger, at
der findes Lande paa Jorden, hvor man ikke kien-
der Slaverie. Hvilke flette Lande! Skulle jeg
vel have gjort min Lykke der? Jeg har i Dag alle-
rede fortient saa temmelig paa mine Bare. Jeg
er dog endelig bleven den gamle Slave qvit, som
stedse

stedse har saadanne gamle reent forrustede Kobberpenge i Lommen, hvilke han betragtede med megen Opmerksomhed. Det koster Umage inden man finder Kiebere til slige Folk. Jeg er før bleven bedraget dermed. Det glæder mig dog ogsaa, at jeg lykkelig har solgt den Franske Doctor. — Nu vil vi gaae ind. (til Slaverne) Kommer! — Men hvem er den, som der kommer løbende saa hastig? Det er jo Nebi. Han seer ganske vred ud. Skulle han være misfornøiet med sit Kieb? —

Siette Scene.

De forrige, Nebi.

D u e t.

Nebi.

Strax kom med mig!

Kaled.

Nei visselig,

Nebi.

Kom kuns med mig!

Kaled.

Hvad skader Dig?

Nebi.

Nebi.

Hvad? spørger Du?

Kaled.

Saa siig det nu!

Nebi.

Hvad Du? er Du ei en Bedrager?

Kaled.

Fy! skam Dig dog ved slige Klager!

Nebi.

Du maae med mig til Cadi gaae,

Kaled.

Man skal mig ei af Flekken faae,

Nebi.

Du maae gaae med,

Kaled.

Ei af det Sted.

Begge.

Det vil vi see:

Nebi.

Med et Ord, Kaled! et af to, enten giv
mig Pengene tilbage for Din forbistrede Slave;
eller paa Diebliffet hen til Cadi.

Ka-

Kaled.

Hvorfor det? om hvilken Slave taler Du?
mener Du Haandverksmanden? eller Kiebsmanden?
Dem tager jeg igien uden Omstændigheder. —

Nebi.

Dem tale vi intet om; Du lader som Du
veed af ingen Ting, jeg taler om Din Franske Doc-
tor. — Giv mig mine Penge igien, eller gaac
strax med til Cadi! —

Kaled.

Hvi saa? Hvad har han da giort?

Nebi.

Hvad han har giort? For nogen Tid siden
har jeg koebt et ungt Spanst Fruentimmer, som
jeg med det første ville antage i mit Haram. —
Hun klagede over Qvalmer. Veed Du, hvad
han foreffrev hende?

Kaled.

Hvor veed jeg det?

Nebi.

Dans, intet uden Dans fra Aften til Mør-
gen. Han selv blæste Fløite dertil. Fra den Tid
af er mit Haram blevet en Dansesal. Mine Ko-
ner kalde ham deres søde Doctor; men Spaniers
inden befinder sig slettere end tilforn. —

Kaled.

Qvalmer forgaae langsom, ofte først efter
nogle Maaneder. —

Nebi.

Nebi.

Ja efter nogle Maaneder; nu har han smurt Støvle med samt sin Fleite, og Mahomed veed, hvor jeg skal finde ham. —

Kaled.

Skal jeg skaffe Dig ham igien?

Nebi.

Nei, men med mine Penge skal Du herud! mine Penge! mine Penge! —

Kaled.

Dine Penge? Kiøbet er ordentlig sluttet; det har sin Rigtighed.

Nebi.

Det har sin Rigtighed, siger Du? Nei, ved Koranen! Denne Gang faaer jeg vist Ret. Du vidste, at jeg behøvede en Doctor, ikke sandt? det var mig nok imod, at jeg maatte tage min Tilflugt til Dig. Men Du skal ikke bedrage mig endnu engang. Du mener, det skal gaae lige saadan hen, som forgangen Aar, da Du solgte mig den Earde. —

Kaled.

Hvilken Earde?

Nebi.

Ja, ja! den Earde, som ikke engang kun-
de skille Hvede fra Byg, og som gjorde mig en Sla-
de paa 600 Zechiner, ved at besaae mine Agre paa
en nye Maade, som var opfundet i hans Land.

Ka-

Kaled.

Er det da min Skyld? Hvorfor lader Du Dine Agre besaae af en Lærd? Mener Du maa-
skee disse Folk forstaae sig saa got derpaa, fordi
de saa lærd kunne sladdre derom? Har Du da in-
gen Folk, som forstaae Agerdyrkningen? Du be-
høver kun at fore dem got, og give dem Arbeide
nok. See mig engang, hvorledes han nu kom-
mer anstikkende med sine Lærde! —

Nebi.

Og den anden, som jeg maatte betale Dig
saa dyrt, som altid spurgte: Hvis Søn er han?
Hvis Søn er han? Hvem er hans Fader? Hans
Farsfader? Hans Oldesfader? Jeg troer, han sag-
de: Han var en Genealogist. Den Nar ville
endogsaa bilde mig ind, jeg nedstammede fra Stor-
vizieren Ibrahim. —

Kaled.

Det var en stor Ulykke! Hvad skædte det
Dig? Er det ei det samme, om Du nedstammer
fra Ibrahim eller fra en anden.

Nebi.

Det veed jeg vel; men hvorledes maatte jeg
betale Dig ham?

Kaled.

Hvorledes Du maatte betale ham? Det er
sandt, jeg har solgt Dig ham noget dyrt; men for-
modentlig har jeg selv betalt ham dyrt ved Indfrie-

Risbm. i Smyrna.

B

bet.

bet. Desuden er det og allerede længe siden. Jeg forstod mig den Gang endnu ikke ret paa denne Handel. Kunde jeg da vide, at de, som kostede mig selv meest, just skulde være de udueligste?

Nebi.

En herlig Undskyldning! Er det vel rimeligt? Skulle der vel være noget Land i Verden, hvor man, saa eensoldig — saaledes maae man skiule Skielmsstykkerne? saaledes maae man skiule dem. Det er ingen Under, naar man paa saadan en Maade bliver riig. —

Kaled.

Skiule Skielmsstykker! blive riig! — Menner Du maaskee, det er altsammen luter Fordeel? bliver man ikke undertiden saaledes bedraget ved Indkøbet, at man maatte blive en Stodder derover? har de ikke hundrede Handteringer, hvoraf man ikke forstaaer et Ord? Har jeg ikke der den Parisiske Spradebasse paa Halsen, som intet Menneſke vil kiese, og som hiemme æder mit Brød til ingen Nytte? Og den rige Engælender, som ville helbrede sin Miltſyge ved at reise, og som, da jeg ikke gav ham læs for fem hundrede Zechiner, hængte sig den selgende Dag uden for min Dør, blot for at skille mig ved mine Penge. — Skulle Hiertet ikke bløde i en ved saadant? Og har jeg ikke paa sidste Marked i Tunis begaaet den Daarlighed og koebt en Procurator og tre Abbe's, som jeg ikke engang tør lade see

see offentlig paa Torvet, og som endnu ere i mit Huus tillige med den Parisiske Spradebasse. —

Nebi.

Wantroe Hund! Du mener, Du vil spise mig af med Din Gladder; men Cadi skal lade mig vederfares Ret. —

Kaled.

O! jeg er ikke bange; Cadi er en retsfærdig og forstandig Mand, som understøtter Handelen, og som meget vel veed; hvor meget Slavehandelen har taget af, saasom Prisen paa disse Fjollestedse falder Dag fra Dag. —

Nebi.

Her Kaled! engang for alle — Vil Du herud med mine Penge, eller ikke?

Kaled.

Ikke en Asper.

Nebi.

Nu, got! vi vil see!

Kaled.

Jeg skal ikke løbe bort. —

Syvende Scene.

Kaled og Slaverne.

Kaled, (til Slaverne.)

Der seer I nu! hvilken Umage man har, inden man kan sælge Eder; hvilken forbistret Mand er ikke det! Han har ret gjort mig heed i Hovedet. — Det lader, som der i Dag ikke kommer flere Kjøbmænd, vi ville derfor gaae ind. — Men, hvem herer jeg der? Er det endnu en Kunde?

Ottende Scene.

En gammel tyrkisk Slave og de forrige.

Kaled.

Ha, det er en Slave af Naboelauget, han koster intet.

Den gamle Slave.

God Dag, Naboe; er dette her, hvad Du har tilovers?

Ka:

Kaled.

Hold mig ikke op, Du kieber dog intet af mig!

Slaven.

Jeg skulle intet kiebe, mener Du? O! det skal Du snart saae at see. —

Kaled.

Hvad siger Du?

Dorval, (sagte.)

Jeg skielver.

Slaven.

Har Du ingen Fruentimmer, saadant noget vil jeg gierne have?

Kaled.

See mig engang til den gamle Nar!

Slaven.

Jeg seer kun een der.

Kaled.

Og hun er ikke for Dig.

Slaven.

Hvorfor ikke det?

Kaled.

Der har allerede været andre rigere Kiebere, hvilke jeg har nægtet hende.

Slaven.

Mig vil Du dog sælge hende?

Kaled.

Ja, ja, vi vil see til.

Dordal.

Skulle det være muligt! Hvorledes? den-
ne Elendige!

Slaven.

Hvor høit holder Du hende?

Kaled.

Fire hundrede Zechiner.

Slaven.

Fire hundrede Zechiner? det er ogsaa dyrt.

Kaled.

O! min gode Karl! det er et Fransk Fru-
entimmer; dem sælger jeg ti Gange for een. He-
le Verden vil have Franske Fruentimre. —

Slaven.

Jeg maae dog engang ret betragte hende.

Kaled.

Hun er vist ikke heslig.

Slaven.

Hun slaaer Dinene ned, hun græder, jeg
beflager hende, og hun er dog en Christinde, det
er besynderligt; jeg giver tre hundrede og halvtreds-
sindstyve.

Kaled.

Der er intet at tinge af.

Slaven.

Der er Penge!

Ka-

Kaled.

Tag hende med!

Dorval.

Holder inde! — — O! min allerkiere-
ste Amalie — hjer!

Kaled.

Vil Du maaskee hindre mig i at sælge hende? Det vil sikkerlig koste mig Umage nok, inden jeg finder en Kjøber til Dig. Her til Lands skietter Mændene ikke om at købe jer Frankmænd; I har den smukke Bane, at I altid lister jer omkring Serrailerne, og vover Hoved og Hals derpaa. —

Dorval.

Min gode gamle Mand! I synes mig ikke at være ganske sølesløs; lad Eder bevæge! Maaskee I har selv Kone og Børn?

Slaven.

Jeg? Nei.

Dorval.

Jeg besværges Eder ved alt det, der er Eder kiert, skil os ikke fra hinanden! Det er min Kone.

Slaven.

Din Kone? Det gjør nogen Forskiel; (vil Kaled) men sandelig, Kaled! naar hun er hans Kone, saa har Du været for dyr. —

Dorval.

Jeg beder Eder for alt i Verden, kieb da i
det mindste kun mig med!

Slaven.

Det vil jeg gierne, min Ven! Men jeg bruger
kun et Fruentimmer.

Dorval.

Jeg vil tiene Eder troeligen.

Slaven.

Du vil tiene mig? Jeg er selv en Slave.

Kaled.

Hvor gider Du dog opholdt Dig med dem?

Andre.

Mit stakkels Herskab!

Amalie.

Ne! Kiereste Ven! Hvilken Skiebne!

Dorval.

Kieb hende ikke! Maaskee der kommer endnu
en Rigere, som tager os begge tilsammen. —

Slaven.

Det var endnu værre for Dig. Han ville
giere Dig til hendes Bogter.

Dorval, (til Kaled.)

Kan J ikke opsætte Kiebet endnu nogle Dage?

Ka:

Raled.

Hvad? opsætte! Man seer nok, Du for-
staaer intet af Handelen! Hvordan kan jeg det?
Jeg maae tage min Fordeel, naar den tilbydes
mig. —

Dorval.

Himmel, er det mueligt! — — Men
hvad skal jeg sige, for at bevæge dette Menneske til
Medlidenhed? Hvilken Handtering? Hvilke Ges-
mytter? At drive Handel med sine Ege. —

Raled.

Hvad er det Du siger? Sælge I ikke de
Sorte? Nu sælger jeg jer. Er det ikke det sam-
me? Deri er ingen anden Forskiel, end at I ere
hvide, og de andre ere sorte.

Slaven.

Jeg har sandelig ikke det Hierte. —

Raled.

Pal Dig! Vil Du maaaskee ogsaa begynde
at græde? Jeg har saaet Pengene, for mig kan
Du tage Dine Vare, naar Du vil; det er allerede
fildig. —

Amalie.

Lev vel! allerkiereste Dorval!

Dorval.

Allerkiereste Amalie!

Amalie.

Jeg kan aldrig overleve dette!

Kaled.

Du kan det være mig lige meget.

Dorval.

Jeg er dødsens!

Kaled.

Just ikke det! om jeg tør bede! Derpaa
har jeg ingen Regning giort. Vil Du maaskee
ogsaa bære Dig ad som Engelskenderen?

(Han støder Dorval tilbage.)

Dorval.

O Himmel! hvorfor hindre Vænerne mig!

Andre.

O! min bedste Frue!

Dorval.

Saa Skiebnen da besluttede,
O! her ved grum Adskillelse
At harme.

Hvi var mig hist i Bølgerne
Ei Død og Grav bestemt i Dine fiere Arme?
Nedsænkt saa dybt man sænkes kan
Og sfiult i Havets salte Vand,

Jeg

Jeg nu bed Trods til Skiebne's bittre Nid.

Har den kun kaldt mig hid

Til den forfærdeligste Smerte,

Amalie! Du Halvdeel af mit Hierte!

Var i det mindste Du kun frie

Jeg gierne har mit Slaverie.

Amalie.

Hos Dig, min Ven! er jeg endskiont i Slaverie

Bestandig frie

Men uden Dig, om man mig end gav frie

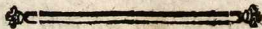
Jeg var i Slaverie.

Kun Døden kan mig fra Dig rive,

Kun den os skiller ad,

Mit sidste Suf Dit Navn skal blive,

Kun Din, saa doer jeg glad. —

Nien

Riende Scene.

Kaled, Dorval, Andre, Spanieren
Italiere.

Kaled.

Altisaa er denne Handel og sluttet. Det er
en Lykke for mig, at jeg ikke er saa blødhjertet, el-
lers havde jeg ikke kundet imodstaae. Sandelig!
havde han ikke havt rede Penge, saa havde han ik-
ke faaet hende med sig, saa rørt var jeg. For Pok-
ker! havde jeg ladet mig bevæge, saa havde de
400 Zechiner nu ikke hørt mig til. —

Arie.

Saa Handelen gaaer vel,
Saa kildrer Fordeel al vor Stiel
Naar kun en Kiøbmand veed
Med Kunderne besfeed,
Mig rører ei at see
En Skionhed grædende;
Hvor mange har jeg end
Den — den — den — den,
Vel! ha! gjør fire, vel! —

Tiende Scene.

De forrige, Hassan.

Hassan, (til Kaled.)

Hvorledes gaaer det med Handelen? Kaled!
led!

Kaled.

Ikke synderlig; det er flette Lider
man maae altid klage. —

Hassan.

Det er altsaa disse Staffels Uhykkelige! Jeg
kan ikke lide dem alle løs, det gjør mig ont. I
det mindste vil jeg søge at anbringe min gode Gier-
ning paa den rette Mand. Det er en Pligt —
Ja, ja, det er en Pligt. (til Spanieren) Du! hvor-
fra er Du? Tael! Du har en meget stolt Mine
— — Nu saa svar dog!

Spanieren.

Jeg er en Spansk Hidalgo.

Hassan.

En Spanier? De ere brave Folk. Noget
hormodige skulle de være, som man har sagt mig i
Frankerige.

Kaled.

Hvem er Du da?

Spa=

Spanieren.

Jeg har allerede sagt det: En Hidalgo.
En af Hidalgoerne af gammel Castilien.

Kaleb.

En Hidalgo? Jeg veed ikke, hvad det er.
Hvad driver Du for en Handtering? Kan Du
ikke svare?

Hassan.

En Hidalgo, siger man, er en halv Adels-
mand og en halv Borger, som heller hungrer med
fine Ahner, end han skulle søge at ernære sig med
fine Medborgere. En Gadestryger, som med Bril-
ler paa Næsen gaaer efter de smukke Piger, og
naar han faaer Spot for Kierlighed, trøster han
sig hemmelig ved Leg og Rødder med sit Slægtre-
gister.

Kaleb.

Adelsmand! Slægtregister! Jeg forstaaer
ikke et Ord deraf. Kun det forstaaer jeg, at jeg
her attter er taget ved Næsen. En Hidalgo fra gam-
mel Castilien! En Parisisk Spradebasse! Et arrigt
Mar! (til Spanieren) Er det nu ikke Din Skyld?
Skulde Du just sladdre til ham, at Du er en Ga-
destryger fra gammel Castilien? Nu faaer jeg Dig al-
drig solgt. —

Hassan, (til Italieneren.)

Og hvem er da Du i den sorte Trøie? hvor-
fra er Du?

Italieneren.

Jeg er fra Padua.

Hassan.

Fra Padua? Det Land kiender jeg ikke. —
Hvad har Du da lært?

Italieneren.

Jeg er en Loothndig.

Hassan.

Meget vel. Men hvad er da Din egentli-
ge Forretning?

Italieneren.

For Penge at blande mig i andre Folkes Sa-
ger, og naar alting er bleven ret forvirret, da lyk-
kelig at ende dem efter Omstændighedernes Bestaf-
senhed paa 10, 15, ja vel ogsaa paa 20 Aar.

Hassan.

Et hyperligt Handverk! Men siig mig en-
gang: tiener Du da uden Forfskiel begge Parter,
saavel den som har Ret, som ogsaa den, der har
Uret?

Italieneren.

Det forstaaer sig, Retfærdigheden er for en-
hver.

Hass-

Hassan.

Og man taaler dette i Padua?

Italieneren.

Hvorfor ikke det?

Hassan, (leende.)

Det er et artig Land, det Padua! Jeg troer, man just ikke meget vil beklage Dit Fortiis. (til Andre) Og Du! Hvem er Du?

Andre.

Jeg er slet intet, jeg er et fattigt Menneske.

Hassan.

Du er fattig, siger Du? Du arbejder ogsaa aldeles ikke?

Andre.

Min Fader var desværre en Bonde, og det har jeg ogsaa været.

Kaled.

Got! Det er rette Folk for mig.

Andre.

Derefter gik jeg i Tjeneste hos en retsKaffen Herre, men han er endnu ulukkeligere end jeg.

Hassan.

Det kan være; maaskee han forstaaer intet af Algerdyrkningen. Men Din Dragt er jo fransk?

Andre.

Jeg er fra Marseille.

Hassan.

Du er fra Marseille? O! de ere gode Folk, disse Marseiller. De hade ingen. Du er en Marseiller, min Ven! det er nok. Dig vil jeg kiobe løs.

Andre.

Edelmodige Muselman! Dersom I dog vil kiobe en Marseiller løs, saa vælg en anden end mig. Jeg har hverken Fader eller Moder, hverken Kone eller Børn. Jeg er vant til Ulykke og Slaverie. Jeg er ikke saa meget at beklage. Kiob heller min stakkefs Herre løs! —

Hassan.

Din Herre? hvad hører jeg! hvilken Heimodighed! hvorledes! — — Disse Marseiller, skulde de alle være saaledes sindede? Hvor er da Din Herre?

Andre.

Der seer I ham. Han er reent uden for sig selv af Kummer og Bedrøvelse.

Hassan.

Hvorfor taler han ikke? — Han skjuler sig; — han vender Ansigtet bort. — — Endnu tier han. (Hassan træder nærmere til ham.)
Er det mueligt? Jeg tager ikke Feil — Nei.
Det er ham selv: Min Befrier.
(Han favner ham paa det kjerligste.)

Dorval.

O lykkelige Hændelse! O usformodentlige Sammenkomst!

Kaled.

Hvor de omfavne hinanden. Altsaa holder han af ham; got! han skal faae Lov at betale ham. —

Hassan.

Jeg kan aldeles ikke komme mig igien af min Glæde. Min Ven! Min Befrier!

Kaled.

For Pokker! En Ven, en Befrier! Det er noget værd, han skal blive mig got betalt. —

Hassan.

Men siig mig dog, hvorledes det er mueligt?
— Ved hvilken lykkelig Hændelse? — Hvad si-
ger

ger jeg? Jeg er reent uden for mig selv. Hvordan? Jeg har altsaa den Lykke, at bevise Dem denne Gientieneste? Jeg har gjort et Løfte, aarlig at kiese en Christen Slave løs. Jeg kom hid for at opfylde mit Løfte, og nu er det Dem.

Dorval.

Al, min Ben! fornem min hele Ulykke!

Hassan.

Ulykke! O! fra dette Dieblis af er De ikke mere ulykkelig.

Hassan.

I denne Arm, som troefast favner Dig,
 Forglem, o Ben! de onde Dage!
 Og lev her frie fra Frygt og Plage,
 I alt som Hassan, lykkelig.
 Langt fra alt det, som er Dig kiert
 Smag hos Din Ben Fornoielse;
 Alt glæde de Bedrøvede,
 Det Hassan jo af Dig har lært.

Dorval.

Min Ven! jeg er ulykkelig.

Kaled.

Den skal han mig tilgavns betale.

Alle Tre.

H.] Det er min Pligt at løse Dig.

D.] Min Ven! jeg er ulykkelig!

K.] Det got! Du skal ham og betale.

Hassan.

Kaled! Hvor meget forlanger Du for ham?

Kaled.

Fem hundrede Zechiner.

Hassan.

Fem hundrede Zechiner! Kaled! Jeg tinger ikke, da det angaaer min Ven, der er Penge.

Dorval.

Hvilken Høimodighed!

Hassan, (til Kaled.)

Min hele Formue havde jeg givet for ham, om Du havde forlangt det.

Kaled.

Hvilken dum Hund jeg er! Det er en Lærdom for Fremtiden.

Hassan

Hassan.

Lad os nu være i Roe, jeg beder Dig, at
jeg ret kan omfavne min Belgiorer. —

Kaled.

O! det er ei mere end billigt; det er billigt,
han tilhører Dig med Krop og Skind. Kommer
I andre! og følger mig!

Andre, (til Dorval.)

Farvel, min kiereste Herre!

Dorval.

Hvad siger Du? Kan Du troe? — —
Beste Ven! Dette stakkels ulukkelige Menneske
— — De har selv seet og hørt, hvor troe, hvor
hengiven han er mig, og hvilket ypperligt Hjerte
han har.

Hassan.

De har Ret; De har Ret; jeg maae og
saae kioebe ham frie.

Kaled.

Det er mig en Mand! hvor han er ødsel
med sine Penge! Dersom jeg maaessee ved denne

Veilighed ogsaa kunde komme af med min Sprades-
basse. — Men han kieber ham nok ikke.

Hassan.

Der, Kaled! har Du ogsaa for denne.

Kaled, (betragter Zechinerne.)

Nei! sandelig Naboe! det er ikke nok.

Hassan.

Hvordan? Hundrede Zechiner ikke nok for
en Betient?

Kaled.

Ja — en Betient — hvordan det end
gaaer, er han dog et Menneske, lige saavel som
enhver anden.

Hassan.

Saa? Nu er det Tid at anbringe Dine Mo-
raler.

Kaled.

Ja, og han er oven i Kiebet en troe Be-
tient, som har et got Hierte, som kan arbeide og
dyrke Jorden, og som er ingen Hidalgo. — Paa
min Samvittighed!

Hass-

Hassan, (som giver ham endnu nogle Zechiner.)

Saa — gaae kun nu Din Vej! og lad os være i Roe. — Hvad bier Du efter? Hvad vil Du?

Raled.

Hør Naboe! Hiemme har jeg endnu en stak-
kels Dievel, han er ellers et got Menneſke. Han
har nu allerede i tre Aar ſiddet paa Band og Bred.
Det ſvier i mit Hierte! Han ſiger: han er en Pa-
riſer — jeg veed ikke hvad. Da Du dog er ſaa
godhiertig, ſaa kunde Du nok!

Hassan.

Jeg kan ikke kŕibe alle Menneſker frie.

Raled.

Du ſkal ſaae ham for Haloparten.

Hassan.

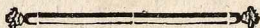
Det er umueligt.

Raled.

Hvem kunde troet, at jeg ſkulde bleven be-
lemret med dette Menneſke! O! man ſkal viſt ik-
ke ſere mig an paa denne Maade en anden Gang.
— Nu Du Forlyndige! og Spanſke Hidalgo!

gaaer ind og legger jer til at sove, jeg maae nu spise Aftensmad.

Ellevte Scene.

Hassan og Dorval.

Hassan.

Kiereste Ven! Jeg vil nu føre Dem til min Kone. Veed De, at jeg er gift? Dem skylder jeg denne Lykke. Og hvorledes er det da gaaet Dem med den unge Person, som De vilde hente fra Malta?

Dorval.

Jeg har mistet hende.

Hassan.

Hvad er det, De siger mig?

Dorval.

Jeg vilde føre hende til Marseille, og der for evig forbinde mig med hende; men han har haft samme Skiebne som jeg.

Hass.

Hassan.

Har da Armenianeren ikke ogsaa koebt hende?

Dorval.

Jo.

Hassan.

Saa lad os snart gaae til ham.

Dorval.

Det er allerede for sildig. Det Umenne-
ste har solgt hende.

Hassan.

Til hvem?

Dorval.

Jeg veed det ikke; en Slave, som forms-
dentlig tilhorer en riig Herre, har revet hende af
mine Arme.

Hassan.

Ulykkelige Ven! Han har vist koebt hende
for en Pacha. Er hun smuk?

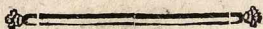
Dorval.

Om hun er smuk?

Arie.

Rosen er ei skionnere
 Naar den ved de milde Binde
 Med en Glands, som kan forblinde,
 Bryder frem af Knoppene.
 Hvilken yndig Skionheds Pragt!
 Hvilken Glands i hendes Die!
 Alt hvad nogen kan fornoie,
 Alt hos hende er nedlagt.
 Hvor er hendes Skionhed stor!
 Hvilken Barm, af den fortryller!
 Og en Mund, hvor Amor boer.

Tolvte Scene.

De forrige og Zaide.

Zaide.

Du lader mig være meget længe allene, min
 Allerkiereſte! hvor er nu Din Chriſtne Slave?

Has:

Hassan.

Min Slave? Det er min Ven, min Befrier, som jeg her forestiller Dig. Jeg har været saa lykkelig, at kunne bevise ham en lige Tjeneste.

Zaide.

Edelmodige Fremmede! Jeg skylder Dem mit hele Livs Lyksalighed.

Trettende Scene.

De forrige og Fatme.

Fatme, (til Zaiden.)

Er det Tid? Skal jeg lade hende komme ind?

Zaide.

Ja, Du kan. — —

Fior

Fiortende Scene.

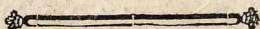
Zaide, Hassan og Dorval.

Hassan.

Hvad er det for en Hemmelighed?

Zaide.

Det har dog stedsse ladet til, min kiere Hassan! som Du troede, at jeg var mistænkelig. Jeg vil nu give Dig et Beviis paa min Fortroelighed. For de Penge, Du har foræret mig, har jeg kjøbt en Christen Slavinde. Jeg kom hid, for at forstille Dig hende, paa det hun kunde faae sin Frie-
hed af Din Haand.

Sidste Scene,

Hassan, Zaide, Dorval, Fatme, en
Christen Slavinde, (der er klædt som en
Tyrlinde, og skjult med et Slør.)

Zaide.

Der er hun; Du seer her det meest rørende
Syn: En Skionhed, som faaer nye Vundigheder
ved sin Bedrøvelse. —

Hassan.

Hassan,
(nærmer sig til hende, og løfter Sløret op.)

Hvor er hun deilig?

Dorval.

Himmel! Amalie!

(Han løber i hendes Arme.)

Amalie, (fuld af Glæde.)

Hvad seer jeg? min allerkiæreste Dorval!

Dorval.

Kiæreste Amalie! De er frie! Jeg er det ogsaa! De befindes her hos Deres Belgjørererske, hos min Befrier.

(Han springer Hassan om Halsen, og vil ligesledes favne Zaide; men hun træder beskedent tilbage.)

Hassan, (til Dorval.)

Omsavn hende kun; det er Dem tilladt.
(til Zaide, som er ganske bestyrtset.) Det er saaledes Moden i Frankerige.

Amalie, (til Zaide.)

Jeg skylder Dem alt, Madame! Kunde jeg ogsaa tilbyde Dem mit Liv!

Zaide.

Zaide.

Jeg er meget meer i Deres Gield. Mig har De kun at takke for Deres Frihed; men jeg skylder Deres Kiereste min Hassans Frihed.

Amalie.

Hvorledes? Det er han — —

Hassan.

O! det er reent utroeligt! Dog for at komme til noget andet. (til Dorval.) De er endnu ikke gift?

Dorval.

Nei, vi ere ikke; vi maatte opsætte denne Fornoielse indtil vores Tilbagekomst til vort Fædreland. En af hendes Fæstre fulgte med os; men hun døde paa Søen. —

Hassan.

Snart, en Cadi hid! en Cadi! — Men det er sandt, det gaaer jo ikke an; Denne Dragt har forført mig.

Dorval, (til Amalie.)

Min kiere lille Tyrkinde! naar skulde vi igien komme til et Christen Land? Al! min Gud! vore stakkels Kammerater!

Hassan

Hassan.

Dersom jeg var riig nok — men den Lov-
kyndige, og den anden, troer jeg, ville ikke kom-
me høit, ikke sandt?

Dorval.

Vist ikke, vi faae dem for got Kieb. —

Fatme.

De faaer dem vist for got Kieb. Jeg har
nærlig talet med Armenianeren. Han holder dem
ikke høiere end Indkiebssprisen.

Dorval.

Desuden er jeg riig nok, og jeg troer vist. —

Hassan.

Vi vilde altsaa kiebe dem frie. (til Fatme.)

Gaae! bring dem hid! at de kunne dele vor Glæ-
de med os. De skulde ogsaa være lykkelige, og
maa forlade os, at vi bære en Dollman isteden
for en kort Kiol. —

(Fatme fører Armenianeren ind, som bliver efterfulgt
saavel af de Slaver, der allerede have ladet sig see i
dette Stykke, som ogsaa af dem, om hvilke der kun
er talt. De tilkiendegive Zaide, Hassan og Dorval
deres Glæde og Erkiendtlighed. Derpaa synger)

Dorval.

Hvor smukt, sin Pligt, som Menneske at vide
Og øve den ved Kierlighed
Ved villig Hielp mod dem, som lide.
Og fremme hvers Lyksalighed!
Hvo gjorde vel og følede
Et inderlig Fornøielse?

Uma.

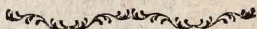
Amalie.

I Dag igien mig Lykken Dorval giver,
 Han faaer sin Ven af sammes Haand.
 Saa Tyrken selv vor Broder bliver
 Naar Dyden knytter Benskaabs Baand.
 Hvo gjorde vel, og soledede
 Ei inderlig Fornoielse.
 Hassan.

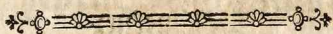
Barbarer selv blant mange andre Dyder
 Besidde og Erkiendtlighed.
 Enhver i Dag jeg overtynder
 At Hassan sine Pligter veed.
 Hvo gjorde vel, og soledede
 Ei inderlig Fornoielse.
 Zaide.

I Hassans Bryst allene elsket blive
 Den Ven ham gav igien til mig.
 Sin Elskede igien at give,
 Er Lyst, som saa kun tænke sig.
 Hvo gjorde vel, og soledede
 Ei inderlig Fornoielse.
 Chor.

I ere alle Grene af een Stamme
 Og Eders Fader fælles er,
 I Menneker! da Eder skamme
 Om I ei har hiannden fier.
 Hvo gjorde vel, og soledede
 Ei inderlig Fornoielse.

Draklet.

Et Syngespil

i

to Handlinger.

Indrettet

til

det Danske Theaters Brug

efter

det Franske af Saint Foix

og

det Tydske af Gellert.

Personerne:

Souveraine, en Kæ.

Alcindor, hendes Søn.

Lucinde, en Prindcesse, opdragen af Feen.

Skuepladsen forestiller et Pallads eller Slot, hvor man seer adskillige Statuer.

Musiken er af Hr. Kapelmester Scalabrini.

Første Handling.

Første Optrin.

Feen, Alcindor.

Feen.

Min Søn, du er i Sandhed utaalelig.

Alcindor.

Alf allerkiereſte Moder!

Feen.

Hvad er paa Færde? Hvorfra kommer du.

Alcindor.

Fra det Sted, hvor jeg med Forundring
har beſkuet det ſkionneſte og fuldkomneſte, Naturen
nogensinde har dannet.

Feen.

Du har maaffee ſeet Lucinde.

Alcindor.

Dagens Heede havde udmattet hende, og hun sov paa en Rosenfeng.

Feen.

Saae hun da dig?

Alcindor.

Ei, kiere Moder! jeg siger jo, at hun sov. Paa en af hendes deilige Arme laae hendes Hoved, og den anden var udstrakt til den Side, hvor jeg befandt mig; det syntes, ligesom den søgte de Blomster, som vorede omkring hende. En behagelig Drøm, satte hende i nogen Bevægelse, og oplivede hendes Ansigt med de yndigste Farver, Mig syntes i min Henrykkelse, at mine Vine vare for langsomme til at gjøre mit Hierte deelsagtig i al den Fornøielse. Jeg var ikke mere Herre over mig selv — —

Feen.

Min Søn!

Alcindor.

Jeg tog fat paa en af hendes skienne Hænder, og kyssede den med en Fyrighed — — Men hun begyndte at røre sig, og jeg syntes, at hun vognede. Jeg løb da i en Hast derfra, uden at hun blev mig vaer. Det bliver forgieves min Moder, at De befaler mig at tøve endnu længere førend jeg lader mig see af hende. Jeg kan ikke mere adlyde Dem. Jeg elsker, jeg tilbeder Lucinde

cinde. Jeg vil gaae til hende, jeg vil sige det
til hende, jeg vil vinde hendes Gienkierlighed, et-
ler og døe for hendes Fødder.

Aria.

Skal jeg end Døden lide,
Maae dog Lucinde vide,
Hun dyrkes i mit Bryst.

Tør jeg min Elfskøbs Plage
For min Udvalgte Flage,
Jeg doer med Lyst.

Feen.

Min Kunst er stor; jeg er den hypperste
blant Feerne; jeg kan i et Dieblisk bygge Palads-
ser, reise Storm og Uveir, og omskifte den smuk-
keste Egn til den affkueligste Ørk. Men jeg seer,
at det er over min Formue, at regiere en ung
Daare, som af Kierlighed har tabt Forstanden.
Velan da, min Søn, styrk dig, styrk Lucinde
med i Fordærvelse, og tilintetgør ved din Frem-
susenhed alle de Midler, jeg hidindtil har anvendt
paa at befordre eders fælles Lykke!

Aria.

Aria.

Jeg Tigrene kuer,
Jeg Bølgerne truer,
Selv Helvede gruer
Mig underlagt.

Men Elfskøds fiælne Grille
Utæmmet kan mig drille;
Jeg kan den ikke stille
Med al min Magt.

Alcindor.

Men af hvad Aarsag vil De ikke, at Lucins
de skal faae mig at see?

Feen.

Belan! jeg vil endelig aabenbare dig det.
Da du var fød, lod jeg spørge Draklet om din
Skiebne, som da svarede:

" Souveraines Søn trues med en stor
" Ulykke, men han skal undgaae samme, ja
" han skal blive lykkelig, om han kan bringe det
" saa vidt, at blive elsket af en Prindsesse, som
" holder ham for død, stum og uden Følelse! "

Alcindor.

Død, stum og uden Følelse! En alletids
reste Elsker!

Feen.

Feen.

Betænk nu, min Søn, hvor meget dette
Svar gik mig til Hierte, da jeg saa inderliggen el-
sker dig. Imidlertid, efter at jeg havde vel overs-
lagt alting, haabede jeg ved visse Midler at afven-
de den Ulykke, som truede dig, og see Drakket op-
fyldt, hvor umueligt det end syntes.

Alcindor.

Forlad mig, kiære Moder, jeg tør ikke,
som De, bygge paa Fruentimmernes underlige
Smag. Nei, aldrig kan jeg forestille mig —

Feen.

Hør dog min Fortællning ud. Just paa
den Tid, da du kom til Berden, blev en Prinds-
esse fød, en Konges Datter, hvis Rige ligger
nær ved denne De! Det er din Lucinde. Jeg
førte hende bort, og bragte hende paa dette Pal-
lads, hvortil intet Menneſke kan komme. Her
er hun bleven opfod og opvartet af idel Støtter,
hvilke jeg ved min Konst har meddeelt alle Slags
Bewæggelser. Jeg har endogsaa mangen Gang
med Glid taget Meiselen, og i hendes Nærværel-
se tildannet et Stykke Marmor, som jeg derefter
gjorde levende, i det jeg rørde derved med min
Kiep. Det blev da strax til en Hund, som gisøde
ad Lucinde, eller til en Abe, som fornøiede hende
ved sine Spring og Gebærder. Kort, jeg har
søgt at faae hende overtydet om, at hun og jeg

vare de to eneste Væsener, som kunde tale, tænke, erkiende og dømme, og at de andre, som vare allene til for at tiene eller fornøie os, havde hverken Sands eller Fornemmelse, og kunde ikke føle enten Kierlighed eller Had, Lyst eller Smerte.

Alcindor.

Men hvad har da været, og hvad er Deres Hensigt med at opføde Lucinde under alle disse Fordomme og falske Begreber?

Feen.

At faae hende til at troe, naar hun engang fik dig at see — —

Alcindor.

Ah! Jeg forstaaer Dem; hun skulde holde mig for en Dulle, en kunstig sammensat Marionette, kun noget større, end de gemeenligen pleie at være. Dette Paafund fornøier mig, og torde vel lykkes. Lucindes Iudbildnings Kraft er fornd indtaget ved Deres Kunst. Hun vil da troe, at jeg er hvad jeg efter Draklets Udsegende skal synes at være, at jeg har Mund og Dine allene til Zirat. Men hun vil dog ikke disminde elske mig. Fornuften lader sig vel forlede; men ikke den indvortes Følelse. Naturen vil give hendes Hierte Advarseler, som hun vil finde Behag i, uden at forstaae dem; og dem vil hun følge af medfødt Drift, ligesom en Bie ledes til de Blomster, hvoraf den suer Honning. Hierter:

ternes indbyrdes Forstaaelse, deres sympathetiske Kraft vil begynde at virke — — Ja, min Moder, hun vil elske mig, og jeg vil blive den lykkeligste af Jordens Beboere.

Feen.

Ret saa, min Søn! Opfyld Draklets Bud, og Lucinde skal være Belønningen for din Eghed.

Aria.

Bliv uden Frygt Maskine,
Bliv stum, hav ei Forstand!
Man dog indtage kan,
Naar man kun deilig er.

Thi ved en yndig Mine
Endog den største Nar
Sit Seier vundet har;
Det veed enhver.

Alcindor.

Lad os da gaae til Lucinde! De kan strax forestille mig hende, og være forvissed om, at, eftersom det udfordres til min Kierligheds lykkelige Udfald, jeg da er en Støtte, en virkelig Støtte, et sølesløst Marmor.

Feen.

Feen.

Endnu er det ikke Tid at du lader dig see.
— Jeg hører at Lucinde kommer. Gaae kun til
Side, og lad mig, ved min Samtale med hende,
hane Veien til dit Ønskes Opfyldelse.

Alcindor.

Et Ord endnu. Naar Lucinde leger med
hendes Hund, saa gjør den hende Caretter igien.
Naar hun derfor begynder at lege med mig, kan
jeg da ikke ogsaa — —

Feen.

Skienne Tegn til et Menneske af Marmor!
Gaae dog, der er hun; gaae, gaae!

Andet Optrin.

Feen, Lucinde.

Lucinde, (kommer ind i dybe Tanker.)

Det er ikke en Drøm — — Det er ikke
et Blendeverk. Han trykte sin Mund tet til min
Haand.

Feen.

Hvad siger du, Lucinde?

Lucinde.

Åh! — — Jeg saa Jer ikke.

Feen.

Feen.

Han trykte sin Mund tet til din Haand! Og
hvem?

Lucinde.

Jeg veed det ikke selv. Han forsvandt som
en Egnild. Men det kommer mig for, ligesom
han ved sit Kys har trykt ind i min Haand en
brændende Ild, som fra samme Dieblif foruroliger
mit Hierte — Ja fra det Dieblif er jeg ikke mere
den, som jeg var tilforn; jeg er uroelig, tanke-
fuld — Jeg søger — og hvad? Jeg kan ikke selv
giøre rede derfor. Mig synes ligesom jeg er i en
anden Lust; den ganske Natur forekommer mig
yndigere og muntre — Al min Bedste! hvilken
Enighed, hvilken om Kierlighed hos to sinaa Fug-
le, har just nu sat mig i Forundring! De sadde paa en
Green og sang til hinanden; de saae paa hinanden,
men med saadanne Diekast, som jeg endnu aldrig
er bleven vaer uden hos dem, og som vi to aldrig
give hinanden. De vare herpaa nogle Dieblif stil-
le, og begyndte snart paa nye at synge til hinan-
den med en Munterhed, med en Fryghed —
Og havde jeg alene kundet forstaae, hvad de vilde
udtrykke med deres Qvidren.

Aria.

Aria.

Hvad skal den Sang betyde?
 Omsonst de neppe slaae.
 Nei, Hiertet føle maae,
 Og Stemmen maae det lyde.

Men hvoraf mon de veed
 De kielne Toner's Klang?
 Hvem lærte dem den Sang?
 Mon det var Kierlighed?

J leer?

Feen.

Jeg har vel Marsag til at lee. Fuglene,
 de skulde forstaae hinanden!

Lucinde.

Men uden Tvivl! Det var ret ligesom den
 ene svarte paa det, den anden sang,

Feen.

Og derfor skulde de have forstaaet hinanden?
 Troer du da og, at dit Claveer forstaar
 dig, svarer dig og fornøier sig over din behagelige
 Røst, naar det saa noie kommer overeens med
 hver en Tone, du tager?

Lu-

Lucinde.

En herlig Eignelse! Det er jo en Maskine.
Feen.

Har jeg ikke hundrede Gange sagt dig, at dine Fugle ogsaa ere blotte Maskiner, men konstligere sammensatte, saasom Drivefjerene i dem ere dannede og bragte i Orden af Naturen selv, der meget overgaaer alt hvad Konsten kan frembringe.

Lucinde.

Om I og endnu tusinde Gange sagde mig det, min kiere Moder, saa troer jeg det dog aldeles ikke. Den indvortes Følelse, som ganske betog mig i det jeg saa disse Fugle, imodsiget det, som I forsikrer mig. Kunde jeg kun faaet fat paa dem, hvor skulde jeg ikke kysset dem, klappet og streget dem. Jeg skulde sat dem tilsammen i mit Bærelse, og ei ladet dem mangle nogen Opvarning, da jeg dog i Sandhed aldrig har faaet i Sinde, at giøre mit Elaveer Careffer, eller at see til om min Lut frøs eller var varm.

Feen, (for sig selv)

Jeg maae sætte hende i Forundring ved en nye Prøve af min Konst — — Lucinde, giv agt paa disse Støtter; undersøg dem vel; sel paa dem; de ere af Marmor, og du troer uden Tvivl, at de har ingen Følelse. Men, dette naaet, vil jeg dog, ved visse Drivefjer frembringe i dem de samme Bevægelser, som sætte dig i Forundring hos dine Fugle,

Fugle, og bringe dig paa den Tanke at de kan føle og tænke.

(Heen berører Støtterne, med hendes Riep. De udtrøffe i en Dande først deres Forundring, og siden deres Glæde over at de har faaet Liv. Smedens Dandsen varer, slaaer Lucinde Vinene ned, og synes at være bedrøvet.)

Hvad fattes dig, Lucinde? Hvilken Bedrøvelse betager dig saa pludselig? det synes næsten, at denne liden Lystighed har gjort dig misfornøiet.

Lucinde.

Det har den ganske vist. Den forstyrre og kuldaster de Forestillinger, som jeg med Fornøielse underholdt mig med — O mine stakkels Fugle, ere I da kun Maskiner? Jeg indbildte mig, at I kunde føle, og at I fandt en henrykkende Behag i at være hos hinanden, om Dagen paa en Green, om Natten i et huult Træ. Derved opkom efterhaanden en Mængde af Betragtninger hos mig, som jeg søgte at sætte i Orden i mit Hoved. Naturen, tænkte jeg, har lagt i disse Fugle en saa kielen Drift til deres fælles Fornøielse. Den har vel ikke været mindre gærmild i henseende til mig, og uden Tvivl maae et Væsen af min Art være til, med hvilket jeg er bestemt til at leve saaledes, som disse Fugle leve med hinanden.

Aria.

Aria.

Al! kiendte jeg kun den,
 Som mig i Søvnne Haanden kyste!
 Al! saae jeg ham igien,
 Hvor vilde jeg ham til mig kyste!
 Og have ham saa kjer, saa kjer,
 Og ofte spørge, hvem han er.

O min Bedste! J veed det jo — Siig mig dog
 — hvem kan det have været, som kom og kyste
 min Haand, da jeg sov.

Feen.

Jeg falder næsten paa de Tanker, at det
 har været en ung Mandsperson, hvis Godspor jeg
 troer at være bleven vaer, og som siden i morges
 har ladet sig see omkring dette Pallads. Uden
 Tvivl er han strax løbet til dig, som et Bæsen af
 hans Art; men, da du vognede, har ventelig dine Øi-
 ne jaget ham bort.

Lucinde.

En ung Mandsperson! — Ere da Mandspersoner ogsaa Maskiner?

Feen.

Ja vist. Men mere fuldkomne end din
 Abe selv, som du dog troer at have saa megen For-
 stand,

stand. Deres Farve er gemeenlig en hvid, og de ere noget nær saa store som disse Støtter. Jeg havde tilforn nogle saadanne her; men de har saa mange Løder, at jeg er bleven bled af dem.

Lucinde.

Fuglene synge, disse Støtter dandse, mit Claveer giver Toner, og mit Uhrverk viser Dagens Timer; hvad giøre da Mandspersonerne?

Feen.

Der er adskillige Slags af dem. De, som man kalder Krigsfolk, og hvis Anseende behager meest, forsamle sig i tusinde Tal paa en slet Mark. De føre lange skarpe Knive og ildsprudende Rør med sig; derpaa gaae de løs paa hinanden, dræbe og hugge hinanden i Stykker; og naar dette Slagsmaal har varet fem eller sex Timer, gaae Overvinderne med Hovedet i Beiret.

Lucinde.

Det er forfærdeligt! Oh de ere uden Tvivl Massiner. Der er jo ikke den mindste Fornuft i al den Blods Udgydelse. Dog havde jeg nok Lust til at see saadan en Mandsperson, dersom jeg ikke frygtede for hans Rasenhed og Ondskab.

Aria.

Aria.

O at Mandfolk milde vare,
Lode deres Grumhed fare!

Jeg ei skulde for dem gaae.

Om de tamme kunde blive,
Mig et Tegn paa Omhed give,
De min Yndest skulde faae.

Feen.

Du har intet at frygte for. Alting bøier sig for os, saa skrøbelige vi end ere. Disse Mandspersoner, der vise sig saa vilde imod hinanden, knæle for vore Fødder. Vi have en vis Kraft i vore Dine, som tæmmer dem. Denne Magnet drager dem til os, og gjør, at de lempe sig efter alle vore Bevægelser; De efterligne dem og nødes dertil, omtrent saaledes som dette Billede, du seer i Speilet.

Lucinde.

Men dette Billede er jo mit eget.

Feen.

Og dog er det ikke dig selv. Ligesaa blive Mandspersonerne, endskjønt de ikke ere os

B

selv,

selv, nøiagtige Afbildninger af os. De giøre vore Følelser til deres egne, og antage alle vore Tilbøieligheder.

Lucinde.

Min kiere Moder! mag det saa, at jeg saaer den at see, som kyssede min Haand, medens jeg sov.

Heen.

Han er maaskee endnu nogensteds omkring Slottet, dersom du ikke har giort ham alt for lange. Jeg vil søge ham op, førend han ganske unddrager sig vort Syn.

Lucinde.

Saa gaar da strax; jeg venter med Utaalemødighed paa jeres Tilbagekomst.

Tredie Optrin.

Lucinde (allene).

Hun leer — uden Tvivl af min Utaalemødighed — — hun har Ret — Jeg føler selv, at min Nysgierrighed nærmer sig til Uro. Der leber underlige Forestillinger om i mit Hoved, hvori mit Hierte synes at finde Behag. En
Mands-

Mandsperson — — Nu vel en Mandsperson — — Oh! jeg vil — — jeg vil spille en Arie paa mit Claveer.

(Hun gjør et Trin for at gaae, men standser strax)

Der rinder mig noget i Sinde. Er jeg ikke en eenfoldig Taabe? Jeg burde gaaet med Souveraine. Vi kunde da have passet paa, hun paa den eene Side, og jeg paa den anden, og naar han havde ladet sig see, saa kunde vi saa sagte — saa sagte nærmest os til ham, og med eet faaet ham fat.

(Hun gjør igien et Trin, men bliver atter staaende)

Hvilken grusom Mistanke begynder ikke at forurolige mig! Hvorfor har hun ikke forestaaet mig at gaae med sig? Vi kunde dog have været hinanden behjælpelige. Hun maae vist have tænkt derpaa — — Da hun sagde mig, at Mandspersonerne havde saa mange Lyder, og at hun var bleven kied af dem, merkede jeg, at hun smaaloe, og ikke sagde, hvad hun tænkte — — Skulde hun ikke have i Sinde, at beholde ogsaa denne for sig selv, og skiule ham for mig ligesom de andre! Oh! jeg vil ikke være hendes Toffe; jeg vil strax gaae til hende, før end hun faaer Tid — —

Fjerde Optrin. Seen, Lucinde.

Lucinde.

Jh! Er I allerede der? Nu! har I saaet
fat paa ham?

Seen.

Jeg fik ham rigtig fangen og bunden. Men
han slap løs igien, førend jeg vidste noget deraf.

Lucinde.

Han slap løs! hvilken Jammer! — I elsker mig? — Nei, det kan jeg ikke troe. — Hvorfor holdt I ikke fast paa ham? hvorfor lod I ham komme bort? I kunde jo have bundet ham bedre. Dog, forstil jer kun; jeg mærkede nok, at I misundte mig ham — Den kiere Mandsperson! — hvor slaaer mit Hierte for ham! — Gid jeg kunde glemme ham! — Nu hader jeg heele Slottet; det har tabt al sin Yndighed for mig. Livet selv er mig til Byrde, og min Angest kommer mig til at græde.

Seen.

Hvor kan du tage dig saa ringe en Ting saa
vær, Lucinde? Det er uanstændigt at græde for
en Mandsperson.

Lit-

Lucinde.

Oh! I maae ganske vist hade mig, ellers
harde I ikke ladet ham komme bort.

Feen.

Hold op at græde. Han kan ikke være
langt borte; jeg skal nok skaffe ham igien.

Lucinde.

O gid han var her alt! Jeg ønsker allene
at see ham.

Feen.

Giv dig kun tilfreds, du skal faae ham at
see. Men kom ihu, at han er farlig. En
Mandsperson bliver lettelig vreed; men naar
du vil formilde ham, saa giv ham kun et venligt
Diefast, saa forsvinder strax al hans Raserie.

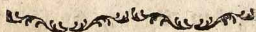
Aria.

Manden er af alle Duffer
Den, som allermodigst puffer;
Han dog tæmmes i en Hast
Bed et venligt Diefast.

Falske og forstilte Taare
Kunne Rømpens Hierte saare.
Man sig kun anstille vreed,
Strax han gjør sin Skyldighed.

Ende paa første Handling.

Anden

Anden Handling.

Første Optrin.

Lucinde. Feen. Alcindor.

Lucinde.

(uden at see Alcindor, som bliver staaende paa det)
bageste af Theatret)

Jhar da virkelig faaet ham igien, min kære
Moder. Oh siig, hvor er han? hvor?

Feen.

Han fulgte med mig.

Lucinde.

Ha! J lader ham vel komme bort igien.

(hun vil gaae ud, og bliver Alcindor vaer)

Al hierte Moder! — — Men — — hvorle-
des — — i Sandhed — — ja — —

Feen.

Men — — hvorledes — — i Sandhed
ja — — Hvad vil du siige, Lucinde?

Lucinde.

Jeg veed det ikke selv. I har givet mig
saadant et Diekast, som gier mig ganske forvirret.

Feen.

Jeg har givet dig et Diekast? Det var du
vist nok ikke bleven vaer. Du vender jo ikke
Dinene fra ham.

Lucinde, (i det hun maaler sig med
Alcindor).

Han er større end jeg. Hvor han betrag-
ter mig! hans Dine ere venlige og længselfulde.
Oh! jeg er overbevist om, at han ikke er af det
vilde Slags, som myrder hinanden med disse lange
Knive og ildsprudende Rør. Jeg vil beholde ham
for mig.

Feen.

Jeg afstaaer dig ham gierne.

Lucinde.

Vi maae give ham et Navn. Hvorledes
skal vi kalde ham?

Feen.

Ligesom du vil.

Lucinde.

Charmant.

Feen.

Feen.

Belan, lad det være Charmant. — Men
lad os for nogle Dieblig forlade Charmant, og
gaae hen at betragte et ugemeent Lust = Tegn, som
jeg just nu ved Solens Nedgang er bleven vaer.

Lucinde.

Kiere Moder, jeg har saa ofte seet Solen.

Feen.

Men du har ikke seet dette Lust = Tegn, og
vi vil meddele hinanden vore Tanker — —

Lucinde.

Mine Tanker vilde vist nok blive meget uord-
entlige og urigtige.

Feen.

Saa bliv da hos jeres Charmant, Jom-
frue; jeg vil ikke være jer til Hinder. Man maae
haabe, at denne Flyvelyst vil, som mange andre,
kun vare kort hos jer.

Andet Optrin.

Lucinde. Alcindor.

Lucinde.

Hun gaaer; det er ogsaa desbedre. Hendes Nærværelse var mig besværlig. Hun er i Dag i en besynderlig Lune, som falder mig meget kedsoommelig.

(Hun beskuer Alcindor)

Det skienne Haar! hvor vel bærer han ikke sit Hoved! hans Skabning er fuldkommen. Det synes, som mit Hierte nu endelig finder, hvad det i lang Tid har savnet, og forestillet sig ved dunkle og forvirrede Gelelser.

(Hun efterligner Heens Tone)

Denne Glyvelyst vil, som mange andre, kun vare lidt hos jer. — Nei, Charmant! jeg vil altid holde meget af dig. Hum! Glyvelyst! hvilket Ord! Man skulde tænke, at det endnu kun var nogle Fugle jeg moroede mig med. Ah! hvilken Forskiel, og hvor inderlig føler jeg den ikke!

Aria.

Mit Hierte siger tydelig,

At du er bleven til for mig.

Jeg

Jeg aldrig soer, imens jeg lever;
Men Himlen nu til Vidne kræver,
Jeg ingen Tid saa henrykt var.
Ja, du mit Hierte har!

(Hun sætter sig og slaar et Par Gange med
Haanden paa Kiolen, som man gjør, naar
man løkker ad en Hund)

Charmant! Kom hid Charmant! Han kommer,
han falder paa Knæ for mig. Ah! det er alt
for indtagende!

(Hun binder et Bånd om hans Hals, som man
gør ved Hundene, og trækker ham efter sig,
i det hun gaar hen at see, om det ikke er
Seen, der kommer igien)

Jeg synes, at noget rører sig. Skulde det vel
allerede være Souveraine? — Hun kommer ikke;
jeg tog feil. Hun er endnu fordybet i at betragte
sit nye Lust-Tegn.

(Hun sætter sig igien og peger paa en Taboret,
som er ved Siden af hende, for at faae
Charmant til at sætte sig)

Charmant, sæt dig der — — Hvordan? — —
Han vil ikke sætte sig! — — han falder igien
paa Knæ for mig! — — Charmant, ja du er
Charmant. Jeg har givet dig det rette Navn — —

Du

Du indtager mig — — Du fortryller mig
 — — Ah! den Fornøielse, jeg har af at see
 ham, forleder min Fornuft; jeg taler til ham,
 som om han kunde høre og svare mig — —
 Jeg finder Behag i denne Forestilling. Jeg veed
 næsten ikke, hvor jeg er — — Jeg sukker — —
 En nydig Uro, en sød Forvirring betager mine
 Sandser, og udgyder i mit Hierte en hemmelig
 Glæde — — en Bevægelse — — en behagelig
 Følelse, hvoraf jeg hidindtil intet har vidst — —
 Giv mig din Haand, Charmant — — I Sand-
 hed, hans Hierte slaaer ligesom mit — — Oh
 min Charmant! jeg vil strax gaae hen til Sou-
 veraine, og overtale hende til at give dig For-
 stand. — Men om han imidlertid — — Dog
 nei, Charmant, det gjør du ikke! du flyer vist
 ikke for mig! — jeg kan jo og, for Sikkerheds
 Skyld, lukke Døren i for ham.

(hun gaaer.)

Dredie

Tredie Optrin.

Alcindor (allene).

Det var godt at hun forlod mig. Jeg havde umulig kunnet holde det længer ud. Hvilken vanskelig Rulle! Ved den hæftigste Følelse ikke at lade sig merke dermed, ikke at rove et Suk! Lucinde roser mig, og jeg tør ikke forstaae det! Hun svær, hun elsker mig, og jeg tør ikke med den forbindligste Sed love hende en evig Gienkierlighed! Hun rejker mig sin Haand, og jeg tør ikke kysse den. Hvad? har jeg da Fornuft allene til den Ende, at den skal være mig til Plage? Hvor kan det være noget Drakels Mee-ning? Ha! jeg vil endnu i Dag rive mig løs fra denne Tvang, og tilkiendegive Lucinde, at jeg ikke er snum, døv eller føleløs.

Aria.

Naar hun den første Lyd
Skal høre af min Stemme,
Hvad Uroe, Skræk og Fryd
Vil hun fornemme!

Og naar jeg tale maae,
 De søde Ord besvare,
 Min Kierlighed forklare,
 Hoor vil mit Hierte slaae!

Fjerde Optrin.

Feen. Lucinde. Alcindor.

Feen.

Du da! hvad skal jeg gjøre her?

Lucinde.

Alt min Kiere, min beste Moder! gjør
 Charmant levende; gjør at han kan tænke, tale
 med mig, forstaae mig og svare mig!

Feen.

Du begierer noget ummeligt.

Lucinde (forundret).

Noget umueligt, Madam?

Feen.

Feen.

Ja, noget umueligt, Lucinde.

Lucinde.

J gjør mig ganske forriviøt.

Feen.

Maae jeg da uden Dpber sige dig, at disse
Bæfener, som tiene dig til Tidsfordriv, kan vel
ved deres Drivefiæres beqvemme Sammenføielse
efterligne nogle af vore Handlinger, men at disse
Drivefiære, i hvilken Orden man og forbinder
dem, aldrig kan frembringe en Tanke.

Lucinde.

Jeg forstaaer jer, Madam. Jeg seer
ganske vel, hvortil J sigter.

Feen.

Hvortil da?

Lucinde.

Jeg seer, at J er meget lærd; at J øns-
sker, at jeg maatte legge mig efter Philosophien,
ligesom J, paa det J kunde have nogen at an-
stille Betragtninger med; og at J ikke holder det
for raadeligt, at gjøre Charmant levende, fordi
J troer, at om vi kunde tale med hinanden, saa
vilde

vilde vi ei tænke paa noget andet end den Fornøielse at see hinanden og at elske hinanden, saa at det vilde blive vor mindste Bekymring, at gjøre os jeres høie Samtaler værdige. Nu vel, Madam! en billig Brede betager mig. Jeg erklærer jer, at jeg har en Affkøbe for alt, hvad der kaldes Videnskab, og at jeg vil i dette Dieblig gaae hen og slaae alle disse philosophiske Instrumenter i tu, som jeg holder for et meget latterligt Voreskab i mit Værelse.

(hun gaaer)

Femte Optrin.

Feen. Alcindor.

Alcindor.

Farvel, I Globi! I himmelske Sphærer
Lykke paa Reisen, I Landkorter! Er ikke dette
en allerkiereste Hidsighed?

Feen.

I det mindste er den leierlig. Hun er
ligesaa hastig som du, min Søn.

Al-

Alcindor.

Desmeere skal jeg elske hende. Omme
Følelser, naar de udtrykkes levende, ere den største
Belyst for vore Hjerter. Men jeg maae sige
Dem, min Moder, at det var den høie Tid,
at Lucinde forlod mig for at gaae til Dem. Jeg
var ikke meere Herre over mig selv, og jeg var
færdig til at tale.

Feen.

Dg Draklet?

Alcindor.

Draklet? Mit Syn var forvirret, og jeg
saae intet uden Lucinde. I hvor venlige og
smigrende end hendes skønne Dine vare, blev jeg
dog længe ved at nedslaae mine. Jeg beed mig
i Læberne, og, fort, jeg var forlegen med min
heele Person. Ah, min Moder! hvor ere ikke
Dine og Mund til Byrde, naar man maae lade
dem ubrugte hos den, man elsker.

Feen.

Det bliver dog fornødent at du tvinger dig
endnu nogen Tid. Den Tilbøielighed, som Lu-
cinde viser til dig, er maaskee ingen Kierlighed,
men kun et flygtigt Indfald, en blot Drift af
Nysgierrighed. Det sikkerste bliver derfor, at
undersøge i syv eller otte Dage — —

Alcindor.

Sny eller otte Dage!

Feen.

Ja, min Søn.

Alcindor.

Sny eller otte Dage! Men — — men — — men, min Moder, betænk De ogsaa, i hvilke Omstændigheder jeg befinder mig? Betænk De, at det ikke kan seile, at Lucinde vil stedse have mig hos sig, i hendes Kammer, paa Spadsere-Tourer, i de eenlige Lunde, at hun vil giøre mig Caresser hvert Dieblis paa Dagen, som en uskyldig Hyrdinde sit yndte Faar? Og De vil — —

Feen.

Jeg vil at Faaret skal bære sig klogelig ad.

Alcindor.

Siig heller, at De vil lade mig føle en nye Slags Piinsel, som vist for meget overgaaer mine Kræfter.

Aria.

Jeg min Lykke skal opsætte!

I forgiebes fordrer dette.

Taalers Elskov saadan Tvang?

Et Minut er den for lang.

Da

Da jeg elskes af Lucinde,
Hun mig skal erkiendtlig finde.
Jeg siger det endnu eengang,
Min Elskov taaler ingen Tvang.

Feen.

Indbildning! Seer man ikke unge Fruentimre nok, som heele Maaneder imodstaae deres Tilboielighed, holde deres Kierlighed hemmelig, og synes ikke allene ligegyldige, men ogsaa haarde mod den Elsker, som behager dem.

Alcindor.

Oh! jeg er hverken et Fruentimmer eller en Støtte, og det vil jeg strax tilkiendegive Lucinde.

Feen.

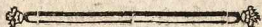
Jeg beder dig, min Søn, at du endnu bier nogle Dieblif. Lad mig paa nye undersøge hendes Hierte. Vov ikke at aabenbare dig for Tiden; dit heele Livs Lyksalighed beroer derpaa.

Mria.

I Eliebne's Bog den Stund er giemt,
Som til vor Lykke blev bestemt.

Den Kloge giver Tid
 Til den sig selv indfinder,
 Da gjør han al sin Glid,
 Den ubrugt ei forsvinder;
 Men aldrig er hans Agt,
 At tvinge den med Magt.

Giette og sidste Optrin.

Lucinde. Feen. Alcindor.

Lucinde.

Nu har jeg flaaet Sphærerne med alle deres
 Cirkler i Stykker, og kastet den heele Jordkugle
 ud af Binduet.

Feen.

Du er meget hidsig, Lucinde.

Lucinde.

Og I meget grusom. I siger undertiden
 at I elsker mig, og dog nægter I mig det eneste,
 som kan overvælde mig med Glæde og forvolde
 mig den inderligste Fornøielse.

Feen.

Paa det Du kan see, hvor redbon jeg er
 til alt det som kan fornøie dig, saa vil jeg aaben-
 bare

bare dig, at det vel er umueligt, at give din Charmant Fornuft og Eftertanke, faasom han hører til det Slags Mandspersoner, som kaldes Spradere; men at han for Resten skal gaae, komme, lee, græde, falde paa Knæ for dig, synes Fierlig, ydmyg, føielig, forelsket, uroelig, og, det ved en maskinemæssig Drift, som alle af hans Slags.

Lucinde, (for sig selv)

Ved en maskinemæssig Drift.

Feen.

Han skal endnu giøre meere. Han skal steite, nynne, ja endog synge visse Melodier og Ord dertil.

Lucinde, (med inderlig Glæde)

Al! jeg beder, giør da, at han synger.

Feen.

Meget gierne. Men betænk stedse, at disse Vapegojer alleneste har lært at fremsladdre en vis Samling af Ord og almindelige Talemaader, som de udsige, ligesom de komme dem paa Tungen, og igientage uden Forskiel hos alle Fruentimre.

Lucinde.

Det har J allerede sagt mig. J giør mig ganske utaalmelig; lad ham dog synge.

Feen, (sagte til Alcindor)

Du seer, hvad Rulle du har at spille.

(Til Lucinde)

Man maae hnge ham noget for, og faae
ham til at svare som et Echo.

D u e t.

Scen.

En Elsker, som vil Lykke giøre,
Sig at forstille veed.

Alcindor.

En Elsker, som vil Lykke giøre,
Sig at forklare veed,

Scen.

Hans Brynde kan ham ei forføre,
At tale om sin Kierlighed.

Alcindor.

Hans Brynde kan ham tit forføre;
At tale om sin Kierlighed.
Den dugte Flamme bryder ud
Trods tusinde Draklers Bud.

Eu=

Lucinde.

Åh min Allerbeste! Lyden af hans Stemme
trænger lige ind til mit Hierte. Men hvad er det
for et Drakel? Hvad vil han sige dermed?

Feen.

Har du allerede glemt, at det Slags Mands-
personer, som kaldes Spradere, igientager i Fleng,
hvad de have hørt, uden at forstaae eller føle no-
get deraf.

Lucinde.

Ja, Madam, jeg havde næsten forglemt
det; men I kunde ikke givet Jer tilfreds, om
I ei engang endnu havde erindret mig derom.
Nu vel?

Feen.

Nu vel?

Lucinde.

Hvorfor synger han ikke meere?

Feen.

Ventelig fordi det er alt hvad man har lært
ham. Mig synes, at du nok kunde været tilfreds
dermed, og jeg veed vist, at din Papegoje aldrig
har sladdret saa meget for dig.

Lucinde.

Min Papegoje? Altid kommer I med min
Papegoje. I anbringer disse Signesser allene for

at giøre den Tilbøielighed, han opvækker hos mig, saa latterlig som I kan.

Feen.

Og I, Jomfrue, gjør ikke andet end knurre. I er i Dag besynderlig vranten.

Lucinde.

Hvem skulde ikke være det? Thi betragt ham, betragt ham kunns ret. Er det ikke en Ynk, at jeg ei kan faae ham til at forstaae, hvormeget jeg elsker ham.

Alcindor, (sagte til Feen)

Draklet er opfyldt; jeg vil tale.

(Hun giver ham et Tegn for at holde ham tilbage)

Lucinde.

Hvor ofte om Dagen vil hans Jelesløshed ikke bedrøve mig!

Feen.

Ja, troe mig, det beste bliver, at du skaffer ham bort fra dette Sted og slaar ham af Tankeferne.

Lucinde.

Jeg skulde skaffe ham bort? Skaffe Charmant bort? berøve mig hans Syn? O Himmel!

Feen.

Nu vel, lad ham da blive, og fornøi dig med, at lære ham Vers og Viser hele Dage igiennem.

Lu-

Lucinde.

J har Ret, og jeg vil strax give ham den første Lectie. — Charmant! lad see, om du vel kan udsige mit Navn — Lucinde.

Alcindor.

Lucinde.

Lucinde.

Min kiere Lucinde!

Alcindor.

Min kiere Lucinde!

Lucinde.

Jeg elsker jer.

Alcindor, (paa Knæ)

Ja, jeg elsker Dem, jeg tilbeder Dem. Ingen Ord ere tilstrækkelige til at udtrykke min Kierlighed. Lucinde — — hvormeget har jeg ikke at sige! og dog kan jeg kun sige tusinde Gange: jeg elsker Dem.

Lucinde.

Ah, min Beste! han taler ganske allene! Det er, min Troe, ingen Gladder, det.

Feen.

Som du seer, har din første Lectie bragt ham vidt.

Alcindor, (til Feen)

Min kiere Moder, søg nu ikke at holde hende længer i hendes Wildfarelse. Drakket er opfyldt, og jeg kan endelig vise hende al den Erkiendtlighed

og al den Kierlighed, hvoraf mit Hierte er tgiennemtrænget.

Lucinde.

Saa har J da et ømt og erkiendeligt Hierte. Hvorfor skulde J det for mig?

Alcindor.

Et grumt Orakel tvang mig til at lade som jeg var uden Jølelse. Kan De vel bebreide mig den Bildfarelse, jeg har bragt Dem i, da det var nødvendigt til min Kierligheds lykkelige Udsald?

Lucinde.

Hvorledes kunde jeg bebreide jer det, da min Tilbøielighed til jer derved saa meget bedre er kommet tilsyne.

Alcindor, (paa Knæ)

Min udvalgte Lucinde!

Lucinde.

Staa op.

D u e t.

Alcindor.

Mit Hierte mod dit Hierte iler,
Og aabner sig for ukiendt Lyst.

Lucinde.

Naar Elskov i dit Die smiler,
Saa banker Glæden i mit Bryst.

Al.

Alcindor.

Lucinde, du er min.

Lucinde.

Charmant, ja jeg er din.

Begge.

Jeg dig det Løfte giver,

Jeg evig troe dig bliver.

Jeg ingen Glæde savner,

Nu jeg dig har, min Skat.

Naar jeg min Skionne savner,

Saa har jeg Lykken fat.

Seen.

Velan da, mine Børn! Draklet er op-
fyldt. Lad et lykkeligt Ægteskab forene Eder.
Lad den Lue, som i Dag er optændt hos jer, evig
brænde i begges Hierter! Og du Alcindor, bliv
en omhyggelig, kjerlig og søielig Ægtemand, ef-
ter at du har været en dov, stum og følesløs El-
sker; din Opførsel bliver da just tværtimod denne
Tids Sæder.

Chor.

Chor.

O Amor! dine søde Lanker,
O Amor! dine Trylle-Ranker
Kan ingen Levende undgaae.

Alcindor.

Den Stumme lærer du at tale,
Naar han sin Lue vil afmale.

Lucinde.

Og os, at vi ham ret forstaae.

(Choret igientages)

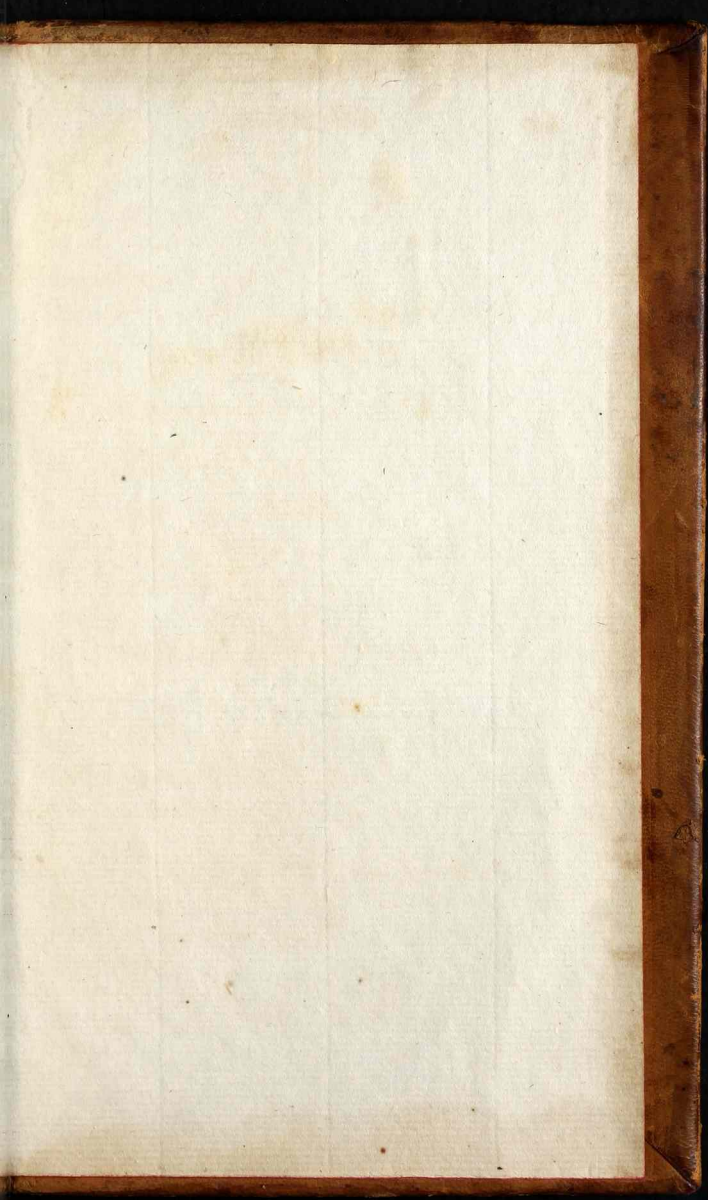
Seen.

Dig ingen Alder er til Hinder;
Endog de største viise Qvinder
Din Bølge ikke kan modstaae.

(Choret igientages).

Ende paa Syngestykket.

O Mensch der Welt
O Mensch der Welt
O Mensch der Welt

Der Mensch der Welt
Der Mensch der Welt
Der Mensch der Welt

Der Mensch der Welt
Der Mensch der Welt
Der Mensch der Welt

Der Mensch der Welt
Der Mensch der Welt
Der Mensch der Welt

Der Mensch der Welt
Der Mensch der Welt
Der Mensch der Welt

Der Mensch der Welt
Der Mensch der Welt
Der Mensch der Welt

